

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

ปีที่ 19 ฉบับที่ 273 เมษายน 2556

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

One for All All for One

ไทยเอ๋ยประเทศนี้
ไม่เดือดร้อนหรือไร
ของคนหนึ่งคนใด
ชาตินี้ใครใคร่ซื้อ
ใครย่ำจำเกิดถ้วน
ประเทศชาติขาดหัวใจ
ขาดสำนึกน้ำใส
หากทุกคนร่วมแก้

ของใคร
จึงบื้อ
ที่ใหญ่ กระนั้นฤ
ยอมได้ฤาใจ
ชาวไทย
รักแท้
ใจซื่อ มือสะอาด
ชาติพื้นดินสวรรค์.

ประชาชน คือเจ้าของ ชาติ

ศิลปิน: ไดอานา
๒๑ มี.ค. ๒๕๕๖

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

มั่นใจ ปลอดภัยจากสารเคมี

น้ำสกัดชีวภาพ 100%

แวกูไพร

น้ำหมักชีวภาพคุณภาพดี

มีโอโซนจากการหมัก
กลิ่นธรรมชาติ ลดมลพิษ
ขจัดกลิ่นอับ ดับกลิ่นเหม็น

ยับยั้งแบคทีเรียที่เป็นสาเหตุของเชื้อที่ก่อโรคต่าง ๆ
เพิ่มออกซิเจน ทำให้อากาศโดยรอบ สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น
ป้องกันหนู แมลงสาบรบกวน

ผลิต : เรือนแซมพู ชุมชนบุญนิยมศาลือโคก
116 หมู่ 3 ต.โคกเตี้ย อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์
โทร.08-9063-1951, 08-7306-9368

จำหน่าย : บริษัทขอขอบคุณจำกัด โทร/แฟกซ์. 0-2733-5435

ใช้ได้ทุกชนิด เช่น
ป่าแก่ เซรามิก โมเสก ฯลฯ
เช็ดดูเฟอร์นิเจอร์ ตู้ โต๊ะ
เบาะรถ ชั้น ฯลฯ
ไม่กัดกร่อนพื้นผิววัสดุ

ประชาชน คือ เจ้าของชาติ

(๑) สัญชาติไทยทุกผู้ รักชาติหรือไม่ไฉน เป็นมนุษย์ย่อมสูงใจ รู้จักตั้งญัตติ	คือไทย อยากรู้ เกินลัทธิ ชาติไว้ไม่เป็น แล้วเฉย รับรู้
(๒) คนเห็นชาติถูกปล้น ชาติฉิบหายไม่เคย หลงอยู่กับกุสยบ แย่งลาภแย่งยศขี้	สบายแต่ กุสย แบ่งบ้านบรลย์ เกินไป ยิ่งล้น
(๓) ใฝ่สูงแต่สำนึกน้อย รักชาติแต่จงใจ แผ่นดินจะเสียไฉน ทรัพย์สินชาติเขาร่วมปล้น	เฉยอยู่ ก่อนนี้อีกเฉย คือไฉน ใช้มัย
(๔) เคยเห็นคุณชาตินั้น ยื่นเหยียบน้ดินไทย เลี้ยงชีพอยู่รอดไป แต่กระไรช่างไร้	ก็ใช่ สำนึกแก้คนเอย คืออะไร ตอบด้วย
(๕) ละเลยต่อหน้าที่ ต้องรักษ์พิทักษ์ไทย ประโยชน์ชาติปกป้องไหม บัญญัตินิติรัฐช่วย(ฉวย)	ตอบอีก ขนาดนั้นยังเฉย ของใคร จึงบื้อ
(๖) ไทยเอ๋ยประเทศนี้ ไม่เดือดร้อนหรือไร ของคนหนึ่งคนใด ชาตินี้ใครใครซื้อ	ที่ใหญ่ กระนั้นฤ ยอมได้ฤไฉน ชาวไทย รักแท้
(๗) ใครย่าจำเกิดถ้วน ประเทศชาติขาดหัวใจ ขาดสำนึกน้ำใส ใจซื้อ หากทุกคนร่วมแก้	มือสะอาด ชาติพื้นดินสวรรค์.

“สไมย์ จำปาแพง”

๒๗ ก.พ. ๒๕๕ ๖

ประชาชน คือ เจ้าของชาติ

ไม่ว่าเชื่อว่า ถ้าเป็นเรื่องพิพาทเกี่ยวกับแผ่นดินแล้ว เลือดรักชาติของชนในชาตินั้น ๆ จะพลุ่งพล่านขึ้นมาทันที ซึ่งจากผลสำรวจประชาชนทั้งจีนและญี่ปุ่นกว่า ๖๕% 'ตกลงพร้อมที่จะงดซื้อสินค้างดเดินทางไปยังประเทศคู่พิพาท (จาก "ชาตินิยมที่หายไป" ของลม เปลียนทิศ ในไทยรัฐ)

แต่เมื่อหันมาดูประเทศชาติของเรากันบ้าง ดูเหมือนว่าถ้ามีใครแสดงความเปิ่นง่วงไวยบ้านเมืองออกมา เช่นต่อต้านการที่เขมรเข้ามารุกล้ำในแผ่นดินไทย ผู้ นั้นก็จะถูกประณามทันทีว่า เปิ่นพวกคลั่งชาติ

กรณีทหารพราน ๓ นาย ไต่ เหยียบกับระเบิดของทหารเขมรจนขาขาด ซึ่งกับระเบิดได้วางลึกเข้ามาในเขตแดนไทยถึง ๑ กม. ทางรัฐมนตรีที่รับผิดชอบรีบแก้ตัวให้เขมรก่อนว่าน่าจะเป็นฝีมือของพ่อค้าไม้ แต่ที่คุณวีระ-ราตรี กับคนไทยรวม ๗ คน ทั้ง ๆ ที่ถูกจับในเขตแดนไทยจนทหารเขมรต้องบังคับให้เดินไปที่วัดโฉกเจียเพื่อยืนยันเปิ่นหลักฐานว่าได้ล้ำมาในแดนเขมรวัดเขมรแล้ว แต่ ไม่น่าเชื่อว่าแทนที่ผู้นำไทย (ในอดีต) จะให้การช่วยเหลือ กลับพากันอ้างว่าเปิ่นดินแดนเขมร ทั้ง ๆ ที่มีหลักฐานเปิ่นในโฉนดที่ดินของไทย ซึ่งในภายหลัง สมเด็จ ชุนเซ็นได้ออกมาแฉว่า ผู้นำไทยที่ขายชาติเหล่านี้ ได้แอบไปเจรจาลับ ๆ กับตน เรื่องพลังงานน้ำมันทั้งสิ้น

และยิ่งใกล้วันที่ศาลโลกจะตัดสินกรณีเขาพระวิหาร คนไทยเหมือนกับจะได้ฟังแต่เรื่องราว ๆ และให้ ทำใจยอมแพ้ยอมจำนนแต่โดยดี นับตั้งแต่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศที่บอกว่า งานนี้มีแต่เจ้ากับเจิ้ง และตัวเองก็จะไม่เดินทางไปสู่ในทะเลแรกซึ่งต่างจากรองนายกฯ ของเขมรที่พร้อมจะไปขึ้นให้การต่อศาลโลกด้วยตนเอง เพราะนี่คือการต่อสู้เพื่อชาติและอธิปไตยของเขา

ยังได้ฟังนายกฯยังลักษณะชี้แจงเมื่อค่ำวันที่ ๑๑ มีนาคม ขณะไปร่วมงานของสโมสรผู้สื่อข่าวต่างประเทศประจำประเทศไทย แม้คำถามกับคำตอบจะไม่ตรงกันเท่าใดนัก เพราะคำถามกล่าวถึงเรื่องที่ถูกพู่ซาไปร้องศาลโลกให้ตีความคำพิพากษาในคดีปราสาทพระวิหารเมื่อปี ๒๕๐๕ ว่าครอบคลุมไปถึงอาณาบริเวณรอบปราสาทพระวิหารด้วยหรือไม่ คำตอบที่ ได้ก็คือ "ไทยต้องยอมรับอำนาจของศาลโลก และยังหวังว่าคนไทยจะเข้าใจและยอมรับอีกด้วย !"

จึงไม่แปลกที่จะมีผู้ระแวงว่า นี่คือการวางแผนที่จะ "ใช้ศาลโลกเปิ่นเครื่องมือ" ในการตบตายกพื้นที่โดยรอบปราสาทพระวิหารให้แก่มพู่ซา เพื่อให้สามารถ "บริหารจัดการ" ได้อย่างสมบูรณ์ในการขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเปิ่นมรดกโลกแก่เพียงฝ...ายยิตถ เพื่อแลกกับผลประโยชน์ทางด้านพลังงานรวมทั้งสัมปทานหลายอย่างจะตามมา (จากผู้จัดการออนไลน์ ๑๓ มี.ค.๕๖)

พระบรมราชโองการ เมื่อ ๘ มิถุนายน ๒๕๑๔ นำจะเปิ่นโยงสิ่งเดียวเท่านั้นที่จะแก้ปัญหาได้... "ชาติบ้านเมือง คือ ชีวิต เลือดเนื้อ และสมบัติของเราทุกคน และการดำรงรักษาชาติประเทศนั้น มิใช่หน้าที่ของบุคคลผู้ใดหมู่ใดโดยเฉพาะ หากแต่เปิ่นหน้าที่ของทุกๆฝ...าย รุก ๆ คน ที่จะต้องร่วมมือกระทำ พร้อมกันไปโดยสอดคล้องเกื้อกูลกัน"

ความสุมเสี่ยงที่จะต้องเสียดินแดนในครั้งนี้อาจจะพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาส ทำให้คนไทยรักชาติทุกหมู่เหล่า กลับมาสัมครสมานสามัคคี ร่วมกันต่อสู้เพื่อปกป้องแผ่นดิน และอธิปไตยของไทยเอาไว้ได้

☞

● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๒๓๓ เดือน เมษายน ๒๕๕๖

เอโกปี หุตวา พุธา โหติ พุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนวยการบริหาร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิยะวัฒน์

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี
สุเรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
กัณฑ์ ๖๔๔ ขอนอมรินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัณฑ์
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

- 1 นัยปก : ประชาชน คือ เจ้าของชาติ *สไมย์ จำปาแพง*
- 4 คนบ้านนอกบอกกล่าว *จริงจิ่ง ตามพ่อ*
- 5 คุณนิตคิดหน่อย *จำลอง ศรีเมือง*
- 6 จากผู้อ่าน *บรรณาธิการ*
- 8 บ้านป่านาดอย *บรรณาธิการ*
- 12 การ์ตูน *จำลอง*
- 14 สีสันชีวิต(ดร.ไสว บุญมา) *วิสูตร*
- 21 ข้าพเจ้าคิดอะไร *ทิม สมอ.*
- 26 คิดคนละซั้ว *สมณะโพธิรักษ์*
- 31 เวทีความคิด *แรงรวม ชาวหินฟ้า*
- 32 เสียงซ้อยข้างน้อยฝอยด้วยคน *นายนอก ทำเนียบ*
- 36 ซาดกทันยุค *สิทธิศักดิ์จะ ธรรมมาธิปัตย์*
- 39 แค่คิดก็หนาว...ว์ *ฉวมพุทธร*
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้อะไรต้องโศกสลด *นายชิง วินเทอร์*
- 42 เรื่องสั้น *สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์*
- 47 ประชาชนนิยม เพื่อทุนนิยม? *เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม*
- 50 ชีวิตนี้มีปัญหา *ทิมลวัทม์ ชูโต*
- 60 พุทธศาสตร์การเมือง *สมณะโพธิรักษ์*
- 62 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา *ฉวมพุทธร*
- 65 บทความพิเศษ *สุนัย เศรษฐบุญสร้าง*
- 68 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว?? *ทศพนธ์ นรทัศน์*
- 70 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง *ทิมลวัทม์ ชูโต*
- 72 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน *ฟ้าสาาง*
- 74 ชีวิตไร้สารพิษ *ฟอด เทพสุรินทร์*
- 77 กตिकाเมือง *ล้อเกวียน*
- 80 ปิดท้าย *ประคอง เดกฉัตร*

สีสันชีวิต
ใครจะฉ้อฉลและมีผลประโยชน์ทับซ้อน
ก็ช่างเขา เราไม่ทำ
14 แต่เราจะพยายามประณาม
คนโกงอย่างต่อเนื่อง

ในช่วงเดือนมีนาคมที่ผ่านมา พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยขยับเข้ามาออกเดินสายเสวนาปราศรัยไปยังจังหวัดต่าง ๆ ติดต่อกันทุกวันอาทิตย์ เสวนาทั้งวันเสาร์และอาทิตย์ติดต่อกันก็มี เช่น วันเสาร์ที่ ๙ มีนาคม ไปจังหวัดตาก รุ่งขึ้นวันอาทิตย์ที่ ๑๐ ไปร้อยเอ็ด เสาร์ที่ ๑๖ ไปสกลฯ อาทิตย์ ๑๗ ไปอำเภอนางรอง บุรีรัมย์ เป็นต้น

คณะกรรมการพันธมิตรบุรีรัมย์เลือกสถานที่เสวนาได้เหมาะสมมาก บริเวณตรงนั้นเคยเป็นที่พักรวมพลทหารหาญของสมเด็จพระนเรศวรเมื่อคราวเดินทัพไปปราบพระยาละแวก เจ้านายเขมรที่คิดคดทรยศต่อราชอาณาจักรไทย

การเสวนาทุกที่จะมีการแสดงดนตรีและการร้องรำทำเพลง สลับการปราศรัยเพื่อไม่ให้ผู้ฟังเบื่อ ที่อำเภอนางรอง หนู ๆ จากหลายโรงเรียนร่วมกันแสดงนาฏลีลาการเสียดินแดนไทย ๑๔ ครั้งในอดีต ปลูกเราให้เตรียมลู่เขมร มีการรำรำพร้อม ๆ กับการขับร้อง แจกการเสียดินแดนแต่ละครั้ง เราเสียให้แก่ศัตรูชาติไหน เป็บนพื้นพิภพใดเท่าไร รวม ๑๔ ครั้ง เราเสียดินแดนไปมากกว่าที่เหลืออยู่ในปัจจุบัน เราจะไม่ยอมเสียดินแดนครั้งที่ ๑๕ อย่างแน่นอน เขมรอย่าเหิมเกริมเสียให้ยาก

ประชาชนจำนวนมากได้ร่วมกันปักป—องดินแดนสำเร็จเป็ในระยะ ๆ ตั้งแต่ปี '๕๓ เป็นต้นมา นำคิดที่ประชาชนอีกประเภทหนึ่งเอาแต่วางเฉย

“คนเห็นชาติถูกปล้น แล้วเฉยชาติฉิบหายไม่เคย รู้รู้”

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ออกแถลงการณ์เสวนารัฐบาลเมื่อวันที่ ๔ มกราคมที่ผ่านมา ให้รัฐบาลประกาศอย่างเป็นทางการว่าเราไม่รับคำตัดสินของศาลโลก ศาลโลกไม่มีอำนาจมาตัดสินประเทศไทย ซึ่งหลายประเทศในโลกเขาก็ทำอย่างนี้มาแล้ว รัฐบาลกลับทำเฉยและออกมาชักชวนให้ประชาชนคนไทยคอยทำตามคำสั่งศาลโลกซึ่งมีแต่เจ้ากับเจ็ง

กลางเดือนนี้ประเทศไทยต้องแถลงปดคดีต่อศาลโลก ซึ่งจะมีคำพิพากษาออกมาไม่เกินสิ้นปีนี้ วิเคราะห์ที่กันว่าเราจะต้องเสียดินแดนแน่ ๆ

“ไทยเอ๋ยประเทศนี้ ของใครไม่เดือดร้อนหรือไร จิ้งบื้อ”

การเสวนาปราศรัยสิ้นเดือนมีนาคมที่จังหวัดนครราชสีมาเป็นจังหวัดที่ ๓๔ ทุกครั้ง ทุกจังหวัดมีการถ่ายทอดโทรทัศน์ของเอเอสทีวี สลับกับเอฟเอ็มทีวี เดือนคนรักบ้านรักเ มือ่งให้พร้อมที่จะออกมาปักป—องดินแดน เราจะไม่ยอมเสียดินแดนครั้งที่ ๑๕ เป็ในอันหา ๒

➤ บ้านปานาดอย

จำลอง

ในแวดวงการส่งเสริมสุขภาพ กำลังจะมีหนังสือใหม่ออกมา ชื่อ “ปฏิวัติสุขภาพ” เขียนโดย อาจารย์ปานเทพ พัวพงษ์พันธ์

➤ ชาดกทันยุค

ฉวมพทุธิ

ถ้าผู้นำนั้นประพฤติไม่เป็ในธรรม มั่งตั้งอยู่ในธรรม ประชาชนก็ประพฤติไม่เป็ในธรรมตามโดยแท้ ทั้งรัฐก็ยอมอยู่ไม่เป็ในสุขทั่วกั

เดือนนี้มีเรื่องเกี่ยวกับตำรวจ ๒ กรณี ที่สังคมไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “สังคมตำรวจ” น่าจะสนใจติดตาม เพื่อชำระสังคมตำรวจให้บริสุทธิ์ตามควร

กรณีแรก เมื่อเช้าวันศุกร์ที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๖ พ.ต.ท.จักรกฤษณ์ วงศ์พรหมเมศรี รอง ผกก.ป.สภ. อ.เรือเสาะ นราธิวาส พร้อมด้วยตำรวจในบังคับบัญชาอีก ๒ นาย ระหว่า งเดินทางด้วยรถยนต์ทางกลับจากการปฏิบัติหน้าที่ถึงเชิงสะพานข้ามคลอง ก็ ถูกกับระเบิดบรรจุอยู่ในถังแก๊ส ๙๐ กก.และทั้งคนทั้งรถในบังคับ

อ่า เภอเรือเสาะ นราธิวาส เป็ นพื้นที่อันตรายแดนเสี่ยงภัย เป็ นสนามรบมานานหลายปี แล้ว แต่พ.ต.ท.จักรกฤษณ์ คนเชียงใหม่ รับราชการ ตำแหน่งสารวัตรสืบสวน สำนักงานตำรวจตรวจ

คนเข้าเมือง รับผิดชอบพื้นที่ภาคตะวันออก-เฉียงเหนือ ตำแหน่งหน้าที่นี้ใคร ๆ ก็ ใฝ่ฝันเพราะนอกจากเงินเดือนยังมีรายได้พิเศษทั้งที่ชอบและมีชอบอีกต่างหากอีกต่างหาก แต่ ในปีพ.ศ.๒๕๕๐ เมื่อเกิดกรณีครูจูลึง ปงกันมูล ครูโรงเรียนบ้านกุจิงลือปะ อ.ระแงะ นราธิวาส ถูกโจรฆ่า พ.ต.ท.จักรกฤษณ์ ก็ สละตำแหน่ง อาสาสมัครลงไปอยู่ชายแดนชายแดนใต้...หากยังจับคนร้ายไม่ได้จะไม่ขอย้ายออกนอกพื้นที่!

เมื่อไปอยู่ในสนามรบก็ต้องอยู่อย่างพร้อมรบ พ.ต.ท.ฝึกยิงปืนทั้งปืนพกและปืนยาวจนได้รับรางวัลฝึกพินดาบจนจบหลักสูตรจากสำนักพุทธโฆสวรวิทย์และผ่านการอบรม “หลักสูตรนาวิกโยธิน”

และวันนี้เราก็ได้สูญเสียตำรวจน้ำดีที่มีพร้อมสรรพด้วยฝีมือและน้ำใจที่ทำได้ยากอย่างยิ่งไปอีกหนึ่ง แม้จะเป็นตำรวจระดับพื้นที่ห่างไกลศูนย์อำนาจ

บริหารและอำนาจการเมืองที่จะดลบันดาลโลกธรรม ๔ ให้ได้ แต่หากก็ยินดีทำหน้าที่ “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” ด้วยสำนึกของ “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” มิใช่ “ข้าทาสของนักการเมืองหรือนักโทษของแผ่นดิน”

อีกกรณีหนึ่ง หลังสิ้น สหุติการเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร “ศิรัยการทหน้ามิดไปตาม ๆ กันเพราะผลการเลือกตั้ง “สวนทางโพล” ส่วนใหญ่ที่ชี้ว่า พล.ต.อ.พงศพัศ พงษ์เจริญ น่าลั้วสวนทางกับโพลรามค่าแห่งเพียงโพลเดียวที่ว่าไม่น่า

หลังจากนั้นก็เริ่มมีข่าว พล.ต.อ.พงศพัศ กลับเข้ารับราชการอีก และมีโอกาสจะเติบโตจนถึงที่สุดในตำแหน่ง ผบ.ตร.ด้วย

ร.ต.อ.ดร.เฉลิม อยู่บำรุง ประธาน กตร.นั้น ไม่ต้องพูดถึงว่ายินดีหรือไม่ สำหรั บ กตร.เล่า จะมีอาจหาญลักก็คนที่ยื่นหัยต่อตุมการณผู้แปดเปื้อนจากแดนชยะแล้ว สมควรจะกลับมาเชิดหน้าชูคอในแดนเดิมอีกหรือไม่

สำหรับผมเอง แม้ไม่ได้ก่อเกิดจาก “โรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพราน” แต่มีมันใจว่าเลือด “สิงห์ดำ” ที่ผ่านการอบรมเป็ น “ักเรียนอบรมนายตำรวจ” ที่โรงเรียนนายร้อยตำรวจ และรับราชการตำรวจ ๒๐ ปี ก่อนลาออก ยังรัก เทิดทูนสถาบันตำรวจ ไม่เสื่อมคลายว่าคือที่พึ่งแท้หมายเลขหนึ่งของสุจริตชน

ใน “คุณนิตคิดหน่อย” ฉบับที่ ๒๓๑ ผมเปรยไว้แล้วว่า “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” มีหน้าที่รักษากฎหมายอันเป็นต้นธารแห่งกระบวนยุติธรรม หากวิ ปรีดแต่เบื้องต้น ก็ยากที่สังคมที่เป็ นธรรมจักก่อเกิดได้ ม่กระบวนยุติธรรมระดับต่อไปจักมุงมันปานใดสุดชีวิต

ผู้ที่ทำหน้าที่ “พิทักษ์สันติราษฎร์” หากไร “หิริ โอตตัมปะละอายชั่วเกรงกลัวบาป” ตนชา...ด้านตายต่อ “คุณธรรม...ความดีงามในสังคม” จะรับผิดชอบสังคมได้อย่างไรหนอ มีหน้าที่ต้องจัดการผู้กระทำผิดซึ่งมีหมายจับและหลบหนีไป

หากยังหาญตักหน้าเข้ามาในสำนักงานตำรวจแห่งชาติอีก ก็ขอยอมรับว่าท่านซิมซั บโฆส (คุณ) สมบัติ จากพรรคเพื่อไทยที่สังกัดมาได้เพียงพอประมาณขอรับ !

๒

ขุนค้อน-ดับควีน

อ่านSMARTวารสารเพื่อคนรุ่นใหม่ของมูลนิธิ
รณรงค์เพื่อการไม่สูบบุหรี่ ฉบับเดือนกุมภาพันธ์
ขึ้นหน้าปกทรา ขุนค้อน “หักดิบ” เลิกบุหรี่...
เพราะ...รักตัวเอง รู้สึกปลื้มใจนิด ๆ ว่าขุนค้อน
ยังมีความรู้สึกดี ๆ ว่าเฟรนด์โยงอย่างต่อเยาวชน
ต่อสังคม สมกับตำแหน่ง”ขุนค้อน” ที่ ใจเด็ดเลิก
เฟรนด์ทาสสิ่งเสพติดได้ ขอให้เลิกไต่เต็ดขาดเถิดค่ะ

- สมาชิก สองล้อ สองแคว

☞ ถ้าจะให้ได้ชื่อว่า “ใจเด็ด” ยิ่งกว่านั้นละก็
ต้องเลิกเฟรนด์สมวิกพรรคการเมืองที่มีหัวหน้า
พรรคอยู่ใต้อาณัติผู้ต้องหาพเนจรทั่วโลกหนี
หมายจับ!!!

พระสงบ-พระเครื่อง

ข่าวจากเอกซีไอทีไทยโพสต์ คนร้ายบุกตีเจ้า
อาวาสวัดบ้านถาวร อ.เมืองบุรีรัมย์ ขณะนอน
หลับจนสลบ แล้วรื้อค้นเอาพระพุทธรูป วัตถุมงคล
และเครื่องรางของขลังไป บาดแผลที่คนร้ายใช้
ไม้ตีที่บริเวณคิ้วซ้าย ต้องเย็บมากกว่า ๕๐ เข็ม
และยังมีบาดแผลบริเวณใบหน้าอีกหลายแห่ง
เหตุเรื่องนี้ประมวลแล้วจะสรุปว่าอย่างไรครับ

- ค.คน ใจหาญ

☞ สรุปได้ง่าย ๆ ว่าเกิดจาก “คน” ๒ ฝ...าย
ฝ...ายหนึ่ง มุ่งร้ายฝึกไฟ...ร้าย อีกฝ...ายหนึ่ง มุ่งดี
ฝึกไฟดีจึงกับสละชีวิตทางโลกเข้าสู่วินัยธรรม
แต่จะถูกธรรมถึงธรรมแท้หรือไม่นั้นก็เปิ่นอีก
เรื่องหนึ่ง ประเด็นที่น่าสนใจก็คือ “วัตถุมงคล
เครื่องรางของขลัง” ของเจ้าอาวาสผู้บาดเจ็บ
อันชื่อว่าผู้สืบทอดพระพุทธรูปศาสนานั้น คือเนื่องออก
เนื้อร้ายที่แพร่ระบาดลูกกลามอยู่ทั่วไปในแวดวง
วัดวาอารามไทย จึงเฟรนด์เหตุให้ชักศึกเข้าบ้านใน

รูปแบบต่าง ๆ ทั้งรูปแบบโจรผู้ร้ายที่เฟรนด์ฆราวาส
และรูปแบบสงฆ์ที่ปฏิบัติเพี้ยนผิดไปจากพระ
ไตรปิฎกโดยยึดถือผี ๆ เพี้ยน ๆ ตาม ๆ กันมา
กรณีนี้ก็เห็นได้ชัด ๆ แล้วว่าวัตถุมงคลก่อมงคล
หรืออัปมงคล เครื่องรางของขลังมีผลขลังจริง
หรือไม่ ล้วนเฟรนด์เรื่องงมงายที่แฝงฝังอยู่แหวดวง
ผ่ากาสาพัสตรี น่าละอายไหมละ ชาวพุทธเอ๋ย?

บ่อนเกือบ หวยใต้ดิน-ตำรวจ

น้องสะใภ้เฟรนด์เจ้าของร้านอาหารตามสั่งร้าน
ข้าวแกง ชายดี ลูกค่าเต็มร้านเพราะร้านอยู่หน้า
โรงเรียนใหญ่ ๒ โรง ขายมานานนับสิบ ๆ ปี ฝีมือนิด
ลูกค่าเขาเก่าเยอะ แทนที่เงินจะเหลือ ตอนแรก ๆ
ก็พอมีส่งเสียลูกเรียนแต่ตอนหลัง ๆ เงินไม่เหลือ
แถมมีหนี้อีกต่างหาก ไต่ ความว่าแอบเล่นหวย
ใต้ดิน ตอนแรกก็แค่แทงเล็ก ๆ น้อย ๆ ไต่ บ้าง
เสียบ้าง บางงวดพอได้ก็ตีใจแทงมากขึ้น ๆ และ
บางงวดมีอาจารย์พระใบ้หวยตีมาก็ทุ่มแทงมาก
คนอื่นฝากแทงก็กักเอาไว้ไม่ส่งเจ้ามือ พอหวย
ออกมา ไม่ถูก ตัวเองก็ถูกกิน โดนเข้าแบบนี้
หลายงวด หน้ก็ท่วมหัว เดี่ยวนี้เจ็งเพราะหวย
ใต้ดินแท้ ๆ สงสัยว่าเจ้ามือหวยอยู่ได้อย่างไร
เพราะไม่ได้ทำกันเร้นลับอะไรเลย ขี่รถเครื่อง
ตระเวนเก็บกันเอิกเกริกว่อนทั่วไปทั้งตลาดทั้ง
หมู่บ้าน แม้แต่บ่อนการพนันตามหมู่บ้านตาม
ตลาดในเมืองก็มีอยู่ทั่วไป ล้วนมากก็พวกแม่ค่า
พวกคนเฒ่าคนแก่กันแหละเล่นกัน

- สายลับ ล่อฟ้า แม่กลอง

☞ งานตำรวจนั้นรอบตัว หันไปทางไหนก็เจอ
แต่ถ้าโรงพักไหนเอาจริงจึงจนเฟรนด์มาตราฐา
ชัดเจนเลื่องชื่อลือชาแล้วก็จะเบาแรง เพราะ
เหล่าร้าย ผู้ทำผิดทั้งหลายก็จะไม่กล้าร้ายเข้ามา

เพราะไม่ยากเสียภัย! เหมือนกับโรงพักบางแห่ง
เหล่ามือปืน มือชิงทรัพย์ปล้นทรัพย์ทั้งหลายจะ
รู้ว่าเป็ินแต่ “วิสามัญฆาตกรรม” มีบั้งควรเข้าไป
วัดดวงก่อเหตุร้าย

รสนม-ยุติเหตุ

เหตุการณ์ก่อการไม่สงบ ๓ จังหวัดชายแดน
ภาคใต้ยังร้อนแรงอยู่ตลอดมา แม่ แก่ไข่ด้วย
กระบวนท่าลีลาเล่ห์ลั่นลมลวงหลากหลายแล้ว
หลายยุคหลายสมัย ในที่สุดก็ยังไม่จบ ฝ...ายเราก็
สูญเสียชีวิตเรื่อย ๆ ทั้งตำรวจทหาร ข้าราชการเรือน
อาสาสมัครชาวบ้าน และทรัพย์สิน ฝ...ายผู้หลงผิด
ซึ่งก็คือเพื่อนร่วมชาติก็สูญเสียชีวิตไม่น้อยเช่นกัน
สรุปต่างก็สูญเสียชีวิตที่ไม่น่าจะต้องสูญเสียชีวิต
จะอยู่กันอย่างร่มเย็นเป็ินสันติสุขด้วยก็

- คนใต้ ใจรักชาติ

☞ ชื่อว่า “ไทย” แม่จะแตกต่างกันในเชื้อชาติ
ศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น ก็ย่อมมี
สิทธิที่จะได้รับความ “ชอบธรรม”จากรัฐโดยระบบ
ราชการเสมอหน้ากัน นี่คือนหลักการที่ “ข้าราชการ
ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” จักต้องยึดถือ
ปฏิบัติอย่างเข้มงวด-เคร่งครัดทุกสิ่งทุกด้วยชีวิต
!หากทำได้จริงถ้วนทั่ว การทุจริตประพฤติมิชอบ
ในวงราชการก็คงไม่เกิดขึ้น ปัญหาความขัดแย้ง
ระหว่างประชาชนกับข้าราชการและบานปลาย
ไปถึงรัฐก็จะไม่เกิดขึ้น ผู้เคร่งครัดถึงธรรมแท้
ของทุกศาสนาย่อมไม่ยากที่จะยุติเหตุร้าย
รุนแรง เพียงแต่ว่าผู้ที่จะไปยุติเหตุร้ายรุนแรง
นั้นมี “ธรรม” เป็ินอาวุธ หรือ มีอาวุธ...กะล่อ
ปล้นปล่อนผลประโยชน์เป็ินธรรม คณะทำงาน
การเมืองที่เข้าไปแฝงเกี่ยวข้องอยู่ในการนี้
เพื่อความมั่นคงของชาติหรือเพื่อความอ่อนแอ

ของชาติ (จ่ายต่อการยึดครองต่อไป)

เดินหน้า-ถอยหลัง

หลังประกาศผลเลือกตั้ง ผู้ว่าราชการกรุงเทพ
-มหานคร และ พล.ต.อ.พงศพัศ พงษ์เจริญ ซึ่ง
โพลว่านำโด่งแต่กลับร่วงไม่เป็ินเท่านั้น และมีข่าว
ว่าจะกลับเข้ารับราชการอีกและหมายจะไปสู่
ตำแหน่ง ผบ.ตร.ในที่สุดอีกด้วย จึงเป็ินข่าวฮือฮ
อีกวาระหนึ่ง เพราะตอนลาออกมาเล่นการเมือง
ในพรรคเพื่อไทย ก็ทำให้องค์การตำรวจส่วนหนึ่ง
เสียความรู้สึกอยู่แล้ว นั้จะกลับเข้าไปอีก และ
ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ส่วนหนึ่งก็เบะท่ารับ แต่อีกส่วน
หนึ่งก็ต้าน ในฐานะที่เคยเป็ินตำรวจมาก่อนเห็น
ด้วยหรือไม่

- สารวัตรใหญ่ นครบาล

☞ ตอนที่ลาออกลงสมัครรับเลือกตั้งสังกัด
พรรคเพื่อไทย ก็ “นึกเสียดายตัวอยู่เหมือนกันว่า
เติบโตมาจนเป็ิน “พลตำรวจเอก” ทำไมหนอ
ไม่รักศักดิ์ศรี ไปเข้าพรรคที่รู้ ๆ อยู่ว่าแท้จริงใคร
เป็ินผู้นำกับบทบาท ผู้นั้นคือตนเองจะต้อง
ติดตามตัวมาดำเนินคดีแต่กลับไปอยู่ใต้กำกับ
ทุเรศที่สุด และในที่สุดยังมีหน้าตากลับเข้า
มาสังกัดเดิมของตัวเองอีก ไม่อับอายเพื่อนร่วม
งานและผู้ใต้บังคับบัญชาบ้างหรือไร คนที่จะทำ
หน้าที่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ต้องมีคุณธรรมพิเศษ
คือหิริโอตตบัพพะสูง เช่นเดียวกันกับนักการเมือง
แต่ปรากฏว่านักการเมืองส่วนมากก็ขาดหรือด้อย
คุณธรรมข้อนี้ บ้านเมืองของเราจึงได้เป็ินป...วนดัง
ที่เห็นอยู่

☞ ussnathas

**ชาวสันตอโคกทานอาหารมังสวิรัดิ
ใช้ปุ๋ยอินทรีย์ที่คิดค้นเอง
ปลูกพืชผักไร้สารพิษด้วยตนเอง**

ผู้กริรมมูล ราชธานีอโศก

จากโรงเรียนผู้นำ บ้านป่านาดอย กาญจนบุรี จะไปเสวนาปราศรัยที่จังหวัดไหนก็มีแต่คนชวนคุยเรื่อง “การล้างพิษตับ” ในแวดวงการส่งเสริมสุขภาพ กาลังจะมีหนังสือใหม่ออกมาเล่มหนึ่งชื่อ “ปฏิวัติสุขภาพ” เขียนโดย อาจารย์ ปานเทพ พัวพงษ์พันธ์

แม้ผมจะเคยเล่าความเป็ินมาเื่องการล้างพิษตับแบบอาจารย์ขวัญดินใน “เราคิดอะไร” มาบ้างแล้ว ก็ขอเนำบทความตอนหนึ่งของหนังสือเล่มนั้นมาเผยแพร่ ซึ่ง จะทำให้ท่านผู้อ่านที่สนใจเข้าใจอย่างถ่องแท้

“ล้างพิษตับ” แห่งสันตอโคก หลักสูตรสำหรับคนหมดกรรม

(โดย ปานเทพ พัวพงษ์พันธ์)

การชุมนุมของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่ก่อตัวขึ้นมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๙ นั้นได้ทำให้ประชาชนและชนชั้นกลางได้มีโอกาสสัมผัสและรู้จักชาวสันตอโคกมากขึ้น และตลอดการชุมนุม ๓๓ วัน ในปี ๒๕๔๙ การชุมนุม ๑๙๓ วันในปี ๒๕๕๑ และการชุมนุม ๑๕๔ วันในปี ๒๕๕๔ ก็ได้ทำให้หลายคนที่ได้มีโอกาสรู้จักชาวอโศกมากขึ้น ก็ยังได้เห็นภูมิปัญญาแห่งการพึ่งพาตัวเองได้อย่างน่าทึ่งที่สุด

ชุมชนอโศกนอกจากจะเป็ินชุมชนที่ถือศีลและปฏิบัติธรรมแล้ว ยังเสียสละช่วยเหลือประเทศชาติอีกด้วย นอกจากนี้ยังเป็ินที่พึ่งพาของชุมชนใกล้เคียงในทุกพื้นที่ซึ่งชาวสันตอโคกไปอาศัยอยู่ โดยเฉพาะการรักษาพยาบาลผู้ที่เจ็บไข้ได้ป่วยได้ด้วย

ชาวสันตอโคกทานอาหารมังสวิรัดิ ใช้ ปุ๋ยอินทรีย์ที่คิดค้นเอง ปลูกพืชผักไร้สารพิษด้วยตนเอง อีกทั้งยังมีบุคลากรที่มีการศึกษาทางด้านแพทยืทางเลือกหลายสาขาที่เน่นการพึ่งพาตนเองไม่ยอมตกเป็ินทาสเคมีของทุนยาข้ามชาติ

อาจเป็นเพราะบุญกุศลในการออกมาต่อสู้
เพื่อแผ่นดินรักษาชาติก็ไม่ทราบได้
เพราะการได้รู้จักชาวสันตติอโศก
ทำให้ผมได้ความรู้ใหม่ว่า
เราอาจเดินผิดทาง
ในแนวทางการรักษาโรคมาตั้งแต่เด็ก

ชาวสันตติอโศกยังมี “ตลาดปัญญา” ที่จะ
เฟื่องฟูเปิดดวงให้นักธรรมชาติบำบัดได้มีการ
แลกเปลี่ยนข้อมูลเพิ่มพูนปัญญาอย่างต่อเนื่อง
จึงทำให้ชาวอโศกเฟื่องฟูขึ้นอีกแห่งหนึ่งที่กลายเป็น
ศูนย์กลางของความก้าวหน้าในด้านแพทยศาสตร์
เลือกมากที่สุดของประเทศไทยและของโลกไปแล้ว

ผมเป็นคนหนึ่งที่พึ่งพายาเคมีมาตั้งแต่เด็ก
โดยเฉพาะโรคหัด โรคภูมิแพ้ ที่มักจะต้องทาน
ยาแก้ไอ ยาลดน้ำมูก ยาแก้ไอเสบ เจ็บคอ
ยาแก้แพ้ ยาแก้หอบหืด ฯลฯ พออายุมาก
ขึ้นก็จะมีโรคปวดหัวไมเกรน พอเวลาผ่านไป
หลายปีสุขภาพก็จะเริ่มมีปัญหา ทั้งน้ำตาลใน
เลือดสูง คอเลสเตรอลสูง ไตรกลีเซอไรด์สูง ฯลฯ

อาจเป็นเพราะบุญกุศลในการออกมาต่อสู้
เพื่อแผ่นดินรักษาชาติก็ไม่ทราบได้ เพราะการได้
รู้จักชาวสันตติอโศกทำให้ผมได้ความรู้ใหม่ว่าเรา
อาจเดินผิดทางในแนวทางการรักษาโรคมาตั้งแต่
เด็ก เพราะยาเคมี ตัวหนึ่งจะก่อให้เกิดผล
ข้างเคียงเป็นโรคให้ ทำให้เราต้องกินยาอีก
ตัวหนึ่งไปเรื่อย ๆ จนอายุมากขึ้นยิ่งกินยา
เคมีมากขึ้นจนเต็มกำมือที่ผมเรียกขานนามว่า
เป็นกลุ่ม “ยาลูกโซ่” ที่สร้างความร้ายแรงให้แก่
บริษัทยาข้ามชาติอย่างมหาศาล

ตั้งแต่นั้นปีที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ผมเริ่ม
เข้าสู่แนวทางธรรมชาติบำบัดและค้นพบว่า โรค
หัดและยาแก้แพ้ที่เคยต้องกินยาในกลุ่มยาแก้
หัด ยาแก้ ไอเสบเป็นอดีตก็ยังสามารถทำให้
หายได้ภายใน ๑ วันครึ่ง ทุกครั้งหลังใช้แนวทาง
ธรรมชาติบำบัดโดยไม่ต้องใช้ยาเคมีเลย อีกทั้ง
ยังส่งผลทำให้โรคหอบหืดหายไปด้วย และเมื่อ
ลดยาเคมีลงและควบคุมอาหารใหม่จึงทำให้โรค
ไมเกรนหายไป และเมื่อถึงขั้นไม่ต้องใช้ยาเคมี
หรือยาสมุนไพรเลย จึงส่งผลทำให้ผลเลือด
เปลี่ยนใหม่กลับมาเป็นปกติทั้งหมด ทำให้ผมได้
คิดว่าคนทั้งโลกอาจถูกหลอกให้กลายเป็นทาส
ของบริษัทยาจำนวนมากเพราะ “ความไม่รู้”

นอกจาก “หมอเขียว” หรือ นายใจเพชร

กล่าวจน ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันพอสมควรใ
การใช้ธรรมชาติบำบัดตามแพทย์วิถีพุทธแล้ว
ยังมีครูภูมิปัญญาไทยที่เก่งระดับปรมาจารย์อีก
หลายคนในสันตือโคศก เช่น อ.แก่นฟ—า แล็อง,
อ.อุ๋นเอื้อ ลิงหือคำ, อ.ขวัญดิน ลิงหือคำ, หมอปาน ,
หมอณา ฯลฯ

แต่ช่วงโงนี้ “หลักสูตรล้างพิษดบ” กำลัง
เป็นภารกิจอันหนักอึ้งของชาวสันตือโคศกใ้ันทุก ๆ
เดือนจะมีคนเข้ามาล้างพิษดบเป็นน้านวนมาก
ทั้งใ้โรงเรียนผู้่น้าและสถานปฏิบัติธรรมของชาว
สันตือโคศก ซึ่งส่วนใหญเป็นชุมชนมพันธ์มิตร
ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

แต่ใ้ในช่วงหลัง ๆ หลักสูตรนี้ ได้ขยายไปไกล
มากขึ้นจนประชาชนทั่วไป โรงพยาบาลบางแห่ง
และรวมถึงชาวต่างชาติที่ต่างเข้ามาล้างพิษดบ
จำนวนเพิ่มมากขึ้น ทำให้ ได้รู้ว้า “หลักสูตรล้าง
พิษดบ” ของชาวสันตือโคศกกำลังสร้างชื่อใ้แก่
ประเทศไทยไปใ้ในระดับโลกแล้ว

หลักสูตรนี้เกิดขึ้นมาจาก อ.แก่นฟ—า แล็อง
ชาวสันตือโคศกที่เป็นโรคไวรัสดบปี ซึ่งแพทย์แผน
ปัจจุบันบอก อ.แก่นฟ—าว้าไม่สามารถจะรักษาหาย
ได้ตลอดชีวิต และคาคว้า จะทรุดลงและเสีย
ชีวิตใ้ที่สุด เพื่อให้ตัวเองสามารถเอาชีวิตรอดได้
อ.แก่นฟ—าจึงได้ค้นคว้าและใช้ตัวเองทดลองหลาย
อย่าง จนใ้ที่สุดก็ ได้สืบค้นและผสมผสานสูตร
การล้างพิษล้าได้ก่อน ร วมกับ อ.อุ๋นเอื้อ
ลิงหือคำ แล้วจึงนำมาสู่การล้างพิษออกมาจากดบ
ผลปรากฏว้า อ.แก่นฟ—าสามารถหายป...วยจากโรค
ไวรัสดบปีได้ และย ังได้ปรับหลักสูตรกับครู
ภูมิปัญญาไทยอีกหลายคน จนกระทั่งกลายเป็
หลักสูตรที่มีประสิทธิภพสูงจนถึงทุกวันนี้

การที่ดบปีันตัวนี้เองทำให้ อ.แก่นฟ—า แล็อง
นอกจากจะหายจากโรคไวรัสดบปีแล้ว ยังทำให้
อ.แก่นฟ—าถูกผู้่น้าไปจากช่วงเวลาใ้ป...วยช้มาก

ดบปี ตั้งอยู่ช้ช้งทอ้งใต้ชายโครงชว้า หนัก
๑.๓-๓ กิโลกรัม ทำหน้าทใ้ใ้ร่างกาย ๔๐ อย่าง
และมีหน้าทใ้ย่อย ๕๐๐ อย่าง และแ่น นอนว้า

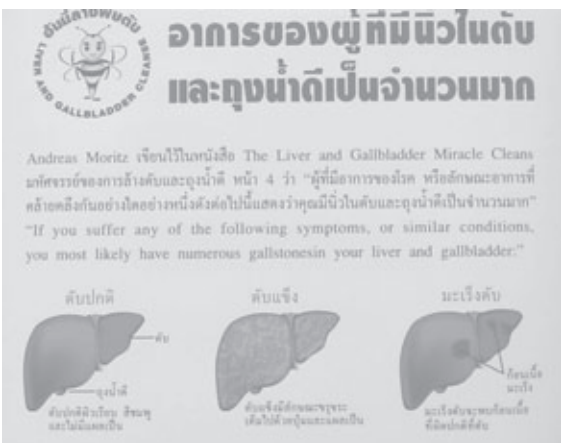
ช่วงหลัง ๆ หลักสูตรล้างพิษดบนี้
ได้ขยายไปไกลมากขึ้น
จนประชาชนทั่วไป โรงพยาบาลบางแห่ง
และรวมถึงชาวต่างชาติ
ที่ต่างเข้ามาล้างพิษดบจำนวนเพิ่มมากขึ้น
ทำให้ได้รู้ว้า “หลักสูตรล้างพิษดบ”
ของชาวสันตือโคศก
กำลังสร้างชื่อใ้แก่ประเทศไทย
ไปใ้ในระดับโลกแล้ว

อาจารย์แก่นฟ้า แสนเมือง
หายป่วยจากโรคไวรัสดบปี
จากการล้างพิษดบ ซึ่งแพทย์
แผนปัจจุบันบอกว่า ไม่สามารถ
รักษาหายได้ตลอดชีวิต

คุณชญาบุญ เพชรพรหม
“คุณกอบ” พันธมิตรคนหนึ่ง
ที่เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี
ซึ่งเดิมป่วยจากโรคที่ทุกข์ทรมานมาหลายปี
เดิมมีซีสในมดลูกหลายจุด,
มีก้อนเนื้ออกขนาด ๕ เซนติเมตรในมดลูก
ก้อนเนื้อเหล่านี้ได้หายไป
ด้วยวิธีการล้างพิษตับ
ทำให้คุณกอบไปสร้างศูนย์ล้างพิษตับ(ธัญสมุย)
ช่วยเหลือคนอื่นต่อไป

สารพิษ อาหารที่เป็ฟีนพิษ ไขมันก็สะสมอยู่ ใน
 ดับจำนวนมาก ดังนั้นหากสามารถล้างพิษออก
 มาจากตับได้ ต ับก็จะมีหน้าที่ในการดูแลหรือ
 สะสมพิษที่ยังคงค้างในร่างกายนอื่น ๆ ของ
 เราได้มากขึ้นอีก

ด้วยเหตุผลนี้ คุณชญาบุญ เพชรพรหม
 “คุณกอบ” พันธมิตรคนหนึ่งที่เกาะสมุย จ.สุราษฎร์-
 ธานี ซึ่งเดิมป่วยจากโรคที่ทุกข์ทรมานมาหลายปี
 เดิมมีซีสในมดลูกหลายจุด, มีก้อนเนื้ออกขนาด
 ๕ เซนติเมตรในมดลูก ก้อนเนื้อเหล่านี้ได้หายไป
 ด้วยวิธีการล้างพิษตับของชาวสันตือโคกลักระยะ
 หนึ่ง จนเก ิดศรัทธาทำให้คุณกอบไปสร้างเป็
 ศูนย์ล้างพิษตับอยู่ที่เกาะสมุยช่วยเหลือคนอื่น
 ต่อ ๆ ไปได้อีกในวันนี้

บางคนมีกำหนดการที่ต้องไปผ่าตัดกับแพทย์
 แผนปัจจุบันเพื่อเอานิวออกมาจากถุงน้ำดี แต่
 เมื่อเข้าหลักสูตรล้างพิษตับที่เกาะสมุยแล้ว นิวก็
 ออกมาระหว่างการล้างพิษตับได้ และ เมื่อกลับ
 ไปตรวจกับแพทย์แผนปัจจุบันก็พบว่าไม่พบนิวใน
 ถุงน้ำดีเหล่านั้นอีก

อันที่จริงการล้างพิษตับสามารถทำเองที่บ้านได้
 แต่ก็ไม่แนะนำสำหรับคนที่ไม่เคยเข้าหลักสูตรมา
 ก่อน เพราะบางคนที่มีการป...วยอยู่แล้วอาจจะ
 ต้องการคำแนะนำจากผู้มีประสบการณ์ เพราะ
 อาจมีอาการข้างเคียงที่ต้องการความช่วยเหลือ
 ในระหว่างการล้างพิษตับ เช่น การกดจุดคลาย
 เส้นในระหว่างการล้างพิษตับ

หลักคิดของการล้างพิษตับคือ

๑. หยุดการย่อยอาหารเพื่อให้กลไกใน
 ร่างกายพักจากการใช้พลังงานเพื่อการย่อย เพื่อ
 ใช้พลังงานมาขับพิษออกจากร่างกายอย่างเดียว
๒. ล้างพิษดีที่อกซึ้อออกจากลำไส้ให้สะอาด
 ก่อน จนไม่มีอะไรออกมาแล้ว
๓. หลังจากนั้นดื่มน้ำมะกอกและน้ำมะนาว
 คั้นสุดท้ายแล้วดึงพิษในตับและถุงน้ำดีออกผ่าน
 การดีท็อกซึ่เช่นกัน

ที่นี้ประเทศไทย (ซีซีเมย, ซีซีโง.....!)

ชายไม่ฮก
เมาเสีย!

โถ...โถ...เราชายซีซี
ทชชกอะ...

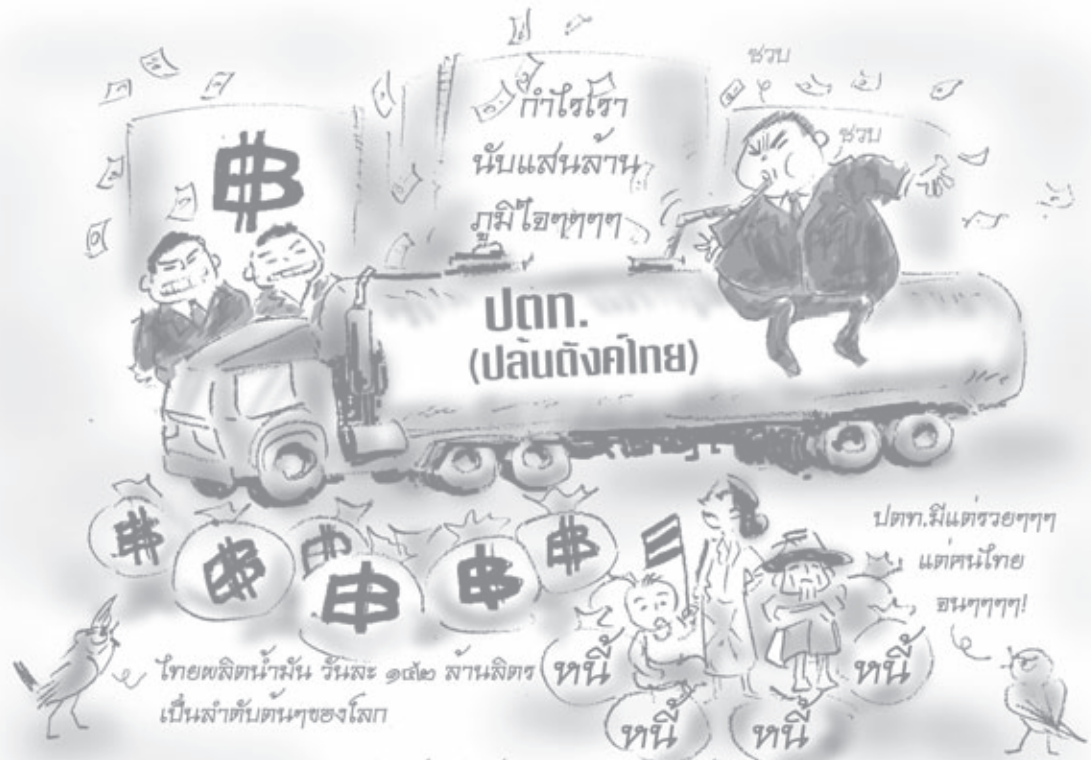
เผาโกดัง
ทำลาย
หลักฐาน
อีก

ไฟไหม้หนี้
อุบัติเหตุ...ไฟไหม้รถ!
เชื้อตายละ

ทำลายทั้งระบบ ตั้งแต่การผลิต-
การซื้อ-การขาย-ไปถึงการบริโภค(ข้าวหน้า)
เงินของเขาอยู่ทั้งนั้น!

๑. ทั้งๆที่มีข้าว แต่ก็ชนเพราะข้าว

ก้าใจใจ
นับแสนล้าน
ภูมิไฮๆๆๆ

ปตท.
(ปล้นตั้งคไทย)

ปตท.มีแต่รวยๆๆ
แต่คนไทย
จนๆๆๆ!

ไทยผลิตน้ำมัน วันละ ๑๕๒ ล้านลิตร
เป็นลำดับต้นๆของโลก

๒. ทั้งๆที่มีน้ำมัน แต่ก็ชนเพราะน้ำมัน

เฮ้...นี่หะ...ประเพณีนิยมของเรา
 จะทำให้ทนุมีทนี้พิชิตถึง ๕๐ ปี
 คนละ ๑๐๔,๖๘๗ บาทนะหะ!

กู
 ทำอะไร
 ไม่เป็นเลย!
 ๓. ทั้งๆที่มีรัฐบาล
 แต่ก็ชนเพราะรัฐบาล
 เรามีรัฐบาลที่ทุจริต คอร์รัปชั่น...
 ดิตฮันดับโลก

ถ้าผมโกหก ขอให้แม่ผมตาย ขอให้ผม
 มีอันเป็นไป
 ใน ๗ วัน!

สำนาค
 กัษัต
 พระแก้ว
 เลย์...
 เฮ้!

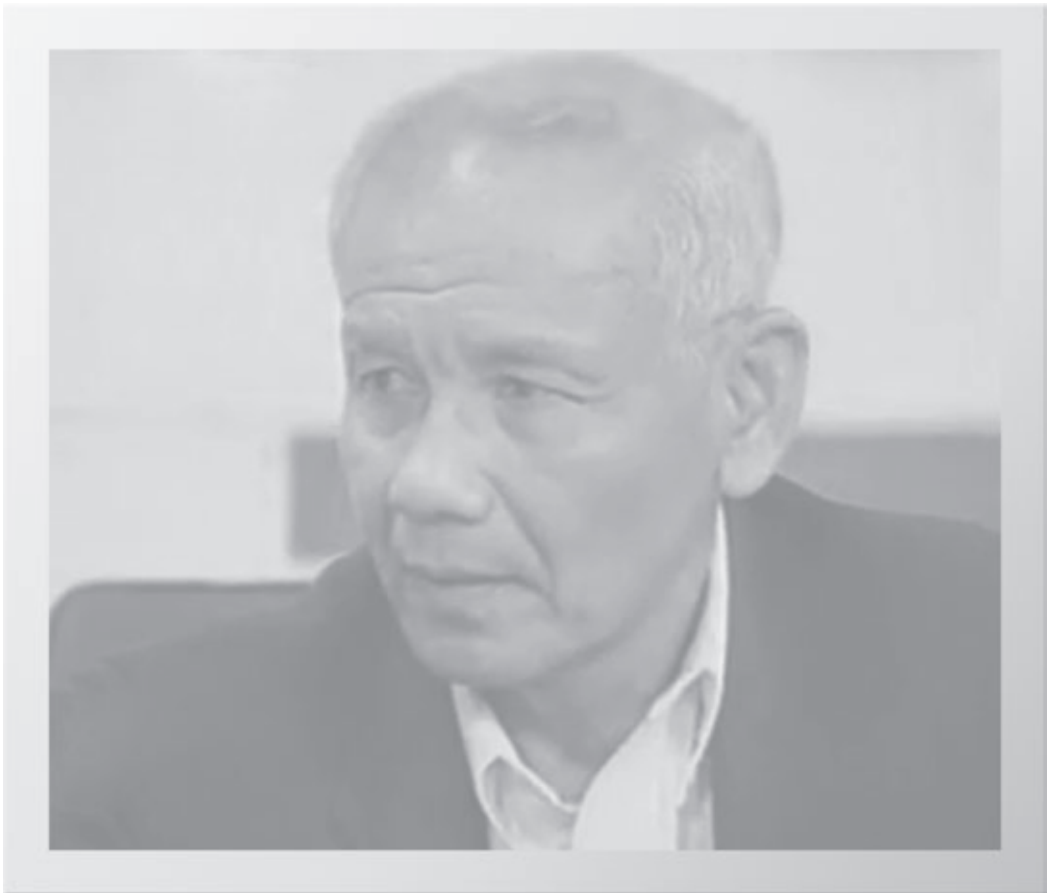
เท...
 เท...
 เท...
 เท...

...คนพูดโกหก ย่อมเข้าถึงนรก!
 นะครจับ เขานายยอ...

๔. ทั้งๆที่มีปาก แต่ก็ปลงฮให้ปากพาฮน

แก่นของทฤษฎีผีเสื้อกระพือปีก
คือ แรงลมจากการกระพือปีกของผีเสื้อ
ตัวที่หนึ่งถึงตัวที่ร้อยถึงตัวที่สิบหมื่นสิบแสนตัว
ในส่วใดส่วหนึ่งของโลก อาจก่อให้เกิดพายุใหญ่
แต่ละคนเปรียบเสมือนแรงลมอันแผ่วเบาจากปีกผีเสื้อ
สิบแสนกระพือปีก อาจกลายเป็นพายุใหญ่ได้ในวันหนึ่ง

ดร.ไสว บุญมา

(อดีตเศรษฐกรอาวุโสธนาคารโลก)

บทเฉพาะนิสัยรักการอ่าน

ผมมีโอกาสอ่านหนังสือจริง ๆ เมื่อเริ่มเรียนชั้นมัธยม ผมอ่านหนังสือทุกชนิดที่มีอยู่ในห้องสมุดเล็ก ๆ ของโรงเรียน ในบรรดาหนังสือสารคดีผมชอบจำพวกชีวประวัติมากที่สุด ส่วนนิยายสารผมชอบติดตามเรื่องเครื่องบิน ผมประทับใจวรรณกรรมจำนวนหนึ่งทั้งร้อยกรอง เช่น ขุนช้างขุนแผน พระอภัยมณี และร้อยแก้ว เช่น สามก๊ก ผู้ชนะสิบทิศ ขุนช้างขุนแผนเป็หนังสือหนึ่งในสองเรื่องที่ผมชอบที่สุด

อีกเรื่องหนึ่งคือ “หลายชีวิต” ของม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ซึ่งผมมีโอกาสอ่านครั้งแรก เมื่อเริ่มเรียนฝึกหัดครู และผมจำได้ว่าในตอนนั้นผมยังอ่านผู้ชนะสิบทิศจนดึกตื่นค่อนคืน เพราะหลงใหลสำนวนของ “ยาขอบ” ผมคิดว่าความสามารถในการปลูกตัวอักษรให้ลุกขึ้นร้องไห้หรือร้ายรำจนทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตาม เป็ fin ความสามารถชั้นเยี่ยม และถ้าผมทำเช่นนั้นได้ คงทำให้ตัวเองมีความสุขอย่างล้นเหลือ

สร้างโอกาสจากกระดาษห่อพริก

ผมไม่สามารถอธิบายได้ว่า เพราะอะไร หนังสือจึงดึงดูดความสนใจของผมเป็พิเศษมาตั้งแต่ผมยังเด็ก ย้อนไป ในสมัยนั้นผมไม่มีหนังสือ พ่อแม่ของผมเป็คนชานา พ่อพ้ออ่านออกเขียนได้ เพราะได้เรียนหนังสือบ้างเล็กน้อยตอนเป็เด็กและเป็นพระ ส่วนแม่อ่านหนังสือไม่ออก เพราะสมัยก่อนเด็กผู้หญิงในชนบทไม่มีโอกาสเรียนหนังสือ เมื่อเรียนจบชั้นประถม ๔ ปี ๆ ของผมก็ออกไปทำนาเต็มเวลากับพ่อแม่

นอกจากหนังสือเรียนไม่กี่เล่มแล้ว นาน ๆ ผมจึงจะมีโอกาสอ่านหนังสืออื่นสักครั้ง หนังสือส่วนใหญ่ไม่ใช่หนังสือเป็finแม่ หากเป็finกระดาษ หนังสือพิมพ์ หรือนิตยสารที่ร้านค้าใช้ห่อของที่แม่ซื้อมาจากตลาด กระดาษห่อของมักมีข้อความพ้ออ่านได้ แต่เมื่อใดที่ไม่ทันสังเกตแล้วไปหยิบกระดาษที่ร้านค้าใช้ห่อพริกแห่งมาอ่านเมื่อนั้น

ประวัติ

ดร.ไสว บุญมา เกิดในครอบครัวชาวนา อ.บ้านนา จ.นครนายก

การศึกษา มัธยมศึกษา ร.ร.บ้านนา (นายก-พิทยากร)

ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยครูเทพสตรี

หลังจากนั้น ศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ณ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ก่อนสำเร็จการศึกษาได้รับทุน AFS ไปศึกษา ณ สหรัฐอเมริกา

ได้รับทุนศึกษาต่อระดับปริญญาตรี โท และเอก สาขาเศรษฐศาสตร์ ณ Claremont McKenna College และ Claremont Graduate University ขณะศึกษาอยู่นี้ได้รางวัล Wall Street Journal Student Achievement Award สาขาเศรษฐศาสตร์ จากหนังสือพิมพ์ The Wall Street Journal

ประสบการณ์การทำงาน

ทำงาน ณ ธนาคารพัฒนาเอเชีย (ADB-Asian Development Bank) ต่อมาทำงาน ณ ธนาคารโลก (World Bank) จนกระทั่งเกษียณอายุก่อนกำหนด ในตำแหน่งเศรษฐกรอาวุโส

ปัจจุบัน เป็finนักเขียนอิสระ

ร่วมก่อตั้งมูลนิธิเพื่อส่งเสริมการอ่าน “นักอ่านบ้านนา” ฟ่านักอยู่ ณ บ้านพักในกรุงวอชิงตัน สหรัฐอเมริกา

e-mail : sboonma@msn.com

มือของผมจะสลับร้อน ร่ายยิ่งกว่านั้นถ้าเปลือเอามือไปขยี้ตาเข้าด้วย กว่าตาจะหายสลับร้อนก็หลายชั่วโมง

มองย้อนกลับไปสมัยนั้น ผมคิดว่าความอยาก رؤอยากเห็นน่าจะเป็ปัจจัยที่ทำให้ตัวหนังสือดึงดูดความสนใจของผมมากกว่าอย่างอื่น

ความสุขแบบพอเพียง

คนที่มีความสุขที่สุด พอถึงจุดหนึ่งบอกพอแล้วก็ทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม ชีวิตของเขามีค่า มีความสุข ไม่ได้เน้นกระเสือกกระสนอยากมีอะไรเพิ่มมากขึ้น ๆ เห็นคนอื่นมีอะไรมากกว่า ฉันก็จะเอามากกว่านั้น ความไม่ รู้จักพอเป็นิ้วทำลายความสุข

มีสำนักหนึ่งในอังกฤษ เรียกว่า อินเตอร์เนชั่นแนล ฟาวนิเดชัน (International foundation) ท้าวิจัยว่าคนเราถ้ามีสิ่งที่ต้องการเพื่อดำเนินชีวิตเบื้องต้น มีปัจจัย ๔ ที่จะอำนวยความสะดวก เขาจะมีความสุขเพิ่มขึ้น คนที่มีความสุขเพิ่มขึ้น คือคนที่ศึกษาหาความรู้อยู่ตลอดเวลา ไม่ปล่อยจิตใจให้ตาย มีเพื่อน มีครอบครัวที่ไว้ใจ และพยายามมองสิ่งรอบตัว สังเกตรอบตัวและตัวเองตามหลักพุทธศาสนาที่สอนให้สังเกตอารมณ์ตนเอง

ความรู้ลึกข่างในเป็นอย่างไร และเข้าใจสิ่งรอบด้าน

อีกปัจจัยหนึ่งสอนให้ทำทาน ทานนี้ไม่ใช่อย่างที่คนทั่วไปเข้ากันว่า ท้าบุญทำทานเพื่อยากไปสวรรค์ ทานคือการให้เพื่อความสุขของผู้อื่น เพื่อความสะดวกของผู้อื่น เพื่อคนที่ม้น้อย คนที่อดอยาก ทานคือให้ไปเลย ไม่คิดถึงผลตอบแทน ไม่หวังประโยชน์ใส่ตัว คนไทยส่วนใหญ่ทำบุญเพื่อตัวเอง เพื่อยากได้เพิ่มขึ้นอีก ไม่ได้ทำบุญเพื่อสละออกจริง ๆ

ผมยังไม่เข้าใจพุทธศาสนาลึกซึ้งนัก แต่จากมุมมองของผม การทำบุญเพื่อยากไปสวรรค์นั้นผิดแล้ว ผมไม่ค่อยทำบุญ ใส่บาตรเป็นครั้งคราว ถ้าผมไปวัดและพระบอกว่าจะช่อมหลังคา หรือบอกว่า ปัจจุบันที่เผาศพที่แจ่ง ๆ เขาไม่ทำกันแล้ว จะทำเมรุใหม่ ผมก็ช่วย แต่ส่วนใหญ่ผมจะทำบุญในเรื่องการศึกษา เพราะถือว่าการศึกษาคือทางออกของปัญหา ความเข้าใจเป็ปัญญาที่ลึกซึ้ง ถ้าเด็กที่อยู่ในทุ่งนาซึ่งขาดโอกาส แล้วเรามีส่วนเป็เปิดโอกาสใพวกเขา ประเทศชาติจะได้คนที่มีปัญญาเพิ่มขึ้น

ผมเห็นบางแห่งเป็หนึ่งที่น่าเศร้ามามากที่พระท่านยังอยู่ในวังวนของกิเลส แล้วยังไปชักจูงคนอื่นซึ่งมีกิเลสมากอยู่แล้วให้หลงเชื่อต่อไป แทนที่จะให้แสงสว่างเพราะเป็นหน้าที่ของท่านที่ควรเป็นผู้ชี้ทาง ช้้นำ ทุกชีเพราะอะไร ถ้าทุกชีเพราะกิเลสก็ต้องละลดกิเลส จึงจะถูกต้อง

สิบแสนกระพ้อปีกกับประชาธิปไตยเมืองไทย

ปัจจุบันคนส่วนหนึ่งมองเห็นแล้วว่าปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในเมืองไทย มันผิดธรรมชาติ แล้วมันกำลังจะยิ่งเบี่ยงเบนจากธรรมชาติ จากธรรมชาติมากขึ้น อันนี้ผมอ่านออกว่ามีคนกลุ่มหนึ่งในประเทศกำลังจะเบี่ยงเบนนโยบาย เพื่อกอบโกยประโยชน์ และจะนำพาให้ประเทศชาติล่มสลาย ทำอย่างไรจึงจะกระตุกกลับสู่ธรรมะได้

ผมจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า พวกที่เบี่ยงเบนลีซึ่งเป็นธรรมไปจากหลักธรรม จะค่อย ๆ มองเห็น

ว่ามันไม่ได้พาไปสู่ความสุขหรือ สู้สุดท้ายจะต้องหันกลับมาที่หลักธรรมะที่เฟ้นธรรมชกิ หลั กที่ ไม่ทำลายซึ่งกันและกัน เขาจะเห็นไม่เห็นก็ตาม ผมมองการต่อสู้ครั้งนี้ว่า มีคนกลุ่มหนึ่งจะต่อสู้เพื่อธรรมะ ซึ่งผมหวังเฟ้นอย่างยั้งว่าอย่างน่อยกจะมีอะไร ๆ ดีขึ้น

ผมเชื่อใน**ทฤษฎีผีเสื้อกระพือปีก** ถ้าเราบอก ว่าหมดหวังเมื่อไร **ธรรมะก็จะชนะ** เราจะต้องมีความหวังตลอด แล้วจะต้องกระพือปีกตลอดเวลา

ผมมาเมืองไทยปีละ ๒ ครั้ง ก็ฝากให้คิดดูดี ๆ ว่าอะไรคือธรรมะ อะไรไม่ใช่ธรรมะ อะไรคือสิ่งที่ถูกเบี่ยงเบนไป อะไรคือสิ่งที่ไม่ยั่งยืน อะไรคือตัวเรา อะไรที่ไม่ใช่เรา ถ้าหากสิ่งที่ดีถูกเบี่ยงเบนก็ต้องออกมาช่วยกัน ถ้าทำนอนหลับทับสิทธิ์ดูตาย สิ่งที่ถูกเบี่ยงเบนก็จะเบี่ยงเบนไปเรื่อย ๆ ในที่สุดสังคมก็จะล่มสลาย

ผมอยู่กับประเทศทุนนิยมจริง ๆ อยู่กับสิ่งที่คนไทยคิดว่ามันเฟ้น Globalization คืออยู่กับโลกที่เจริญหูเจริญตา แต่ผมได้ประจักษ์แก่ตัวเองว่า สิ่งเหล่านี้น่าจะเฟ้นตัวเบี่ยงเบนจากธรรมชาติจากความสมดุลมากกว่า **เศรษฐกิจพอเพียง**ของในหลวงน่าจะนำมาสู่ความสมดุล ซึ่งเฟ้นตัวอย่าให้เราเห็นมาตลอด เฟ้นตัวอย่างเฟ้นหยุดอยู่ มีความเพียรเหมือนพระมหาชนก แม่่มองไม่เห็นฝั่ง

ในหลวงทรงพยายามที่จะทำให้ประเทศไทยเจริญอกงามอยู่ตลอดเวลา ให้เราให้ความสำคัญกตัญญูต่อแผ่นดิน มีความไม่หยุดอยู่ เหมือนกับที่ผมและหลาย ๆ คนได้ทำอยู่ และกำลังพยายามเน้นกับพวกเราทุกคน ซึ่งมีนัยสำคัญว่าเราอาจเฟ้นผีเสื้อตัวที่แสนก็ได้ หรือตัวที่สิบแสนก็ได้ แต่ละคนเมื่อกระพือปีก แม่่ตัวเล็กตัวน่อยแต่ก็อาจทำให้เกิดพายุทอรินาโด เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

ถ้าทุกคนคิดว่าเราเฟ้นคนไทย รักแผ่นดินไทก็ น่าจะออกมาแสดงศักยภาพ แสดงอริปไตยอำนาจของตัวเอง ไม่ต้องทำอะไร กระพือปีกคือมายืนหยัดยืนยันความเฟ้นคนไทย ำหน้าที่

ปกป—องแผ่นดิน ซึ่งอาจทำให้เกิดสิ่งที่ไม่คาดฝันสิบแสนกระพือปีก น่าจะทำให้เกิดสิ่งมหัศจรรย์ขึ้นในประเทศไทย

ทฤษฎีผีเสื้อกระพือปีก

เอ็ดเวิร์ด ลอเรนซ์ (Edward Lorenz) ศาสตราจารย์เกียรติคุณของสถาบันเทคโนโลยีแห่งรัฐแมสซาชูเซตส์ ถึงแก่กรรมเมื่ออายุ ๙๐ ปี ศาสตราจารย์ลอเรนซ์เฟ้นนักอุตุนิยมวิทยาที่มีชื่อเสียงโด่งดัง จากการวางรากฐานของทฤษฎีความอลวน (Chaos Theory) การถึ้งแก่กรรมของเขาทำให้มีการกล่าวถึงทฤษฎีนี้อย่างกว้างขวาง

บางคนเสนอว่าในบรรดาแนวคิดทางวิทยาศาสตร์ ทฤษฎีความอลวนมีความยิ่งใหญ่ไม่แพ้ทฤษฎีความสัมพัทธ์ (Theory of Relativity) และฟิสิกส์ควอนตัม (Quantum Physics) รากฐานของการเกิดทฤษฎีความอลวนมาจากคำถามของศาสตราจารย์ลอเรนซ์ที่ว่า “การกระพือปีกของผีเสื้อในบราซิลจะทำให้เกิดพายุใหญ่ในรัฐเท็กซัสได้หรือไม่”

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ทฤษฎีความอลวนรู้จักกันในนามของทฤษฎีผีเสื้อกระพือปีก

“สู่จุดจบ”ประเทศไทย (The Coming Collapse of Thailand) หนังสือที่ถูกทักษิณยึด เก็บออกจากแผงหมด ไม่มีวางขาย แจกให้อ่านฟรี โดย ดร.ไสว บุญมา

ดาวน์โหลดได้ฟรีที่

<http://205.196.121.180/77rmkwh63z9g/7r8v52ggq7g5d72The+Coming+Collapse+of+Thailand+-+สู่จุดจบ%21.pdf>

ในเวลาต่อมา ดร.ไสว ได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่า ขอเรียนว่าหนังสือถูกปิดกั้นด้วย “มือที่มองไม่เห็น” เราไม่รู้ว่าใคร แต่มันทำให้สำนักพิมพ์เล็กๆ ของน้องๆ คนหนึ่งต้องขาดทุนย่อยยับ

ที่มา <http://www.naewna.com/politic/33163>

เออร์วิน ลาสซโล (Ervin Laszlo)

ปราชญ์ชาวฮังการีนำทฤษฎีความอลวนไปประยุกต์ใช้และพิมพ์ข้อสรุปไว้ในหนังสือชื่อ The Chaos Point ว่า ชาวโลกมีเวลาปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจากวันนี้จนถึงปี พ.ศ.๒๕๕๕ เมื่อถึงเวลานั้น โลกจะเดินเข้าทางแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่ก็เดินเข้าทางแห่งความล่มสลายแบบกู่ไม่กลับ

โลกจะเดินไปทางไหน ขึ้นอยู่กับว่ามนุษยชาติจะทำอะไรกันบ้าง ลาสซโล ไม่ได้บอกว่าเพราะอะไร เขาจึงยกปี ๒๕๕๕ ขึ้นมาเป็นช่วงเวลาแห่งจุดพลิกผันอันสำคัญยิ่งนั้น นอกจากบอกเพียงว่ามันไปตรงกันโดยบังเอิญกับปีที่ชาวมายาทำนายว่าจะเกิดเหตุการณ์ใหญ่หลวงบนโลก

ชาวมายาเป็ผู้สร้างอารยธรรมเก่าแก่ในอเมริกากลางและได้ล่มสลายไปก่อนที่ฝรั่งเศสจะ

เดินทางไปถึง ผู้ที่คุ้นเคยกับเรื่องราวนอสดรา-ตามุส (Nostradamus) นักพยากรณ์ชื่อดังชาวฝรั่งเศส ย่อมนึกออกทันทีว่า ๒๕๕๕ เป็ินปีที่เขาทำนายไว้เช่นกันว่าจะเกิดเหตุการณ์ใหญ่

ผู้ที่พยายามตีความหมายคำทำนายของชาวมายาและนอสดราตามุส บางคนคิดว่าสิ่งที่จะทำให้เกิดเหตุการณ์ใหญ่หลวงนั้น น่าจะมาจากพลังทางธรรมชาติ เช่น อุกกาบาตขนาดใหญ่พุ่งเข้าชนโลก แต่ 'บางคนคิดว่ามันน่าจะมาจากพฤติกรรมของมนุษย์เช่นเดียวกับลาสซโล เนื่องจากมนุษยชาติไม่สามารถควบคุมพลังทางธรรมชาติดังกล่าวได้ บทความนี้จึงเสนอให้มองเฉพาะด้านพฤติกรรมของมนุษย์เราเท่านั้น บนฐานของทฤษฎีของความอลวน เราอาจมองได้ว่ามนุษย์แต่ละคนเป็ินเสมือนผีเสื้อตัวหนึ่ง และการเปลี่ยนพฤติกรรมของเราเพียงเล็กน้อยอาจมีผลใหญ่หลวง

จอร์จ โซรอส (George Soros)

นอกจากทฤษฎีความอลวนแล้ว เราอาจใช้ทฤษฎีหรือแนวคิดอื่นมองความเชื่อมโยงดังกล่าวได้ ทฤษฎีแรกได้แก่ทฤษฎีสะท้อนกลับ (Theory of Reflexivity) ของพ 'อมด การเงินนามกระฉอนผู้นี้ ซึ่งมองว่ามนุษย์โดยทั่วไปไม่เข้าใจสภาพรอบด้านที่แท้จริง เพราะสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาอาจไม่ใช่ความจริงพื้นฐานของสภาพรอบด้านก็ได้ นั่นไม่ต่างกับการที่ไม่มีผู้คาดคิดว่าลมจากการกระพือปีกของผีเสื้อจะก่อให้เกิดพายุได้

ฉะนั้นเขาจึงพยายามค้นคว้าหาข้อมูลให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะมันจะเอื้อให้เขาอ่านสภาพรอบด้านได้ใกล้ความเป็นจริงมากที่สุด เขาใช้การอ่านเป็ินฐานของการเก็งกำไร ซึ่งสามารถสร้างความปั่นป่วนได้ทั่วโลก ในปี ๒๕๕๐ เพียงปีเดียวการเก็งกำไรทำรายได้มหาศาลให้จอร์จ โซรอสถึง ๒,๙๐๐ ล้านดอลลาร์

ท่านทะไล ลามะ

ผู้ที่คุ้นเคยกับแนวคิดในพุทธศาสนาและวิชาฟิสิกส์ อาจมองเห็นทันทีว่าสิ่งที่เซอร์ออสตังถึงนั้นไม่ใช่ของใหม่อะไรเลย ในการศึกษาเพื่อหาจุดสนธิระหว่างศาสนากับวิทยาศาสตร์ ซึ่งอธิบายไว้ในหนังสือเรื่อง *The Universe in a Single Atom : The Convergence of Science and Spirituality* ในหัวข้อเรื่องทฤษฎีแห่งความว่าง (Theory of Emptiness) หรือสุญญตา

ท่านทะไล ลามะ ใช้ประโยคที่มีความหมายเดียวกันกับของเซอร์ออสตังว่า โดยพื้นฐานการรับรู้ของมนุษย์มักต่างกับความเป็นจริง ตามทฤษฎีนี้ทุกสิ่งในเอกภพมีที่มา ซึ่งหมายความว่า ไม่มีอะไรที่ “ว่าง” หรือปราศจากสาเหตุ ฉะนั้นพายุใหญ่ในรัฐเท็กซัสย่อมมีที่มา ซึ่งอาจเป็นแรงลมจากกากระพือปีกของผีเสื้อในบราซิลก็ได้ แต่ความจริงข้อนี้มักไม่เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาของคนทั่วไป

ท่านอธิบายต่อไปด้วยว่า ทฤษฎีแห่งความว่างนี้ใกล้เคียงกับทฤษฎีในฟิสิกส์ควอนตัมที่ว่า ในระดับอนุภาค สารต่าง ๆ ไม่แข็งและมีรูปร่างแน่นอนดังที่ปรากฏแก่สายตาเรา ผู้ที่มีโอกาสอ่านหนังสือขายดีของ สตีเฟน ฮอคิง (Stephen Hawking) เรื่อง *A Brief History of Time* อาจจำได้ว่า ทุกอย่างในเอกภพซึ่งรวมทั้งโลกของเราด้วย กำลังเคลื่อนไหวไปอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้เพราะเอกภพกำลังขยายตัวด้วยอัตราเร่งสูง แต่เรากลับไม่รู้สึกละโลกเคลื่อนไหวไปไหนเลย

หากไม่สามารถจินตนาการได้ว่า ฮอคิงหมายถึงอะไร ก็ลองทอดสายตาออกไปให้ไกลจนสุดลูกตา เราจะรู้สึกว่ามีโลกแบนราบ ทั้งที่ความจริงไม่เป็นเช่นนั้นตามที่เรารู้กันดีอยู่แล้ว

บทสรุปนี้เพื่อชี้บอกระสำคัญ ไม่ว่าจะมองจากมุมไหน การกระทำเล็ก ๆ น้อย ๆ ของมนุษย์อาจมีผลใหญ่หลวง แม้การเชื่อมโยงจะไม่เป็นที่ประจักษ์อย่างแจ่มชัดแก่เราก็ตาม วิ กฤตต่าง ๆ ในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องน้ำมัน ราคาอาหาร หรือภาวะโลกร้อน เกิดจากการบริโภคเกินพอดี

การกระทำเล็ก ๆ น้อย ๆ ของมนุษย์
อาจมีผลใหญ่หลวง แม้การเชื่อมโยงนั้น
จะไม่เป็นที่ประจักษ์อย่างแจ่มชัดแก่เราก็ตาม
วิ กฤตต่าง ๆ ในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องน้ำมัน
ราคาอาหาร หรือภาวะโลกร้อน
เกิดจากการบริโภคเกินพอดี

อันเป็นการไร้พยานกรเกินกว่าที่โลกมีอยู่ทั้งสิ้น แต่ความจริงข้อนี้มักไม่เป็นที่ประจักษ์แก่คนส่วนใหญ่

การลดการใช้ทรัพยากรของแต่ละคน อาจมีผลใหญ่หลวงในการนำความสมดุลกลับคืนมา แม้ว่าการลดดังกล่าวอาจเป็นเลื่อนกระทั่งมาจากผีเสื้อก็ตาม ในปัจจุบันมีผู้เห็นความสำคัญของแนวคิดเช่นนี้มากขึ้น และพยายามจำกัดการใช้ทรัพยากรของตนเอง พร้อมกับการนำทรัพยากรส่วนตัวที่ไม่ใช่ไปมอบให้แก่โครงการแก้ปัญหาของโลก

คงเป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า มหาเศรษฐี เช่น จอร์จ โซรอส บิลลี เกตลี (Bill Gates) และ วอร์เรน บัฟเฟตตี (Warren Buffet) ล้วนอุทิศรายได้จากการทำธุรกิจนับหมื่นล้านดอลลาร์เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ บิลลี เกตลี เกษียณตัวเองจากงานบริหารในบริษัทไมโครซอฟท์ในเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๑ ด้วยอายุยังไม่ครบ ๕๓ ปี เพื่อ

อุทิศเวลาทั้งหมดให้แก่งานการกุศลของมูลนิธิชื่อ Bill & Melinda Gates Foundation)

ในการทำงานเดียวกัน ขณะนี้มีการเคลื่อนไหว เพื่อให้ความช่วยเหลือและเอื้ออาทรแก่สังคมที่ เรียกว่า “ความรับผิดชอบต่อสังคมของบริษัท ทางร้าน” (Corporate Social Responsibility) หรือ “ทุนนิยมแบบมีเมตตาธรรม” (Compassionate Capitalism) การเคลื่อนไหวเหล่านี้คือการกระพือ ปีกของผีเสื้ออย่างหนึ่ง และเป็ การเป็ย น พฤติกรรมตามแนวคิดของลาสซโล ที่จะให้เกิดจุด พลิกผันอันใหญ่หลวงได้ในปี ๒๕๕๕

สำหรับเรา ๆ ท่าน ๆ

มนุษย์เดินดินธรรมดา ๆ

ผู้ที่ไม่มีความยิ่งใหญ่เช่นของมหาเศรษฐีที่ กล่าวถึงก็กรุณาอย่าท้อถอย ใครจะมีบ้านราคา เป็ นสิบล้าน หรือมีบ้านหลายหลังก็ช่างเขา เรา มพออยู่ได้ ใครจะจับไวน์ขวดละแสนบาทกับ หูดลามก็ช่างเขา เราเน้นการบริ โภคข้าวกับปลา และผักนึ่งจิ้มแจ่ว ใครจะใช้รถราคาเป็ นสิบล้าน กก็ช่างเขา เราเน้นการนั่งรถขนส่งสาธารณะและรถ ราคาคะทัดรัด ใครจะมีตุ๊กตาราคาแพงก็ช่างเขา เราเน้นการอยู่บ้าน การอ่านหนังสือและการออก กำลังกายเบื้องต้น

ใครจะฉ้อฉลและมีผลประโยชน์ทับซ้อนก็ ช่างเขา เราไม่ทำ แต่เราจะพยายามประณาม คนโกงอย่างต่อเนื่อง ใครจะขายเสียงขายตัวก็ ช่างเขา เราไม่ขาย ใครจะทำบุญมาก ๆ ก็ช่างเขา เราจะสละทรัพย์เพื่อการกุศลเท่าที่เรามพอทำได้ แบบไม่เกินตัว

เรามาร่วมกันเน้นการเป็ นผีเสื้อที่กระพือปีก น้อย ๆ ตามหลักความเพียงพอและพอเพียง หาก เราร่วมกัน จ ุดพลิกผันที่ลาสซโลกล่าวถึงจะ พลิกไปในทางแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน จะไม่ ใช ่ ทางแห่งความล่มสลายหายนะอย่างแน่นอน

☞

แบ่งปัน สรรสาระ

ใครหมดกำลังใจ ลองดูภาพนี้

ภาพแห่งกำลังใจ แشريไปสูเพื่อน ๆ เพื่อส่งต่อ พลังใจไปสูสังคมกัน แล ้วบุญนี้จะย้อนกลับมา ถึงเรา ให้เป็ นผู้ที่มีกำลังใจไม่สิ้นสุด สามารถ นำความสุขมาสูตนเอง ครอบครัว สังคม และ สรรพลั ตวี สาธุ ๆ

เพจนี้จัดทำโดยทีมงานการศึกษา

www.facebook.com/ThanavuddhoStory

ขอบพระคุณ

Source: <http://www.facebook.com/>

Noratus Thossaphol ไต่ ้แบ่งปันรูปภาพของ พระมหาสมชาย ฐานวุฑโฒ

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๗๒)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังดองเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้ยสำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”** ก็ยังเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกียธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกียธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”****ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ **ต้องเป็นโลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๔ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”**กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวงลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และจะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื้อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราเรียงอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(อุปปาทิกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ ผู้โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวา “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แคะไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

เมื่อมีผู้“สัมมาทิวา”และสามารถมี“สัมมาปฏิบัติ”ได้จริง เกิดมรรคผลจนกระทั่งถึงขั้นทำ“จิต”ให้เป็น“อุเบกขา”หรือ“อุทกขมสุข”สำเร็จอย่างสัมมาทิวา มีฉาน ๔ ขึ้นไป ก็คือ ผู้เกิดพื้นฐานแห่งวิมุตติหรือนิโรธ

อารมณ์(เวทนา)ที่“ไม่สุขไม่ทุกข์”(อุเบกขาหรืออุทกขมสุข)นั้น ถ้ามันเป็น“เนกขัมมสติอุเบกขาเวทนา”ก็เป็น“เวทนา”ที่เป็นภูมิธรรมแห่ง“ความบริสุทธิ์” ซึ่งเป็น“เวทนา”ที่ได้ปฏิบัติเข้าถึงภูมิ“นิโรธหรือวิมุตติ”ทีเดียว

มันเป็นภาวะหนึ่งของจิตที่คนเรียกกันว่า “อารมณ์

หรือความรู้สึก”ที่“รู้สึก”ตามความเป็นจริงนั้น เช่น ร้อนก็รู้สึกร้อน เย็นก็รู้สึกเย็น แข็งก็รู้สึกแข็ง อ่อนก็รู้สึกอ่อน ตามที่ได้สัมผัสความจริงเป็นจริงนั้นๆ **ไม่มี“อารมณ์”“ผลึก”หรือ“อคติ”**ที่มีอาการหรือมีรสเสียใจหรือดีใจ **ซึ่งไม่มี“อารมณ์ชอบ”หรือ“ไม่ชอบ”** จึง**ไม่สุขหรือไม่ทุกข์**

คำว่า**“เวทนา”**ที่เรียก**“เวทนามันธ”**ก็ดี ทั้งที่เรียก**“เวทูปาทานักมันธ”**ก็ดี มันใช้ภาษาคำว่า**“เวทนา”**ร่วมกัน เพราะมันเป็น**“ความรู้สึก”**ของคนเหมือนกัน แต่มันคนละตัว **“เวทนามันธ”**นั้นมันเป็น**“ตัวจริง”** ส่วน**“เวทูปาทานักมันธ”**เป็น**“ตัวจริง”** ซึ่งแท้ๆคือ **อุปาทาน**

ไม่ไป“ตัวจริง” มันเป็น**“ผีหลอก”**ที่หลอกเรา และหลอกคนอยู่ทั่วโลก แท้ๆมันมันเป็นแค่**“ผู้มาเยือน”**(อาคันตุกะ)ที่ลิ่งลู่อยู่ในจิตใจเราทำตัวเป็น**“ตัวถูกของ”**ที่หลงกันว่าเป็น**“ตน”** กำจัดมันออกจากใจตนยากมาก

เจ้าตัว“อุปาทาน”นั้นมันยึดด้วยความหลง(โมหะ)ยึดด้วย**อวิชชา**(ความไม่รู้ ไม่มีวิชา) ยึดอยู่ทุกมันธทั้ง ๕ มันธ

คำว่า**“เวทนา”**นี้ มันเป็นภาษาที่เรียกซ้ำกัน จึงทำให้สับสน **ผู้มี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”ไม่บริบูรณ์ จะรู้จัก“สุขเวทนา”**นี้เป็น**“ปัจจัย”**ของ**“ตัณหา”**ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ใน**“ปฏิจลสมุปบาท”** และ**“ตัณหา”**ก็เป็นปัจจัยกับ**“อุปาทาน”**

เพราะ**“ผัสสะ”**เป็น**“ปัจจัย”**จึงมี**“เวทนา”**

เพราะ**“เวทนา”**เป็น**“ปัจจัย”**จึงมี**“ตัณหา”**

เพราะ**“ตัณหา”**เป็น**“ปัจจัย”**จึงมี**“อุปาทาน”**

เพราะ**“อุปาทาน”**เป็น**“ปัจจัย”**จึงมี**“ภพ”**

เพราะ**“ภพ”**เป็น**“ปัจจัย”**จึงมี**“ชาติ”**

ศึกษา**“อุปาทานมันธ”**กันให้ถ่องแท้ ด้วยเมื่อมี

“ผัสสะ”ปรากฏภาวะจริงแล้วพิจารณาของจริงนั้นให้เห็นจริง จะขัดแย้งว่า มันแตกต่างจาก**“มันธ”**บริสุทธิ์

“อุปาทาน”นี้ เมื่อใดมันมีการเคลื่อน(จติ)จากภาวะ**“ยึด”**อยู่นิ่งๆเฉยๆตามลักษณะที่เป็นภาวะ**“พลังงานศักย์”** แล้วเปลี่ยนลักษณะกลายสถานะจาก**“อุปาทาน”**ไป มันก็จะกลายเป็น**“พลังงานจลน์”** ชื่อว่า**“ตัณหา”** และหน้าที่ของ**“ตัณหา”**ก็คือ**“อยาก”**(ตามที่ตน“ยึด”นั้นๆ)

เมื่อพลังงาน**“ตัณหา”**ได้**“สัมผัส”**ตรงตามที่**“ตนอยากหรือตนยึด”**ก็จะเกิด**“เวทนาคืออารมณ์สุข”**ด้วย

“อวิชชา”ทันที หรือบางครั้งอาจจะทุกข์คือไม่สนใจหรือเฉยๆก็ได้ ตามสัญชาตญาณแห่งผู้ยังมีกิเลสชั้น

นี่คือ ภาวะ**“อารมณ์ ๓”**ที่เป็นโลกีย์อารมณ์ ซึ่งเป็น**อารมณ์(เวทนา)**ของคนที่ยังไม่ขาดสิ้นอาการสุขหรือทุกข์หรือไม่สุขไม่ทุกข์ เพราะตนยังยึดยังต้องมีอยู่ในตนเองนั้นแหละยังต้องการต้องมีให้แสดงอยู่ในจิตใจของผู้วิชชา พระพุทธเจ้าทรงนับเป็น**“สัตว์”**ทางจิตใจ เรียกว่า **สัตว์โอปปาติกะ(สัตตา โอปปาติก)**

สัตว์นี้ไม่ใช่**“สัตว์มีรูปร่างโคมกายที่อยู่ภายนอกใจ”**(อสรีระ) เช่น ช้างม้าวัวควายปูปลาตปลาต ฯลฯ ดอกกะ

แต่นี้เป็น**“สัตว์”**ที่ถูกผูกไว้ในใจในสภาพ(สังโยชน์) ยังมี**“เหตุ”**(สมุทัยอริยสัง)ที่เป็น**“การนำไปสู่ภพ”**(ภวนตติ)อยู่ เพราะยังไม่เป็นผู้**“ถึงที่สุดแห่งภพหรือไม่เกิดอีก”**(ภวันตตุ) ซึ่งมีหลายเผ่าพันธุ์(เกิดด้วยกรรม=กัมมพันธุ์) สัตว์สุขนี้ก็

เป็นเผ่าพันธุ์หนึ่งในหลายๆเผ่าพันธุ์ ชื่อว่า **เทวดา**(สุขเวทนา) ถ้าเป็น**สัตว์ทุกข์หรือสัตว์กระสันอยากอยู่ก็เป็นอีกเผ่าพันธุ์หนึ่ง** ชื่อว่า **สัตว์นรก**(ทุกข์เวทนา) ดังนั้นเป็นต้น

พระพุทธเจ้าทรงเรียก สัตว์ทางจิตใจนี้ว่า **“สัตว์โอปปาติกะ”**(สัตตา โอปปาติก)

ฉะนั้นเองคือ **เทวดาหรือผี** เป็นอาการทางจิตใจของคน ที่เกิด**“อาการตั้งว่านี่”**อยู่ ยังไม่เลิกขาดไปได้

เทวดาหรือผีที่อาศัยในร่างกายของคนเป็นๆก็เป็นเช่นนี้ ตายไปแล้ว **แม่ไม่มืร่างกายก็เป็นสุขเป็นทุกข์เช่นเดียวกัน** ซึ่งเป็นจริงอยู่กับจิตที่ไม่มีร่างกายนั่นเอง **ผีหรือเทวดาที่เป็นจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานอันเป็น“ปรมัตถธรรม”**นี้ลึกล้ำยิ่งนัก ผู้ศึกษาที่มี**“ปัญญาขั้นอารยะ”**อย่างสัมมาทิฐิจึงจะรู้ยิ่งเห็นจริงได้

และ**“การเกิด”**ของความเป็น**“เทวดา”**นี้ ก็อายุสั้น เฉพาะมี**“สัมผัสอยู่”**ปัจจุบันนั้นเท่านั้น เมื่อหมด**“สัมผัส”**ก็**ไม่มี“ตัวตนของเทวดา”**หรือ**“อารมณ์สุข”**นั้นแล้ว

หาก**ไม่“เห็น”**ในขณะที่**“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่”**นั้น ภาวะจริงของ**“วิญญาณเทวดา”**ก็จะ**สลายหายไปไม่เหลืออยู่**

เพราะ**“วิญญาณ”**เป็น**อนัตตา “ไม่มีตัวตน”** คำนี้ก็ได้ยินกันจนชินหูแล้ว ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ แล้ว

เอามาประกาศให้ชาวโลกรู้ ผู้ยินดีสนใจศึกษาปฏิบัติพิสูจน์ก็จะสามารถ**ได้เอง**

เป็นเองด้วยตน(ปัจเจกตั้ง) แต่มันก็“ยากมาก”ที่คนทั่วไป จะเข้าใจตรงนี้ได้ ถึงความลึกซึ้งใน“ความไม่ใช่ตัวตน” (อนัตตา)ที่มันเกิดขึ้น-ตั้งอยู่ในชั่วขณะ(ฐานโส)ที่มี “สัมผัส”เท่านั้นจึงเกิดแล้วมันก็หายไป

“เกิด”อยู่ที่แค่ที่มี“สัมผัส”นั้น เมื่อสิ้นสัมผัส มัน ก็หายไปทันที “ความเกิดขึ้นมา แล้วตั้งอยู่(ฐิติ)”ของ “วิญญาณเทวดาหรืออารมณ์สุข”นั้นก็หายไป สิ้นไป ไม่มีอีก หาก“สัมผัส”นั้นหยุดลงเมื่อใด “สัมผัส”นั้น เลิกสัมผัส “เทวดา”หรืออารมณ์สุขนั้นก็ไม่มี

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่ามันเป็นสัญลักษณ์ ซึ่งแปลว่า สุขแท้ ซึ่งไม่มีอยู่จริง-ไม่ใช่ตัวตน-ไม่มีตัวตน(อนัตตา)

เมื่อหยุดสัมผัส มันก็หายไป ภาวะที่ยังเหลือก็มี แต่“ความจำ”(สัญญา) ที่เจ้าตัว“ยึดไว้ด้วยอวิชชา” ใน สัมมุตตา(ความจำได้)ของตนเท่านั้น

ถ้าเป็น“ความยึดติดไว้ด้วยอวิชชา”ภาวะนี้ชื่อว่า “อุปาทาน” แล้วหลงยึดว่า มันเป็นของจริง-ความจริง (สมมุติสิ่งจะ)เสียเหลือเกินในโลกโมโลกีย์

“อุปาทาน”นี้ก็จะรู้สึกกว่า “มันเป็นความสุขจริงๆ” ตาม“สมมุติสิ่งจะ”ที่ปุถุชนผู้ยังมีอวิชชาก็เป็นธรรมชาติ แต่ถ้า“ยึดไว้ด้วยอวิชชา”ก็เรียกว่า“สมมทาน”

สำหรับผู้สมมทานที่ยังมีกิเลส เมื่อสัมมาทิฐิแล้ว ก็ต้องปฏิบัติ กำจัดกิเลสที่ยังมีให้หมดให้ได้

ส่วนผู้ที่สมมทานที่ไม่มีกิเลส แล้วก็ยึดไว้เพียง อาศัยทำประโยชน์ตนประโยชน์ท่านที่ควรทำเท่านั้น ไม่ได้ ยึดไว้เพื่ออาศัยใช้เสพรสเสพโลกธรรมแต่อย่างใด ซึ่ง จะมีจริงเป็นจริง ไม่หลอก ไม่พรางใดๆ สำหรับผู้ บรรลุดุจธรรมอย่างแท้จริง จะไม่จริงก็แต่ผู้ยังหลอกกับ ผู้หลงงมงายแล้ว ไม่รู้ว่ามันยังไม่หมดกิเลสอนุสัยแท้ๆ

เพราะ“ความยึดที่เป็นอวิชชา”นั้น มันจะยึดจริงๆ ยึดมันถือมันกันทีเดียว หลงว่า“มันมีจริงเป็นจริง” จึง “ยึด”ว่า มันมีตัวตน(อัตตา)จริง มันไม่ใช่ตัวตน”(อัตตา)แท้

ผู้มีภูมิปัญญาอันประเสริฐเท่านั้น คือ อริยบุคคล จึงจะเห็นแจ้งว่า มัน“เป็นความโง่ เป็นอวิชชา”ที่ตนยัง “ยึดตัวตนนั้นๆอยู่ในใจของตน”จึงยอมศึกษาปฏิบัติ ฝึกฝนละล้าง“ความเป็นตัวตน”ที่ตนได้ยึดอยู่นั้นๆให้ หมดสิ้นไปจากใจของตนให้ได้ ตั้งแต่หยาบไปสิ้นที่สุด

ผู้เป็นอริยชนแท้ จึงมีวิขาเห็นแจ้งว่า ความหลง ผิด(ไม่หะ)หรือหากยังมีความโง่(อวิชชา)อยู่ “ยึดมันถือมัน มันอยู่”นั้น “จริงๆแล้วมันทุกข์”(ทุกข์อริยสัจ) เราผู้ยังมี ทุกข์มีสุขเกิดเป็น“เจตสิกทุกข์”อยู่เราก็กยังมี“อัตตา”แนว ภาวะ“ทุกข์”หรือภาวะ“กิเลสที่สุดถึงขั้นอนุสัย” จึงยังมีอยู่ในจิตใจของคนผู้ยังกำจัดยังไม่ได้หมดสิ้นเกลี้ยง จริ่งอยู่ในจิต ยังมีฝังยึดอยู่เป็น“อุปาทาน” และจะเกิด เป็น“ตัณหา”เป็นคราวๆอย่างแท้จริง

“ทุกข์”จึงชื่อว่า“อริยสัจ”(มีจริง ผู้เป็นอริยะจะรู้เห็น จริงว่ามี) ไม่ใช่“อลิเกะ” เพราะมันฝังอยู่ในจิตอยู่ ไม่หายไปจากจิต

จะไม่เหมือน“อารมณ์สุข”ที่เกิดเฉพาะขณะมี “สัมผัส ๓”เท่านั้น ถ้าสิ้นสัมผัสมันก็ไม่“แท้จริง” ของอารมณ์(เวทนา)จริงนั้นแล้ว

แต่“กิเลสที่เป็นเหตุแห่งทุกข์”นั้นยังไม่ถูกกำจัด ให้สิ้นไปจากใจ

ผู้มี“วิขา”จริงหรือสัมมาทิฐิ ก็จะเป็นผู้รู้แจ้ง ตามจริงนี้

ส่วนผู้สุดโต่งไปทางฉลาด แต่ยังไม่“สัมมาทิฐิ” ที่เป็น“วิปัสสนาญาณ”ที่เป็น“วิขา”อย่างถูกแท้ ก็จะมี “หลงปัญญา” จึงหลงผิด ตนมีแค่ความฉลาดที่เป็น ธรรมชาติ ยึดได้แค่ภาษาหรือแค่ภาวะ(อัตตวาอุปาทาน) ว่า “ทุกสรรพสิ่งล้วนไม่ใช่ตัวตน”(สัพเพหมมา อนัตตา) ก็หลงตนว่าตนมีปัญญาบรรลุ

ก็จะหลงว่าตนเข้าใจลึกซึ้งดีสุดๆแล้ว จึงเห็นว่า ถ้า ชินไครยังเข้าใจว่า “มีตัวตนอยู่ ณ ที่ใดๆ” โดยเฉพาะ “มีตัวตนในตัวคน” คนผู้นั้นแหละมี“อัตตา”

คนผู้เข้าใจอย่างนี้ จะเห็นว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างมัน ไม่ใช่ตัวตน-ตัวตนมันไม่มีในที่ไหนๆ” ฉะนั้นถ้าไครยัง หลงว่า“ตนเองมีตัวตนอยู่” คนผู้นั้นก็ยังมีมโหฬาร อยู่กับ “ตัวตน” เป็นคนมิจจาทิฐิ ยังไม่สัมมาทิฐิ

นี่คือ ผู้ยังหลงผิด ยัง“อวิชชา”อยู่แท้ เพราะหลงความฉลาดเป็น“ตัวตน”(เป็นคนฉลาดแต่ ยังอวิชชา) จึงยึดได้แค่ภาวะหรือแค่ภาษาคำพูดเท่านั้น (อัตตวาอุปาทาน)ว่า “ตนฉลาด” แต่ไม่รู้จัก“ตัวตน”จริง

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

~ ต่อจากฉบับที่ ๒๓๒

~ ผมมีความสุขอยู่ทุกวันนี้ก็เพราะผมไม่เคยอยากได้อะไรไม่สนใจเงินทอง ตำแหน่ง คำยกย่อง เทรียนุประดับ หรืออำนาจเกียรติยศใด ๆ สิ่งที่ทำให้ผมมีความสุขคือการได้ทำงาน.... ..ไอน์สไตน์

~ กิจกรรมทุกประการของคนเรา ไม่ว่าจะเป็ในในด้านกาสมอง การสังคม หรือ การศาสนา ก็ดี ควรจะมีเป—าหมายอยู่ที่ “การบรรลุถึงพระผู้เป็ในเจ้า”.....คานธ

~ ธรรมวินัยหรือความรู้อันนี้ เรานำมาเสนอไม่ได้เพื่อหาบริวาร ไม่ได้หาคนมานับถือ ไม่ได้ทำเพื่อลาภสักการะ หรือเสียงสรรเสริญเยินยออะไร ไม่ใช่ไปสร้างลัทธิ เพื่อไปล้มล้างลัทธิอื่น ๆ ของใครเขา ไม่เลย เราทำของเราได้ก็ ได้ เป็ในไปได้เท่าไร ก็เอาเท่านั้น.... ..สมณะโพธิรักษ์

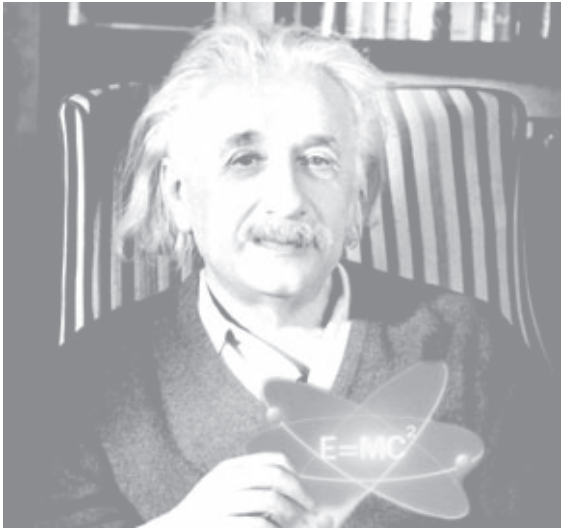

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

เป้าหมายชีวิต...ไอน์สไตน์

ไอน์สไตน์เป็ในคนรักสันโดษ มีเพื่อนสนิทไม่กี่คน อินเฟลติ สหายของไอน์สไตน์ก็กล่าวว่ “ไอน์สไตน์ เป็ในนักวิทยาศาสตร์ที่สนใจแต่การค้นพบทาง วิทยาศาสตร์เท่านั้น ไม่ได้หวังผลอื่นใดที่ได้

จากงาน” **ตอน ๑๕**
เมื่อมีคนถามว่อะไรเป็ในจุดมการณิของ นักวิทยาศาสตร์ ไอน์สไตน์ตอบว่ “คนเฝ้าประกาศาร!” ซึ่งก็หมายถึงผู้ชี้ทาง หรือผู้นำทางซึ่งให้แสงสว่าง
ไอน์สไตน์ก็กล่าวว่ “การสังเกตการณิความจริง

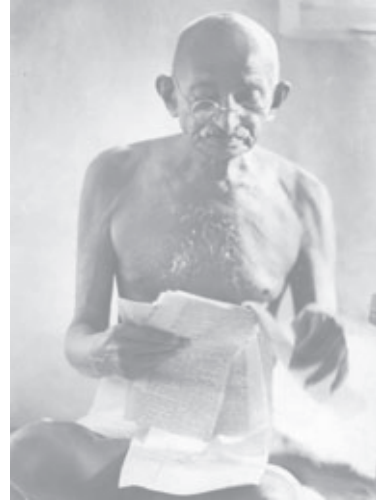
อย่างตรงไปตรงมา เป็นแรงดึงดูดอย่างมหัศจรรย์ สำหรับชีวิตของข้าพเจ้า” และตอบย้ำด้วยว่า

“วิทยาศาสตร์เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์หากคุณไม่จำเป็นต้องใช้มันหาเลี้ยงปากท้อง”..... ไอน์สไตน์ แม้จะมีชื่อเสียงก้องโลก แต่ก็ดำรงชีวิตอย่างสมถะ เขาไม่ชอบการแต่งตัวหรือหวิมม เขาเคยกล่าวเอาไว้ว่า

“ผมมีความสุขอยู่ทุกวันนี้ก็เพราะผมไม่เคยอยากได้อะไร ไม่สนใจเงินทอง ตำแหน่ง ค่ายกย่อง เทรียญประดับ หรืออำนาจเกียรติยศใด ๆ สิ่งที่ทำให้ผมมีความสุขคือการได้ทำงาน ได้สัไวโอลินและเล่นเรือใบ”

และไอน์สไตน์ก็ปฏิบัติตัวอย่างที่เขา กล่าวไว้จริง ๆ เคยมีอยู่ครั้งหนึ่ง โรงละครในมหานครลอนดอนเสนอเงินก้อนโตให้เขา เพื่อให้เขาไปยืนบนเวทีช่วงเวลาครู่เดียวเพื่อประชาสัมพันธ์โรงละคร แต่เขาก็ปฏิเสธไป หรือแม้แต่วงการฮอลลีวูดก็เคยเสนอเงินจำนวนมหาศาลให้เขามา ร่วมแสดงภาพยนตร์ แต่เขาปฏิเสธโดยให้คำตอบว่า “คนเรากลั่งโคลัดารากันแค่ชั่วข้ามคืน พรุ่งนี้ก็ลืมหมดแล้ว”

เกี่ยวกับเรื่องไม่ชอบแต่งตัวนั้น เขาเคยตอบว่า “เป็นเรื่องน่าเศร้า หากกระดาศที่ห่อเนื้อดูดีกว่าเนื้อที่ซ่อนอยู่ข้างใน” (จากหนังสือ ไอน์สไตน์พบ พระพุทธเจ้าเห็น)

เป้าหมายชีวิต.....คานธี

เป—าหมายสูงสุดท้ายของคนเราก็คือ “การบรรลุถึงพระผู้เป็นเจ้า”

กิจกรรมทุกประการของคนเรา ไม่ว่าจะเป็ในด้านการเมือง การสังคม หรือการศาสนาก็ดี ควรจะมีเป—าหมายอยู่ที่การบรรลุถึงพระผู้เป็นเจ้า”

การบริการรับใช้เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เป็ กิจกรรมที่จำเป็ในอ่างหนึ่ง ในการบรรลุถึงพระผู้เป็ในไ้ เพราะการบรรลุถึงพระผู้เป็ในไ้ก็คือ การบรรลุถึงสรรพชีวิต ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นมา และการทำตนให้เป็ในส่วหนึ่งแห่งสรรพชีวิตเหล่านั้น การรับใช้เพื่อนมนุษย์ด้วยกันเป็ กิจกรรมที่จะขาดเสียมิได้

หากเราประสงค์จะเข้าให้ถึงพระบิดาของเรา เราจะต้องเริ่มกิจกรรมนี้ จากเพื่อนมนุษย์ ซึ่งอยู่รอบ ๆ ตัวเรา ซึ่งก็ ได้แก่การรับใช้ประเทศชาติของเรานั้นเอง ข้าพเจ้าเป็ในส่วหนึ่งของส่วนรว และข้าพเจ้าไม่สามารถจะพบพระผู้เป็ในเจ้า ณ ที่อื่นใดได้ นอกเหนือไปจากในส่วรวม เพื่อนร่วมชาติ เป็ในเพื่อนบ้านและเพื่อนมนุษย์ที่อยู่ใกล้ที่สุดของข้าพเจ้า

เขาเหล่านี้อยู่ในสภาพที่ระทมทุกข์ ขาดความช่วยเหลือ และไร ๆ ที่พึ่ง เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงต้องมุ่งมั่นรับใช้เขา

เป้าหมายชีวิต.....สมณะโพธิรักษ์

ถาม (จากรายการโทรทัศน์สงครามสังคมฯ): เป็นห่วงลัทธิพระเหี้ยมกุกหลาบ อาจกำลังใช้การเมืองเพื่อยึดอำนาจการปกครองสงฆ์ในประเทศไทย หรืออย่างน้อยก็ลัทธิธรรมปฏิบัติ อโศกคงไม่นิ่งเฉย อาจต้องรุก???

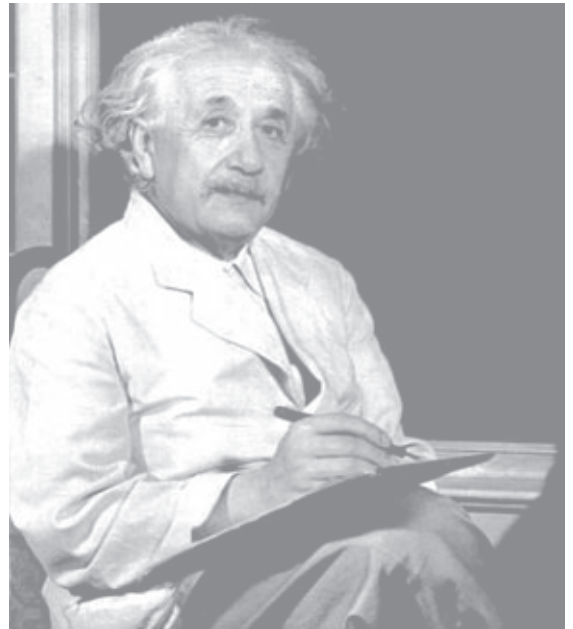
ตอบ น้ปลูกเราให้อาตมารุก อาตมาไม่รุกหรอก อาตมาก็ทำตามที่อาตมาเข้าใจ ไม่ไปรุกใคร พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้ไปรุกใคร และถ้าจะให้ อโศกบุกลุยรุกนี้ ก็ขอบอกตามที่พระพุทธเจ้าสอนว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ! พรหมจรรย์นี้เราประพฤติมิใช่เพื่อหลอกลวงคน มิใช่เพื่อให้คนทั้งหลายมานับถือ มิใช่เพื่ออานิสงสี ลากสักการะและความสรรเสริญ มิใช่เพื่อจุดมุ่งหมายเป็ินเจ้าลัทธิ และแก้ลัทธิอื่นให้ล้มไป มิใช่เพื่อให้คนรู้จักตัวว่าเป็ินอ่างนั้นอย่างนี้ที่แท้พรหมจรรย์เราประพฤติเพื่อความสำรวมเพื่อละความกำหนัดยินดีและเพื่อความดับทุกข์”

พรหมจรรย์หรือธรรมวินัยนี้หรือศาสนานี้ หรือความรู้ันนี้ เรานำมาเสนอไม่ได้เพื่อหาบริวาร

ไม่ได้หาคนมานับถือ ไม่ได้ทำเพื่อลากสักการะหรือเสียงสรรเสริญเยินยออะไร อาตมายืนยืนอยู่แล้ว ไม่ไปสร้างลัทธิ เพื่อไปล้มล้างลัทธินั้นนี้ของใครเขา ไม่เลย เราทำของเราได้ก็ ได้ เป็ินไปได้เท่าไรก็เอาเท่านั้น ก็ไปตามควร

มันจะใหญ่มันจะไม่ใหญ่เท่าไร ก็เป็นตามเหตุปัจจัย อาตมาเองไม่เคยกังวลเลย ขอให้เป็ินของจริงและของจริงจะน้อยจะใหญ่จะโตก็เป็ินไปตามธรรมที่มันจะเป็น ไม่มีปัญหา ถ้าเมืองไทยนี้มีบุญจริง ๆ มันก็จะเจริญออกไปเอง จะมีคนเป็นเอง จะไปตามลัทธิธรรมของมัน หรือว่าเมืองไทยมันก็ได้แค่นี้แหละ จะใหญ่จะโตได้แค่นี้ ก็แค่นี้ ก็ไม่เป็ินไร..

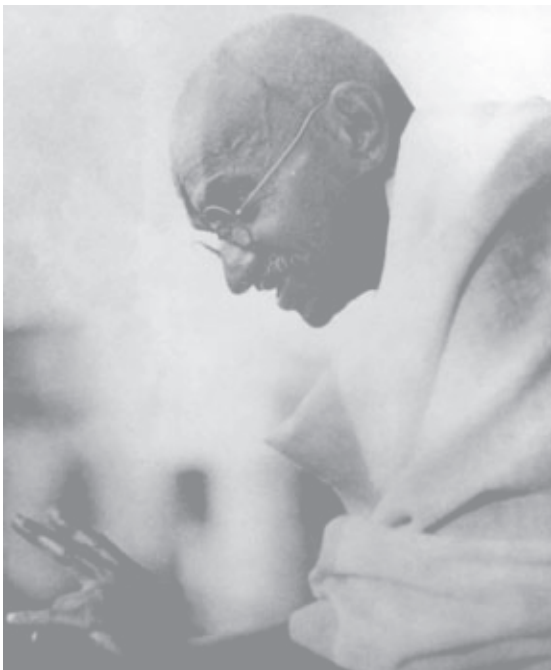
ขอบคุณชีวิต...ไอน์สไตน์

(บทกวีที่เขียนด้วยลายมือ และส่งให้มิตรสหายเนื่องในวันเกิดครบรอบ ๕๕ ปี ของเขา)
วันนี้ใครต่อใครพากันอวยพรให้ฉัน
อย่างอ่อนโยนที่สุดเท่าที่จะเป็ินไปได้
คำกล่าวจากใจทั้งไกลและไกล
ล้วนมาจากผู้คนที่ฉันเทิดทูน
อีกทั้งของขวัญบรรดามี
แม้คนช่างเลือกเช่นฉันก็ยังพอใจ

พวกเขาทำทุกอย่างเท่าที่คน ๆ หนึ่งพึงทำได้
 เพื่อให้ลูกใจผู้เปี่ยมใจไกลฝั่ง
 พวกเขาทำวันนี้ให้งดงามเพื่อฉัน
 ด้วยท่วงทำนองดั่งบทบรรเลงอันอ่อนหวาน
 แม้แต่คนผู้จนยากกับเพื่อนสนิท
 ก็ยังประสานเสียงเพลงพลีแล้ว

เพราะเหตุนี้ฉันจึงเต็มตื่นในความรู้สึก
 เสมือนหนึ่งอินทรีผงดพ—
 บัดนี้วันยาวนานไกลถึงจุดสิ้นสุด
 และคำอวยพรทั้งหมดจงกลับคืนสู่คุณ
 ทุกอย่างที่คุณทำเพื่อฉัน
 ทำให้อาตมิตยิดวงงามแย้มสรวล

๑๔ มีนาคม ๑๙๒๙

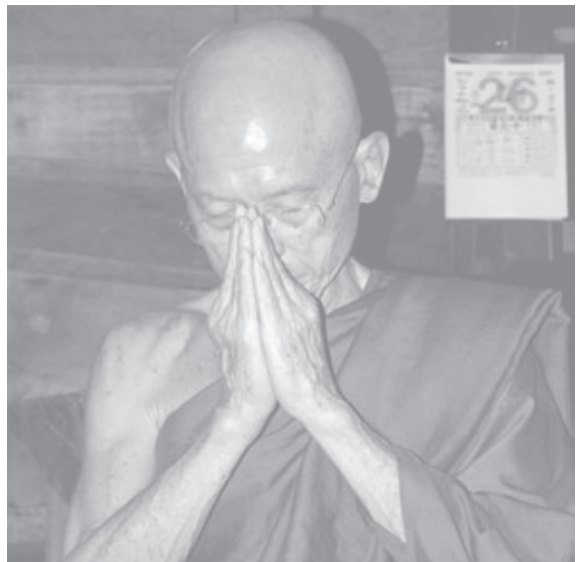

**ขอบคุณความผิดพลาดและบกพร่อง
 ในชีวิต.....คานธี**

ความบกพร่องและความผิดพลาดของข้าพเจ้านั้น เป็ finพรจากพระผู้เป็finเาเช่นเดียวกับความสำเร็จ และความสามารถข่าพเจ้าxonอมถวายเป็นสองสิ่งนี้ ณ เบื้องยุคลบาทของพระบิดาแห่งเรา

ทั้งหลาย เหตุไฉนพระองค์ท่านจึงทรงเลือกข้าพเจ้าผู้ขาดความสมบูรณ์ ให้เป็finนอุปกรณเ้าการทดลองอันยิ่งใหญ่ ? ข้าพเจ้าคิดว่าพระบิดาของเราทรงเลือกข้าพเจ้า โดยทรงมีพระทัยเจาะจงให้เป็finเช่นนั้น ท ั้งนี้เพราะพระองค์ทรงต้องการสงเคราะห์มนุษย์ผู้ยากจนชนแค้น อี กทั้งใจเขลาเบาปัญญา นับจำนวนล้าน ๆ

คนที่มีความสมบูรณ์แล้ว อาจจะสร้างความผิดหวังให้แก่เขาเหล่านั้น แต่ 'เมื่อเขาได้คนอย่างข้าพเจ้า ผู้มีความไม่สมบูรณ์เช่นเขา เป็finผู้นำไ้การก้าวไปสู่หิงสา เขาอาจจะเกิดความมั่นใจ ในตนเองมากขึ้น คนที่มีแต่ความสมบูรณ์อาจจะเป็finผู้นำของเราไม่ได้ และเราอาจจะไล่เขาเข้าป...างพงไพรไป ผู้ที่เดินตามรอย คนที่ไม่มีความสมบูรณ์เช่นข้าพเจ้าอาจจะมีความสมบูรณ์ขึ้น และเขาอาจจะเข้าใจคำพูดของคนเช่นข้าพเจ้าได้ง่ายขึ้น

ขอบคุณชีวิตนี้.....สมณะโพธิรักษ์

อาตมาปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า ยึดพุทธธรรม ตามที่ศึกษาเข้าใจว่า “ธรรมที่เป็finนขอพุทธ” เป็finอ่างที่อาตมามีภูมิรู้ และปฏิบัติตามภูมิรู้เท่าที่ไ้บรรลุธรรมตามที่อาตมามีภูมิรู้มาจนป...านั้นอาตมาก ็พอใจ สบายใจ ส ขสงบใจ

**เรามาเสียสละ (จาคะ) เหน็ดเหนื่อยเพื่อผู้อื่น (สังคหะ) นี้
เราก็มีลักษณะเป็นคนดีแล้วจริง
ไม่สงสัย เห็นจริงชัดเจน เราจึงเต็มใจทำ เพราะมั่นใจว่านี่คือคุณค่าแท้ของคน**

เท่าที่ได้เท่าที่เป็

แต่อาตมา “ไม่สันโดษในกุศลนะ” อาตมายัง
กุศลให้ถึงพร้อมอยู่ และเห็นคุณค่าของการได้
ธรรมอย่างนี้ที่สุด อาศั ยธรรมที่เป็นี้ทำได้
เป็นี้อยู่มีอยู่กับชีวิตในขณะนี้ ปัจจุบันนี้ ก็แสน
หลาย เป็นี้ได้ตามที่เป็นี้ได้แบบนี้เท่า

ในความเป็ “ชีวิต” ก็เห็น “ความประเสริฐ”
(อาริยะซึ่งไม่ใช่ไปเก่งแบบลึก ๆ ลับ ๆ) ของชีวิตบ้างแล้ว
เช่น เห็นจริงแล้วว่า มาเป็นี้คนจนนี้ดีกว่าเรา
ไปรวย ตรงกับคำว่า “อัสสันโดษ” แล้ว
และอย่างนี้จิตก็สงบดีแล้ว (ปิเวก)

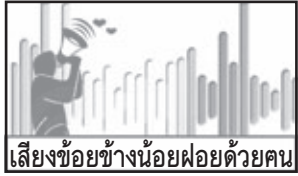
หรือเรามาเสียสละ (จาคะ) เหน็ดเหนื่อยเพื่อ
ผู้อื่น (สังคหะ) นี้ เราก็มีลักษณะเป็นี้คนดีแล้วจริง
ไม่สงสัย เห็นจริงชัดเจน เราจึงเต็มใจทำ เพราะ

มั่นใจว่านี่คือคุณค่าแท้ของคนยิ่งกว่าได้อามิสเรา
ทำงานโดยจิตไม่ย่อได้อะไรตอบแทนนี้ก็ดีจริง ๆ
นะ เราจึงทำให้ได้อย่างนี้จริง ๆ ส'วนใครจะ
ไม่เชื่อว่าจริงก็ไม่มีปัญหา ไม่เป็นี้

ข้อสำคัญแม้จะทำงานปานนี้ “ใจเรายังสงบ
ดีดังเดิม” อยู่มั๊ย?

ถ้ายังสงบอยู่ มีกิเลสกระสันหวั่นไหวมั๊ย?
อาการ “อกุศล” แม่นิดน้อยเท่าธุลีในใจมั๊ย?
หากยัง “สงบสุข” (วุปลม=ปรมมังสุขัง) ดีดังเดิม
ก็ยังใช้ได้ ฯลฯ.....เป็นี้

ก็ “ขอบคุณชีวิต” แล้ว ที่ได้พบพุทธศาสนา
ได้ฟังพุทธศาสนาอย่างนี้ ๆๆ แสนมั่นใจในบัดดล
เพียงเท่านี้ ในขณะนี้ ได้เท่านี้ เพียงแค่นี้ก็ดีแล้ว
สาธุสละ!!! **๒** อ่านต่อฉบับหน้า

เสียงข้ออ้างน้อยฝอยด้วยคน
ลัทธิลัทธิจะ ธรรมมาธิปไตย

สารพันปัญหาหมะรุมนะตุ้ม
ตั้งแต่คดีพื้นที่รอบปราสาทเขาพระวิหาร
ไทยยอมขึ้นศาลโลกทั้งที่มีแต่เจ้ากับเจิ้ง
จํานำข้าขาดทุนกว่าแสนล้าน
พาพังตลาดข้าว...

ล้างบางชาติชั่ว ก่อนมั่วล้มเจ้า

สยามประเทศก่อเกิดขึ้นด้วยพระบารมี
บูรพกษัตริย์ เจริญตั้งมั่นเป็นปึกแผ่น จนอยู่รอด
ตลอดมาจนถึงวันนี้ ชาวไทยต ่างอยู่เย็นใ้ร่มบุญ
โพธิสมภารพระเจ้าแผ่นดิน กระทั่งเจ๊กแขกเขมร
ลาวญวน ล้วนแห่กันมาพึ่งอาศัยไม่ขาดสาย

จริงอยู่ที่ประเทศนี้กำลังเดือดร้อนข้าวยากหมาก
แพง ทุ กหวัระแห่งต่างขัดสนยากไร้หนี้ท่วมหัว
เหตุสำคัญเกิดจากการเมืองโลโครก แทนที่คน
ดี ๆ จะขึ้นไปมีอำนาจรับใช้ประชาชน มันกลับมีแต่
พวกอับริยัญญโรฬลัดกันครองเมืองตลอดหลัง
ปฏิวัติมา ๘๐ ปีแล้ว

มันพอกันทีกับประชาธิปไตยเลือกตั้งผีเปรต
ได้แต่ล้ตวินรอกเต็มสภาโจร เลือกกันประสาอะไร
ถ้าไม่ขายตัวหรือกลัวภัยมืด

ตอบโจททย์ กลางกระแสทุนยักยี้ ปลนชาติ

นี่ก็หาเรื่องให้นายเกษม นิยมลรัตนี ลา
ออกจาก ส.ส.เชียงใหม่ เป ็ผิดทางนางเยาวก
วงศ์สวัสดิ์ ลงเลือกตั้งซ่อม รอปเป ็ินนายก ต่อ
จะให้ همینหน้าไปถึงไหนเอ่ย...

สารพันปัญหาหมะรุมนะตุ้ม ต ั้งแต่คดีพื้นที่
รอบปราสาทเขาพระวิหารและชายแดนเขมร
ไทยยอมขึ้นศาลโลกทั้งที่มีแต่เจ้ากับเจิ้ง จํานำ
ข้าขาดทุนกว่าแสนล้าน พาพังตลาดข้าวไทยด้วย
ยังจะแก้รัฐธรรมนูญล้มศาลปกครอง ล ้ม
ส.ว.สรรหา ออกกฎหมายนิรโทษเสื้อแดงเผาเมือง
ทำแต่เรื่องกินรวบประเทศไทย เพื่อที่คนแรกและ
ชี้ข้า

ล่าสุดรัฐบาลเพื่อไทยเสนอ พ.ร.บ.เงินกู้ ๒.๒
ล้านล้าน ในโครงการรถไฟความเร็วสูง เป็ินต์

สร้างหนี้ไว้อีก ๕๐ ปี ถึงจะชำระหมด มีรายละเอียด ๔ หน้ากระดาษเอง ก้อนอกงบประมาณหนี้ระบบเงินหลัก ปกติคงกินก่อนยกยืม ทั้งนี้ไว้อ่านชาติยอมได้หรือ...

รัฐบาลพรรคนักการเมืองสารเลว จึงเปิ่นต์ปัญหาหนักแผ่นดิน แต่บรรดาหัวเอียงซ้าย พวกนิติราษฎร์ หรือสมศักดิ์ เจียมสกุล กลับไม่เห็นวิพากษ์โคตรโกงเผด็จการเช่นทักษิณเลย

สำหรับสถาบัน ไปทำอะไรให้ประเทศฉิบหายอย่างนักการเมืองก็เปล่า เพียงเท่านั้นถือว่าอคติวิปริต เห็นกงจักรเปิ่นดอกบัว มั่วดอกบัวเปิ่นกงจักร บ้าหรือเมาเท่านั้นแหละถึงเพี้ยนหลยกรมกรล่าถล่มเทวดา

โดยเฉพาะในหลวงองค์นี้แสนประเสริฐเลิศยอด จิตให้เปิ่นราชาแ่งกษัตริย์ ไปหาเจ้าแผ่นดินเสียสละ ทูมเทเพื่อปวงชนสุดหัวใจ เช่นนี้ได้ที่ไหนอีกง่าย ๆ

พระองค์เปิ่นประชาธิปไตยเต็มร้อย ทานอยากรู้เหมือนกันว่าทรงทำผิดอะไร ยั้งไปบ้างใครเห็นช่วยบอกพระองค์ทีดีไหม

พระปรีชาญาณองค์ประมุข เราท่านยอมเห็นอยู่ เช่นทรงให้ โอบาต ๕ ธันวาคม ฟังเหมือนพระเทศน์ดี ๆ นี้เอง ยั้งนึกเลยว่าในหลวงน่าจะปราศรัยสำคัญหลาย ๆ โอกาสแห่งปี แต่นักวิชาการเกินบางคนอุดริให้จำกัดสิทธิ์มนุษยชนทางการเมือง เรื่องการพูดสู่สาธารณะ ธรรมศาสตร์ปล่อยให้มีอาจารย์มีจฉาที่สิทุเรศไว้ได้ใจ

เห็นไหมว่า เรามืออาจารย์พวกบ่งตั้งอยู่เยอะไม่น่าเชื่อ แทนที่สำนักธรรมศาสตร์-จุฬาเป็นต้น ขึ้นชื่อลือชา น่าจะเป็นผู้นำหลักปัญญาของสังคม ให้ประชาชนฟังฟังได้ด้วย มี ความกล้าหาญทางจริยธรรมสูงเด่นเป็นตัวอย่าง

ทุกวันนี้กลับผิดหวัง กระทั่งเปิ่นนี้ช่องสุ่มชี้ช้านักการเมือง สร้างเรื่องลับสนวนวาย กลายเปิ่นชนชั้นสวะของสังคมอย่างน่าสังเวช ก่อสามัคคีเภทได้เหลือเชื่อ

หลายปีมาแล้วในหลวงตรัสว่า **บ้านเมืองเกิด**

วิกฤติที่สุดในโลก ...

เหตุการณ์จริงหลังพระองค์ตรัส ชินวัตรทักษิณมหาภายีโคตรโกงกินไม่จบสิ้นมันปรากฏเปิ่นจริงประจักษ์ชัดเจน เห็นไหมว่ามันแย้ไปหมดทุกวงการ ทาคณิตคนกล้ายากเต็มที

คนมีกำลังทางกระบวนยุติธรรมหรือทหารหาญ ต่างไม่ยอมทำหน้าที่เฉยเลย ดีแต่ดูโจรปล้นเจียบ

พลเมืองเองก็ไม่เอาธุระ เปิ่นทองรู้อร้อนปล่อยให้รัฐบาลสภานักการเมืองชาติชั่วมั่วขายชาติ ผลาญประเทศเป็นว่าเล่น ผลาญเงินงบประมาณในมือ มันกระจอก มันต้องก้อนอกงบประมาณมาทำโครงการมหายักษ์ ค่อยงาบสะตวกดี

ประชาธิปไตยก็ทะเลี่แสนล้าน สองหนแปดแสนล้าน เพื่อไทยเล่นสองล้านล้าน ท่วมงบประมาณไปเลย มีอะไรไหม แล้วใครจะหยุดหายนะนี้ได้เอ๋ย...

คนไทยต้องเจอโจทโยโคตรแพงถึงไหนหว่า ค่อยลุกขึ้นตื่นรู้ กูทมิไม่ไหวแล้วจ้า!

ปล่อย ปตท.มหาโจรสลอยนวล? ไม่ควรมีประเทศไทย!

จากข้อเท็จจริงประเด็นพลังงาน น้ำมัน แก๊ส เปิดโปงทางสื่อทีวีดาวเทียมไม่กี่ช่อง โดยผู้รู้แม่ไม่กี่คนไม่กี่ทีม กำลังกระจายองค์ความรู้สู่ประชาชน ไม่นานเกินรอ ผู้คนทั่วไทยต้องตื่นรู้ ลุกขึ้นมาต่อสู้เช็คบิล ปัญหาน้ำมันแพงโคตร ๆ อย่างแน่นอน

เท่าที่ฟังข่าวสาร ฟันธงกำปั้นทุบดินได้เลยว่า ประชาชนได้ ความจริงคนละชุดกับที่ปตท.อ้าง มีอย่างที่ไหน เช่น น้ำมันดิบผลิตในไทย กลับในไทย แต่เวลาขายในไทยกลับอิงราคาทีสิงคโปร์ โดยบวกต้นทุนขนส่ง ค่าระวาง ค่าประกันภัยฯ มันเปิ่นต้นทุนที่ไม่เกิดขึ้นจริง แต่หาเรื่องให้คนไทยใช้น้ำมันแพงสมเหตุสมผล ชินให้คนไทยใช้พลังงานราคาถูก เดี่ยวจะฟู...มีชัยไม่ประหัยัด ผลก.ใหญ่ปตท.อ้างถูก ๆ แบบนี้

ปตท.ผสมก๊าซคาร์บอนในเอ็นจีวีสูงถึง ๑๘ % แต่มาตรฐานสากลต้องไม่เกิน ๓% เท่ากับทำลายบรรยากาศเพิ่มเกินไป ๖ เท่าตัว ในขณะที่สร้างภาพปลูกป...าถวายนในหลวง

ปตท.ไม่ส่งคืนทรัพย์สินของรัฐคือท่อก๊าซในทะเล คืนให้เฉพาะบนบก ทั้งที่ศาลสูงสุดตัดสินคดีแล้ว

ไทยเก็บค่าภาคหลวงต่ำที่สุดในโลก คือ ๑๒.๕% รวมภาษีกำไรอีกก็ได้เพียง ๓๐% ของมูลค่าน้ำมันและก๊าซ แต่ทั่วโลกกลับได้สูงกว่าไทยมาก เช่น อินโดนีเซีย ๗๐-๘๕% พม่า ๗๐-๙๐%

เมืองไทย ปตท. หรือกระทรวงพลังงาน แกล้งโง่ เพราะเจ้าหน้าที่รัฐเปิ่่นกรรมการบริษัทได้หุ้นถือ เบี้ยประชุม และโบนัส เลยเข้าข้างบริษัทมากกว่าทำหน้าที่พิทักษ์ประโยชน์ชาติของประชาชน

ที่ญี่ปุ่น...นเขมมีเรื่องเลอะเทอะพรรคนี้ ถึงใส่หมวกหลายใบ ไปกินตำแหน่งที่อื่น เงินได้แห่งที่สองต้องคืน คงได้ เงินเพียงแหล่งเดียว จึงยุติธรรมกันทุกคน

ฉะนั้น ข้าราชการทั้งอัยการเปิ่่นกรรมการรัฐวิสาหกิจ แล้วรับเงินตอบแทน นับเปิ่่นผลประโยชน์ทับซ้อนขัดรัฐธรรมนูญ.๒๗๙

ไทยผลิตก๊าซอันดับ ๒๓ ของโลก น้ำมันอันดับ ๓๓ ของโลก เราส่งน้ำมันดิบเกรดเลิศสุดออกไปหมด แล้วส่งน้ำมันดิบเกรดต่ำเข้าโรงกลั่น โฉนไม่ยอมมสร่างโรงกลั่นให้รองรับน้ำมันเกรดดีเลิศด้วย...?

ทำไมคนไทย ต้องใช้น้ำมันแพงกว่าอเมริกา ทั้งที่สั่งซื้อไปจากเรา และค่าครองชีพเขาสูงกว่า นับสิบเท่า หรือเอาใกล้ ๆ ทำไมเราแพงกว่า มาเลเซียของเขาอัตราละ ๑๙ บาทเอง ทั้งที่มาจากบ่อเดียวกันในอ่าวไทย

ทั้งหมดเชื่อนมกินได้เลย คือ ปตท.ซีโง่ ต้มตุ๋นประชาชนมาแต่ต้น เปิ่่นฉากแปรรูปแขนงป—าทั่วร้านตลาด ชวนซื้อหุ้น ถึงเวลาขายจริง หมัดไม่กี่วินาที ใครยังจำได้อยู่

หุ้นประเดิม ๓๕ บาท พุงพรวดเปิ่่นก็ร้อยในทันท

ปตท.ทุ่มเงินซื้อสื่อผ่านเครื่องมือโฆษณา คนไทยเลยไม่ได้รับรู้ความจริงชุดภาคประชาชน สภาปฏิรูปพลังงานและเครือข่ายต่าง ๆ เราเลยไม่เห็นสื่อหัวเขียวหัวแดงทั้งพิธีวิสามหาเจ็ดเก้าหรือทีพีบีเอส ออกข 'าวแฉเรื่องลับลวงพรางของพลังงานประเทศไทย

สื่อมีแต่ออกข่าวตามใบสั่ง ไทยเรามา น้ำมัน ก๊าซน้อย ต้องนำเข้า ต้องประหยัด สารพัดตบตาว่าต้องหาพลังงานทดแทน ต้องรีบไปแสวงหาเจาะบ่อน้ำมันไกลโพนที่นั่นนี่

ปตท.สมควรโดนตราหน้าไธรรมาภิบาล ควรต้องเอาคืนกลับเปิ่่นของรัฐเพื่อประชาชนอีกครั้ง ช่างตายทั้งตัว เอาใบบัวปัดอยู่ยังงใจไหว

บุญนิยมสาธารณโภคี ไร่เทียมทาน

แม้จะมีบริษัทสาธารณะทุนยักษ์สามานยี่เช่น ปตท. ถือเปิ่่นเวรกรรมอุทธรณี สำหรับเราข ทำธุรกิจการกุศล เช่น บริษัทยักษ์บุญ ซึ่งอยู่ระหว่างควบกิจการบริษัทขอคุณและบริษัทแต่ชีวิตเข้ามาเปิ่่นบริษัทพลังบุญ (บุญนิยม) จำกัด เพื่อผลเอกภาพเปิ่่นประโยชน์สูง-ประหยัดสุดยิ่งขึ้น

บริษัทบุญนิยมดังกล่าว ถือเอาผลขาดทุนเปิ่่นกำไรของกิจการ โดยขายต่ำกว่าห้องตลาด กระทั่งขายขาดทุนได้ด้วย ดั่งเช่นในงานตลาดอารีเยที่ราชธานีโตศก สงกรานต์ปีใหม่นี้ บริษัทและชุมชนบุญนิยมต่าง ๆ ตั้งขขาดทุนเปิ่่นนำไรอารีเยไว้ ๕ ล้านบาท ตามประสาคนจนอย่างเราพอแบ่งปันนานที่ปีหนได้บ้าง

อนึ่ง บริษัทพลังบุญยังมีรูปธรรมที่อธิบายยี่นหยัดให้เห็นประจักษ์ว่า กิจการแม่ขาดทุนก็ยั้งตั้งอยู่และก้าวหน้าไปได้ เพราะบริษัทตัดบัญชีจ่ายต้นทุนค่าแรงไม่เกินราคาตลาด คืออาจเปิ่่นนำจ่างขึ้นต่ำประมาณนั้น ขณะเดียวกันพนักงานรับค่าแรงไปเพียงส่วนหนึ่ง ส่วนเหลือของค่าแรงอันพึงได้ แต่ 'ไม่รับก็ยกให้เปิ่่นกองทุนสาธารณโภคีเอาไว้คู่เคียงบริษัทไป

กองทุนตั้งว่านี่ เป็นทุนสำรอง ไว้เพิ่มทุนให้ กับบริษัทเมื่อขาดทุนจนเหลือทุนไม่พอเพียง

ตัวอย่าง ชื่อข้าวมาตันละ ๑๕,๐๐๐ บาท มี ค่าใช้จ่ายในร้านทั้งค่าเช่า น้ำ ไฟ ค่าบริการส่งถึง บ้าน สมมติตันละ ๒,๐๐๐ บาท(รวมค่าแรงไว้ ๑,๐๐๐ บาท) ขายไป ๑๗,๐๐๐ ก็เท่าทุน ขึ้นขายต่ำกว่า ต้นทุนชื่ออย่างรัฐบาลยิ่งเลย เช่น ขายข้าวจำนำ ได้แค่ همینเดียว มันถึงเจ๊งนับแสน ๆ ล้าน

สำหรับบุญนิยม เราขายต่ำกว่าทุนไม่เกินค่า แรง เช่นขายแค่ ๑๖,๕๐๐ ยอมขาดทุนค่าแรง ๕๐๐ ก็พออยู่ได้ ค่าแรงที่ลดให้ลูกค้าไป ๕๐๐ จึงเป็ฟิ กำไรอาริยะ วินวินทั้งคนขายคนซื้อ

นอกจากประเด็นไม่เอากำไรเกินทุน อันเป็ฟิ ลากมิกควรได้แบบทุนนิยม คือต้องปกปิดบิลลง พราง (ตรงข ามกับพลังบุญ ป—ายราคาขายกล บอกราคาซื้อไว้ด้วยเลย)

ด้านเงินทุนของพลังบุญ ยังเป็ฟิ ทุน สาธารณโภคีของชุมชนทั้งหมดอีกต่างหาก คือ ผู้ถือหุ้นต่างเป็ฟิ อนุสิทธิสมาคมเพื่อการกุศล ไม เป็ฟิ ินสมบัติส่วนตัวของใครเลย

เป็ฟิ นั้นว่าการแสวงหากำไรเอาเปรียบเพื่อน มนุษย์ ทั้งการกอบโกยสะสมทุนไป มุ่งจักพอ ไม่มี ปราบกฏในบริษัทบุญนิยมโดยสิ้นเชิง

อนึ่ง ครั้นเทียบเคียงรูปแบบสหกรณ์บ้าง ซึ่ง ไม่แสวงกำไรอย่างทุนนิยม สหกรณ์เพียงมุ่งช่วย สมาชิกให้ได้ของถูก ทั้งใช้ทุนคนเล็กคนน้อยรวม ก้อนใหญ่ ใครถือก็หุ้นก็หนึ่งคนหนึ่งเสียง กัดกัน ทุนยักซีเผด็จการ นับเป็ฟิ ินประชาธิปไตยดีน่าช

ถึงกระนั้นก็เห็นชัดว่า เป—าสหกรณ์ยังห่างชั้น บุญนิยมนัก น ัยว่าบริษัทบุญนิยมก้าวล้ำหน้า สหกรณ์ไปไกลตั้งหลายขุม เพราะเราไม่เอากำไร เกินทุน แล่มุ่บริษัทเรายังเป็ฟิ ินสาธารณภคิชุมชน หรือ มูลนิธิสมาคมการกุศลอีกต่างหาก มันหมด ตัวกูของกูใช้เล่น ๆ

ดังนั้น ในช่วงกำลังเปลี่ยนแปลงในบริษัทบุญ นิยมพอดี มี การเสนอรูปสหกรณ์เข้าแข่งเป็ฟิ ินัว เลือก ผู้เขียนเลยขอตอบใจทียีไปด้วยตามภูมิจาก

พ่อครูบ้างตั้งว่ามาพอสังเขป

เศรษฐกิจพอเพียง เหลือเลี้ยงเป็นกำไรบุญ

โลกวุ่นวายตายซัก เพราะคนไม่รู้จักพอ แข่ง กันเอาเปรียบ แย่งกันรวยไป ไม่เลรีจ เศรษฐกิจพอ เพียง ย่อมเป็ฟิ ินทางรอดของมนุษยชาติ ตรงข าทุ่ ินิยมสามานยี่แน่นอน

เป็ฟิ นี้ประจักษ์ชัดทั่วโลกว่า ในหลวงทรง ประกาศยืนหยัดและนำพาประเทศให้อยู่พอได้กิน พอดีตามวิถีพุทธ แต่ต้องสะดุดตอพวกลิงหลอกเจ้า เลยได้แค่ทำโครงการพระราชดำริไปตามพระบารมี โดยไม่ท้อพระทัย

เราจึงนำเห็นใจพระประมุขทรงต้องเหน็ดเหนื่อย สาส์ตลอด ๖๕ ปีปานใด

โอกาสนี้ขอเทิดพระเกียรติ ติยบทสรูปปรัชญา พอเพียง ตามเนื้อเพลงร้องอันชวนชื่นใจยิ่ง...

ขาดทุนนั้นคือกำไร ในหลวงสอนไว้ชาวไทยให้ บำเพ็ญ

our loss is our gain ขาดทุนให้เห็นว่า บุญคือกำไร

ตลาดทุนอาริยะธานี เกษมเปรมปรีดี ของดี ต่ำกว่าทุน

ทวนกระแสโลกที่บ้าหุ้น เสี่ยสละเป็ฟิ ินุญ ขาดทุนเป็ฟิ ินกำไร

สังคมทุนนิยม กอบโกยสะสม แล ่วหลงว่า เป็ฟิ ินกำไร

เอามาเกินนี้กว่าตัวที่ใช้ สังคมฉิบหายเพราะ มีแต่คนเอาเกิน

สังคมบุญนิยม เสี่ยสละกล้าจน ม ักน้อย ไม่หลงเงิน

พอเพียงแล้วในใจผู้เจริญ ขยันทำเกิน แจกจ่ายให้สังคม

ในหลวงภูมิพลทรงภูมิ ท านทรงการุณยี่ ซึ่ทางให้ชาวไทย

อยากเจริญเราต้องทำให้ได้ อาริยะตลาดทุน ยิ่งใหญ่

ขาดทุนคือกำไร บุญไทย บุญนิยม ๒

- ผู้นำดี ดีได้ เห็นผล
- ผู้นำชั่ว ชั่วคล บาปทั่ว
- ผู้ตามดี ดีตอบ สมองตัว
- ผู้ตามชั่ว ชั่วจุด คลุกบาปกรรม.

ผู้นำประเทศ

(ราชวาทชาตก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระวิหาร
เขตวันที่เมืองสาวัตถี ทรงปรารภพระราชาโหวา
(คำสอนพระราชชา) ได้ตรัสกับ**พระเจ้าโกศล**ว่า

“ดูก่อนมหาบพิตร **แม่พระราชาในอดีตทรง**
เกิดความเห็นผิด ครั้นทรงสดับถ้อยคำของ
บัณฑิตแล้ว ก็ทรงได้สติครองราชย์โดยธรรม
บำเพ็ญ(เพิ่มพูน)ทางไปสวรรค์(สภาวะสุขของผู้มี
จิตใจสูง)ให้บริบูรณ์ได้”

พระเจ้าโกศลทรงรับฟังอย่างนั้น จึงทูล
อาราธนา(นิมนต์)ให้ตรัสเรื่องราว พระศาสดาก็
ทรงนำเรื่องนั้นมาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล มี**ทารกชายคนหนึ่ง**กำเนิด
ใน**ตระกูลพราหมณ์** เมื่อเติบโตเจริญวัยแล้ว ได้
ไปเรียนศิลปะทั้งปวงจนกระทั่งสำเร็จการศึกษา

ต่อมาเกิดเมื่อหน่ายในชีวิตฆราวาสครองเรือน
จึงออกบวชเป็**ภิกษุ(นักบวชผู้บำเพ็ญพรต**
แสวงธรรม) บำเพ็ญเพียรกระทั่งทำอภิญญา
(ความรู้ยิ่งในคุณวิเศษ) และสมาบัติ(สภาวะสงบ
ระงับกิเลสอันประณีตยิ่ง)บังเกิดขึ้น อยู่**ที่**ในป...า

หิมพานตี(ป...าหนาวแถบ**เข็**ของอินเดีย)อันนำ
รื่นรมย์ อากาศไม่ร้อนและผลไม่ในป...าเป็ในอาหา

สมัยนั้น **พระเจ้าพรหมทัต**ครองราชย์อยู่ที่
นครพาราณสี พระองค์ ทรงเป็**นผู้**รังเกียจ**โทษ**
(ความผิด)อันจะมีในตน ดังนั้นทรงได้ดำริขึ้น**มาว่า**

“**โทษอันคือความผิดของเรานั้น ตอนนี**
เรามองไม่เห็นเลย ก็แล้วใครกันจะสามารถมอง
เห็นความผิดของเราได้ ผู้ที่จะกล่าวถึงความ
ผิดของเราจะมีอยู่หรือไม่”

ทรงดำริเช่นนั้น จึงทรงเที่ยวแสวงหา แต่ก็
ไม่พบใครที่จะบอกความผิดของพระองค์ได้เลย
ทั้งจากคนสนิทใกล้ชิดและคนไม่คุ้นเคย ทั้งคน
ภายในพระนครและคนภายนอกพระนคร เมื่อ
เป็ในเช่นนี้จึงทรงตัดสินพระทัย

“**เห็นทีเราจะต้องออกไปยังบ้านป่า ชาว**
ชนบทคงต้องมีความคิดเห็นอย่างไรกับเราบ้าง

เป็นแน่”

แล้วทรงปลอมพระองค์ เสด็จไปตามชนบท
ชายแดนต่างๆ แม้กระนั้นก็ตาม ก็ยังไม่มีใคร
กล่าวถึงความผิดของพระองค์เลย ทรงได้สดับแต่
คำสรรเสริญเท่านั้น เพราะเหตุ นี้จึงทรงตัดสิน
พระทัยยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก

“**แม่ในป่าหิมพานต์ เราก็คงต้องทดลองไป**
ดู เพื่อว่ายังจะพอมิใครบอกความบกพร่อง
ของเราได้”

ถึงจะยากลำบากเพียงใด พระองค์ ก็เสด็จ
เข้าสู่...าหิมพานตี ทรงรอนแรมท่องไปจนกระทั่ง
ถึงอาศรมของพระฤๅษีนั้น

เมื่อได้พบกันแล้ว พระองค์ ทรงกราบและ
ทรงกระทำปฏิสันถาร(ทักทายปราศรัย)พระฤๅษี
จากนั้นก็ประทับที่อันควรส่วนข้างหนึ่ง

ช่วงเวลานั้น พระฤๅษีเพ็**งนำ** **ผลนิโครธ(ผล**
ไทร)สุกกลับมา ซึ่งผลนิโครธสุกเหล่านี้มีรสหอม
หวานยิ่ง โอชะราวกับก่อนน้ำตาลกรวดเลยเชียว
พระฤๅษีจึงได้ออกปาก**เชื้อ**เชิญกับพระราชชา

“**ท่านผู้มีบุญ เชิญท่านดื่มน้ำและทานผล**
นิโครธสุกนี้เถิด”

พระราชชาก็ทรงกระทำตามนั้น ครั้นพอได้
เสวยผลนิโครธสุกเข้าไปเพียงแค่ว่าเดียวเท่านั้น
ก็ทรงอุทานทันที

“**พระคุณเจ้าผู้เจริญ เพราะอะไรหนอผลไม่นี้**
ถึงได้หวานอร่อยดีจริงๆ”

พระฤๅษีแย้มยิ้มแล้วตอบ

“**นั่นก็เพราะพระราชชาผู้ครองแผ่นดินนี้**
ทรงปกครองประชาราษฎร์โดยธรรมอยู่ จึง
เป็นเหตุให้ผลนิโครธสุกนี้หอมหวานชวนกิน”

พระราชชาทรงรับฟังเหตุผลแล้ว ก็อดสงสัยใน
พระทัยมิได้ จึงตรัสถาม

“**ก็แล้วถ้าพระราชชาไม่ดำรงอยู่ในธรรมแล้ว**
ผลนิโครธสุกนี้จะไม่หอมหวานชวนหรือ”

“**ใช่แล้ว ไม่ว่านจะเป็ในพระราชชาพระองค์ใด**
หากปกครองบ้านเมืองของตนอย่างไม่เป็ในธรรม
เมื่อน้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อย รากไม้ หรือผลไมในป...า

ก็ยอมจะไม่หอมหวาน หมตรสชาติไปสิ้น มิใช่แค่นี้
แม่แต่รัฐทั้งหมดทั้งสิ้น ก็จะมีอดไอชะไร้ค่า

แต่ถ้าหากพระราชาทรงตั้งมั่นอยู่ในธรรม
ปกครองโดยธรรม สิ่งต่างๆเหล่านั้นก็จะหอมหวาน
มีรสอร่อย แะ ม่รัฐทั้งปวงก็ยอมมีไอชะด้วย
เหมือนกัน”

ทรงสดับแล้ว แะ ม่ยังทรงสงสัยไม่เนาเชื่อ แต่
ก็ตรัสรับคำ เพราะทรงไ ม่ปรารถนาให้รู้ว่า
พระองค์เป็นพระราชา แล้วทรงกราบลาพระฤช
เสด็จกลับคืนสู่นครพาราณสี

ระหว่างทางนั้นเอง พระองค์ยังทรงไ ม่คลาย
พระทัยในเรื่องนี้ บังเกิดความเห็นผิดทรงดำริว่า

“เราจะต้องทดลองความจริง หากเราไม่
ครองราชย์โดยธรรมแล้ว สิ่งต่างๆนั้นจะหมด
สิ้นรสชาติอันไอชะจริงหรือ แล้วความจริงจะ
ปรากฏในไม่ช้านี้”

พอเสด็จเข้าสู่พระนครแล้ว นับตั้งแต่นั้นมา
จึงทรงปกครองดูแลบ้านเมืองอย่างไ ม่เป็นธรรม
กระทั่งเวลาว่างเลยไประยะหนึ่ง ก็ เสด็จไปหา
พระฤชที่อาศรมนั้นอีกครั้ง

พระฤชยังคงต้อนรับเช่นครั้งก่อน น้เอา
น้ำและผลไม้โครธสุกมาให้ เมือพระราชาได้เสวย
ผลไม้ นั้นเข้าไปแล้ว ถึงกับรีบถมทิ้งทันที พร่อม
กับถมพระเชพะ(น้ำลาย)อีกด้วย แล้วตรัสว่า

“ช่างขมจริงหนอ พระคุณเจ้าทำไมจึงกลายเป็น
อย่างนี้ไปได้”

พระฤชส่ายหน้า พร่อมกับพูดอย่างน่า
เสียดายเป็นอย่างยี่

“ท่านผู้มีบุญ นี้แหละแสดงว่าพระราชา
พระองค์นี้ ไ ม่ทรงประพฤติธรรมเสียแล้ว สิ่ง
ทั้งปวงจึงวิบัติ ผลไม้จึงไร้รสหวาน ขาดไอชะ
ไปสิ้น”

เพราะถ้าเมื่อโคทั้งหลายว่ายข้ามแม่น้ำไป
โคหัวหน้าฝูงว่ายคด ก็เมื่อผู้นำฝูงว่ายคดเสียแล้ว
โคทั้งหมดก็ยอมว่ายคดไปตามกัน

ในหมู่มนุษย์ทั้งหลายก็เช่นกัน หากผู้ใดได้รับ
สมมุติแต่งตั้งให้เป็นให้ ถ้าผู้นำนั้นประพฤติ

ไม่เป็นธรรม ไม่ตั้งอยู่ในธรรม ประชาชนก็
ประพฤติไม่เป็นธรรมตามโดยแท้ ทั้งรัฐก็ยอม
อยู่ไม่เป็นสุขทั่วกัน

แต่ถ้าเมื่อโคทั้งหลายว่ายข้ามแม่น้ำไป โค
หัวหน้าฝูงว่ายข้ามตรง ก็เมื่อผู้นำฝูงว่ายตรงดีแล้ว
โคทั้งหมดก็ยอมว่ายตรงไปตามกัน

ในหมู่มนุษย์ทั้งหลายก็เช่นกัน หากผู้ใดได้รับ
สมมุติแต่งตั้งให้เป็นใหญ่ ถ้าผู้นำนั้นประพฤติเป็น
ธรรม ตั้งอยู่ในธรรม ประชาชนก็ยอมประพฤติ
เป็นธรรมตามโดยแท้ ทั้งรัฐก็ยอมอยู่เป็นสุข
ทั่วกัน”

พระเจ้าพรหมทัตทรงสดับธรรมของพระฤช
แล้ว ก็ ทรงสิ้นสงสัยทั้งปวง จึงทรงเปิดเผ
พระองค์ให้รู้ว่า เป็นพระราชา แล้วตรัสด้วยควา
สำนึกผิดกับพระฤช

“พระคุณเจ้าผู้เจริญ ข้าพเจ้าเองได้กระทำ
ผิดไปแล้วด้วยความเขลา ขาดสติ เพียงเพราะ
ปรารถนาพิสุจน์ผลนิโครธสุกที่แสนหวาน จะ
กลายเป็นขมขึ้นได้อย่างไร

บัดนี้ข้าพเจ้าสำนึกซึ่งแกลใจแล้ว ในผล
กระทบเกี่ยวเนื่องต่อกัน ก็จะขอกระทำคืน ให้ผล
นิโครธสุกได้หวานขึ้นดังเดิมอีก”

ตรัสจบก็ทรงกราบพระฤชด้วยความเคารพ
เลื่อมใส แล แล้วเสด็จกลับพระนคร ทรงปกครอง
แผ่นดินโดยธรรม ท ำให้สรรพสิ่งทั้งปวงในรัฐ
กลับคืนสู่ความมีไอชะเหมือนดังเดิม

.....

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้แล้ว ตรัสเฉลย
ว่า

“พระเจ้าพรหมทัตในครั้งนั้น ได้มาเป็นพร
อานนทีในบัดนี้ ส่วนพระฤชนั้นได้มาเป็นเร
ตถาคตเอง”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๖๓๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๖๐๖)

นายชิง วินเทอร์

รูปปั้น เจริญ วัดอักษร
แกนนำค่านโรงไฟฟ้าบ่อนอก

ข่าวที่ ๑ รัฐสภาไซปรัสไม่อนุมัติเก็บภาษีเงินฝาก
๖.๓๕-๙.๙% แลกเงินช่วยเหลือ EU-IMF

วิจารณ์

- ๑) แบบนี้เรียก รัฐสภาสู้กับรัฐบาล
- ๒) ระหว่างความอยู่รอดของรัฐบาลกับประชาชน และความอยู่รอดของพรรคการเมือง
ทั้งนี้ทั้งนั้นยอมขึ้นอยู่กับจิตสำนึกสาธารณะของแต่ละคน

ข่าวที่ ๒ ศาลอุทธรณ์ยกฟ้อง ๓ พี่น้องหินแก้ว
ฆ่าแกนนำค่านโรงไฟฟ้าบ่อนอก เพราะหลักฐานอ่อน

วิจารณ์

- ๑) มองในแง่ร้าย ตำรวจทำสำนวนอ่อน
- ๒) มองในแง่ร้าย อัยการไม่สั่งให้ทำสำนวนให้แข็ง
- ๓) บางเรื่องก็ชั่วกัน แต่บางเรื่องก็ตั้งใจละเลย
- ๔) คุณรู้มั๊ย คดี ๓ จังหวัดใต้ ศาลสั่งปล่อย ๙๐% เพราะสำนวนอ่อน !

๗

พิสูจน์ได้จากสตรีมากมายที่ปฏิบัติตนได้ผล

กลุ่มที่ ๑ คือกลุ่มนักบวชสตรี ที่เข้ามาอยู่ในพุทธสถานของชาวอโศก

เราเรียกสิกขมาตุ ท่านถือศีล ๑๐ ไ ม่ใช้เงิน ไม่ใช้ทอง ไม่มีทรัพย์สินสมบัติส่วนตัว

ไม่ต้องมาทำอาหารถวายพระคุณเจ้าอย่าง ที่เห็นตามวัดต่าง ๆ ในปัจจุบัน

ฐานะของสิกขมาตุหรือแม่เณร อยู่ในอโศก ได้อย่างสง่างาม

ญาติธรรมกัมกราบ เคารพนับถือและศรัทธา

กลุ่มที่ ๒ กลุ่มญาติธรรมที่ปฏิบัติธรรม กระจายอยู่ทั่วประเทศ

ญาติธรรมสตรีเหล่านี้ถือศีล ปฏิบัติธรรม บ้างก็ยังทำงานอยู่ บ้างก็เขยิบเข้ามาใช้ชีวิตในชุมชนชาวอโศก ทำงานให้ส่วนรวม

ไม่ห่วงอนาคต ไม่มีอนาคต!

มีแต่การพร้อมอุทิศตน ช่วยกันเข็นกงล้อ พระศาสนาในรูปแบบของกิจกรรมต่าง ๆ

คำสอนพ่อครูโพธิ์รักษ์เน้นการปฏิบัติในชีวิตประจำวัน เพื่อสู่เป้าหมาย

“พึ่งตน-เบาภาระ-ไม่ตามกระแส-บำเพ็ญบุญ”

พึ่งตน-เบาภาระ

๑. หากไม่แต่งงาน ไม่ต้องมีชีวิตคู่ ทำได้ก็จะ เป็็นการดี

๒. การไม่มีครอบครัว ขออนุโมทนา เวลาที่ เหลือจะได้ไปทำประโยชน์อย่างอื่น

๓. ฝึกกินน้อย ใช้น้อย

๔. ฝึกประหยัด ฝึกใช้ชีวิตเรียบง่าย

๕. ฝึกไม่หลงความสวยความงาม ลองงัดใช้ เครื่องสำอาง เลิกตามแฟชั่นดูบ้าง

๖. ผมงยาวตัดสั้นลง เบาตินะ

๗. จะลองฝึกใส่ผ้าถุงก็ได้นะ ไทย ๆ ดี

ไม่ตามกระแส

๑. ฝึกใช้ชีวิตประหยัด

๒. ไม่หลงตามโฆษณาชวนเชื่อที่ออกสื่อทีวี วิทยุทุกวัน

อย่า งามงานสำคัญกว่างามใจ!

อย่า งามงานสำคัญกว่างามใจ!

๓. เลือผ้าไม่มากชุดก็ได้นะ

บำเพ็ญบุญ

๑. ปฏิบัติศีล ๕ ศีล ๘ ตามฐานะ

๒. เรียนรู้ความดีดีดีดี แล้วเล็กละออกมา (สักกายะ)

๓. ฝึกกินมังสวิรัต

๔. ฝึกลดมือ

๕. ฝึกมักน้อย สันโดษ ด ้วยการลดเครื่อง อุปโภค-บริโภคของโลกมนุษย์

ไม่ทำตัวผลาญโลก

๖. เรียนรู้-ลดละ โลกอบายมุข โลกกามคุณ และโลกธรรม ๘

๗. ฝึกควบคุมอารมณ์ ฝึกลดละโทษะ

๘. หาโอกาสบำเพ็ญประโยชน์ หาโอกาส

ช่วยคนอื่นที่เดือดร้อน

หมั่นแสดงน้ำใจเสมอ ๆ

เป้าหมายชีวิต พ่อครูโพธิ์รักษ์ ท่านให้ปริญญา เอกคือพระอรหันต์ แต่ทำได้แค่ไหนยอมขึ้นอยู่กั บ

อิทธิบาท ความเพียรพยายาม (อย่าโทษกรรมเก่า)

ท่านพูดเสมอ “ดอกพ—าสูงสุดเอี่ยม” แต่พวก

เรา “หมาวัดต้องคว่ำมาให้ได้!”

คำสอนของพ่อครูนับเป็นนวัตกรรมที่ทันสมัย นั้นคือเป็นระบบทูอินวัน

เข้าถึงมรรคผล อริยคุณในชาตินี้ ในวิถีชีวิต ประจำวัน... เป็็น **สุดยอดนวัตกรรม** เลยแหละ

และสุดยอดอีกตัวหนึ่งคือ **“กินน้อย-ใช้น้อย”**

นั่นคือการกบฏต่อ “เงินตรา”

สังคมมนุษย์พึ่งเงินทองมากมายเหลือเกิน แต่คำสอนพ่อครูล้วนเป็็นไปเพื่อลดการใช้เงิน

เมื่อ “เงิน” หมดความจำเป็็น

ชีวิตย่อมมีศักดิ์ศรี

ศักดิ์ศรีความเป็็นคนยอมเด่นชั

สังคมไทย ฝู่หญิงเสียเปรียบมากมาย แต่

พ่อครูโพธิ์รักษ์มีวิธีการปลดแอกด้วยประการฉะนี้ **กราบคารวะพ่อครูครับ** ๒

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

แสงเดือนในโรงงาน

วัน ที่ฝ...ายบริษัทโรงงานบุคคลในโรงงาน โทรศัพท์ แฉ่งมายังบ้านพัก แสงเดือนถึงกับหัวใจ เบาหวิวลั่นระริกขึ้นมาอย่างโรบอกไม่ถูก อ...ุ่น วาบเข้าไปในทรวงอก แล่นรื้อวชนลุกชูชูชันไปทั่ว เรือนกาย

“บริษัทเชิญคุณมาสัมภาษณ์ จะรับคุณเข้าทำงาน ไท...คุณไปสอบสัมภาษณ์ในวันพรุ่งนี้ แผนกบริหารงานบุคคลในโรงงาน เวลาบ่ายโมง ตรง” เสียงบอกมาในโทรศัพท์

จิตใจเอ่อล้นจนน้ำตาคลอเข้า เป็นครั้งแรก ในชีวิต ที่แสงเดือนจะมีงานทำด้วยการตระเวนหางานทำด้วยฝีมือของตนเอง ทำงานตามสายงาน ตามความสามารถในใบปริญญาที่ร่ำเรียนมา

แสงเดือนมาอยู่กรุงเทพฯนานเกือบปีแล้ว มาอยู่กับน้าสาวที่ย้ายตามสามีมารับราชการใกล้กรุงเทพฯ แสงเดือนเรียนจบคณะวิทยาศาสตร์ ด้านอาหาร ภาษาอังกฤษเรียกโก้ ๆ ว่าฟู—ดชาयนี้ เป็นสาขาวิชายามยุคเศรษฐกิจเฟื่อง ฟองสบ... บานสะพรั่ง โรงงานเกือบทุกโรงงานอำ...แขนรับ เงินเดือนขั้นเริ่มต้นกว่าหนึ่งหมื่นบาท และม...โอกาสที่จะขึ้นเงินเดือนได้เป็นว่าเล่น ทรายใดที่ เศรษฐกิจยังเฟื่องฟู นั่นคือค่าบอกล่าของรุ่นพี่ ฝ...ายแนะแนวการศึกษา ก่อนแสงเดือนจะตัดสินใจเรียนในมหาวิทยาลัย

แต่กว่าแสงเดือนจะศึกษาจบ ฟองสบ...ก็เริ่มแตก โรงงานล่มสลายระเนระนาด บัณฑิตจบ จากมหาวิทยาลัยเดินเตะฝ...นเป็นทิวแถว เรียบจบมา แสงเดือนต้องเดินทางเข้ากรุงเทพฯ มา กินนอนอยู่กับน้าสาว ให้น้าสาวฝากงานราชการ ลูกจ้างชั่วคราวให้ทำไม่เป็นโล่เป็นพาย เงินเตี...ก็ได้เหยาะ ๆ แหยะ ๆ ไม่เต็มกอบเต็มกำ แค่ว่า ใช้จ่ายก็แทบจะไม่ชนเดือนอยู่แล้ว

ทรายกระทั่งวันนั้น วันบริษัทโรงงานอาหาร โทรศัพท์มาเรียกตัวขอสัมภาษณ์ สวรรคิก็เหมือน จะชะลอลงมาใกล้เธอ ในความรู้สึกของแสงเดือน

เธอจำได้ว่า วันแรกที่ก้าวเข้าไปในโรงงาน แสงเดือนถึงกับตะลึง เมื่อแลเห็นอาคารโรงงาน

สูงใหญ่ตระหง่านพ...่า ตั้งเผชญอยู่เบื้องหน้า เหมือนตึกแห่งทิบ ๆ สองอาคาร บรรจคนงาน ให้เข้าไปในโรงงาน ไดไม่ต่ำกว่าพันคนอย่างแน่นอน

“เรามีคนงานร่วมหกร้อยคน ส่วนใหญ่เป็น พนักงานภาคปฏิบัติ ถ้าคุณเข้ามา ก็มาเป็นฝ...่า ตรวจสอบคุณภาพอาหารที่เราผลิตออกมา พุดง่าย ๆ ก็คือเป็น...ายก่อนอาหารของเราจะ ออกสู่ตลาดโลก คุณเข้าใจไหม”

คุณไพศาลผู้จัดการฝ...ายบุคคล เรียนจบสาขาเดียวกับแสงเดือน อายุ...ไม่แน่จะเกินสามสิบปี เขาอยู่ในชุดเสื้อแขนยาวสีขาว ผูกไท กางเกง ขาวยาวสีน้ำเงินเข้ม ดูเรียบร้อยและสะอาด เอ่ยอธิบายให้แสงเดือนฟังอย่างช้า ๆ เพื่อให้เธอเข้าใจ ถึงสภาพโรงงาน ไบหน้าเขาชาวผ่องใส ยิ้มละไม เต็มสีหน้า สังเกตผิวที่ขาว ไบหน้านวนลแข่งยิ่งกว่า แต่งร่มไบ เร...อนกายของเขาคงแทบจะไม่มี โอกาสออกไปสัมผัสแดดแรงอย่างแน่นอน

“ผมต้องเน้นว่าตลาดโลก เพราะสินค้าของ เราออกสู่ตลาดต่างประเทศแถบยุโรป อเมริกา ออสเตรเลียเป็นส่วนใหญ่ และขณะนี้กำลังบุก เข้าไปในจีนแผ่นดินใหญ่ เราจะต...องเร่งผลิต เตินเครื่องตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เราถ...ึงจะเพิ่ม บุคลากร เพิ่มคนงาน เพื่อให้เพียงพอต่ออัตรา การผลิต หวังว่าคุณคงเข้าใจ”

แสงเดือนได้แต่นั่งทำนัยนิตาโต ๆ พยักหน้า หงึก ๆ ขานรับอย่างสุภาพ แสงเดือนยอมรับกับ ตนเองว่า เธอยังตื่นตะลึงกับความใหญ่โตโอฬาร ของโรงงานอยู่ไม่วาย

“สตาร์ทขึ้นต้น เราจะให้เงินเดือนคุณแปด พันกว่าบาท นอกนั้นคุณจะได้รายได้พิเศษจาก การเข้ากะนอกเวลาอีก เดี...อน ๆ คุณรับเงิน เดือนไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นบาทอย่างแน่นอน ไท...นะ...คุณแสงเดือน” คุณไพศาลเอ่ยถามเหมือนจะ ย้ำเพื่อให้เกิดความมั่นใจ

เธอได้แต่ยิ้ม พยักหน้ารับคุณไพศาลอยู่หงึก ๆ ดูเขาก็พอใจแสงเดือนอยู่ไม่น้อย เพราะ แสงเดือนเป็นคนสวย ผิวสวย เรือนร่างสูงระห

แบบสาวในออฟฟิศบริษัททั่วไป

และแล้วแสงเดือนก็เริ่มต้นทำงาน

สิ่งที่แสงเดือนจะต้องกระทำเป็นเบื้องต้นก็คือ จะต้องย้ายจากบ้านนำสาวมาเช่าหอพักอยู่ข้าง ๆ โรงงาน เพราะโรงงานเปิดทำงานแต่เช้า แสงเดือนจะต้องเข้าทำงานตรงตามเวลา มาสายไป ไม่ได้ อย่างเด็ดขาด งานบริษัทไม่เหมือนงานราชการที่เช้าชามเย็นชาม เอ้อระเหยลอยชายเป็นปกติ

คนงานระดับเรียนจบปริญญาตรี ในบริษัทไม่ถึงยี่สิบคน ต้องผันเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาดูแลคุณภาพของอาหารที่ผลิตออกมาอย่างจริงจัง และต่อเนื่ง ผลัดละสองคน คุณไพศาลให้แสงเดือนลองปฏิบัติงานเพียงสองเดือนเท่านั้น จากนั้นก็จะให้จับคู่ ทำงานกะดึกกับเพื่อนทันที

งานไม่รอกคน และงานดูเหมือนจะยิ่งเพิ่มปริมาณขึ้นเกือบทุกวัน เพื่อให้ทันต่อความต้องการของลูกค้า ที่แจ้งความประสงค์เข้ามาเกือบทั่วทั้งโลก

แสงเดือนเป็นโยงพินเฟืองเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง ถ้าเปรียบดั่งนาฬิกา น่าจะเป็นเืองที่เล็กนิดเดียว แทบจะมองไม่เห็นในเรือนนาฬิกา

“ปีหนึ่ง เราจะหยุดเดินเครื่องเพียงสามวันเท่านั้น เพื่อล้างเครื่องและซ่อมเครื่องในส่วนที่สึกหรอ เราอยู่ในสังคมโลก ต้องแข่งกับบริษัทยักษ์ใหญ่ระดับโลก แข่งต่อความต้องการของผู้คนทั่วทั้งโลก เราต้องบริการให้ทัน อย่าให้ลูกค้าตำหนิเอาได้ นโยบายของเราจะใช้เครื่องอิเล็กทรอนิกส์ให้มากขึ้น อีกหน่อยคนงานประเภทกรรมกรจะถูกปลดออกมากขึ้นเรื่อย ๆ เราจะใช้เครื่องจักรเข้าทดแทน แต่สำหรับพวกเรา ต้องจำเป็น เพราะพวกเราเป็นผ...ยรักษาคุณภาพของอาหาร บางอย่างเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ก็ทำไม่ได้ คุณคงเข้าใจนะคุณแสงเดือน”

คุณไพศาลมักจะแวะมาคุยถามไถ่ และอธิบายให้แสงเดือนเข้าใจเป้าหมายของโรงงานอยู่เสมอ

มันคือความยิ่งใหญ่ที่แสงเดือนมีอาจเอื้อมคิด และก็คิดว่า ในชีวิตก็คงวาดฝันไม่ได้หรอก

นอกจากคนที่มีเงิน และมีความคิดที่จะสร้าง ความยิ่งใหญ่ขึ้นในโลกเท่านั้น

ทุกอย่างถูกเดินด้วยเครื่องจักร ปริมาณสินค้าคือตัวเร่งไม่มีวันหยุด ไม่มีเวลาใดเลยที่แสงเดือนจะไม่ได้ยินเสียงเครื่องจักรในโรงงานหยุดเดินเครื่อง

เสียงมันครางกระหึ่มทั้งวันทั้งคืน

ถ้าเป็นคนนี้หลุดไปแล้ว คงจะทานไม่ไหวกับการเร่งสร้างผลผลิตทั้งวันทั้งคืน

แสงเดือนเป็นคน่านอก บ้านอยู่ชนบท เคยไปช่วยพ่อแม่เกี่ยวข้าว ทำงานกลางไร่กลางนา ตากแดดเพียงชั่วโมงสองชั่วโมง พานจะเป็นลมเสียให้ดื่ ต้องไปนั่งพักบนทางนาเสีย เป็นนาน

พ่อแม่ถึงอยากให้แสงเดือนเรียนสูง ๆ จะได้นั่งโต๊ะทำงานในบริษัท หรือไม่ก็รับราชการ มันเหมือนน้ำซึมบ่อทราย ไม่อยากให้ทำงานหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดินเหมือนพ่อแม่

กลางคืน พ่อแม่หลับไหลเป็นตาย หลังกรงานอยู่กลางห้องทุ่งเกือบตลอดทั้งวัน

แต่เครื่องจักรในโรงงานไม่เคยหยุด มันเดินเครื่องตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง โดยมีน้ำมันเตาเป็นเชื้อเพลิง

จะดีอยู่บ้างก็ที่โรงงานไม่บังคับให้คนงานทำงานยี่สิบสี่ชั่วโมง ไม่อย่างนั้นโรงงานก็ต้องปิดตัวลงอย่างแน่นอน

เจ้าของโรงงานนั้นฉลาด จ่ายคนเป็นผลผลิตดละแปดชั่วโมง ค้พทีในโรงงานเรียกว่าเช่ากะ โดยใช้เงินเป็นตัวล่อ ถ้ากลางวัน กได้เงินเดือนเป็นปกติ แต่กลางคืนก็ให้เบี่ยเลี้ยงต่างหากเป็นรายชั่วโมง แสงเดือนจึงมีทั้งเงินเดือนและเงินพิเศษตลอดเวลา แต่สิ่งที่สูญเสียก็คือ ต้องทุ่มเวลาให้กับโรงงานเกือบทั้งวันทั้งคืน แทบไป ไม่มีเวลาหยุดพัก

บางคืน แสงเดือนต้องมานั่งมองอาหารที่ไหลออกมาตามสายพานลำเลียง มองมันอย่างว่างเปล่า ลิ่นแตะลัมผัสรสชาติของลูกอมที่ผ่านเข้ามาอย่างเคยชิน ความรู้สึกเหมือนเครื่องจักร

อย่างไรอย่างนั้น

ผ่านมาแล้วผ่านไป

แปลกนะ...ที่บ้านนอก อาหาร ขนม ทำด้วยมือ มือของแม่หรือแม่ก็ชาวบ้านที่ทำขนมขายไม่ว่าขนมแบบไทย ๆ ขนมจีนน้ำยา ขนมหม้อแกง ลูกตาลเชื่อม ล้วนแล้วแต่ทำจากฝีมือของหญิงไทยชาวบ้านเกือบทั้งสิ้น

แต่ในโรงงานไม่อย่างนั้น

ชีวิตเหมือนไม่มีความหมาย เป็ fin โยง เครื่องมือให้กับเครื่องจักรเท่านั้น กดปุ...มโน้น ปิดปุ...มนี้ แล้วเครื่องจักรก็ครางกระหึ่ม เจ้าเครื่องจักรไม่มีชีวิตก็เหมือนมีชีวิต ผลិតลูกอมรสเลิศ ขนมหวานแสนอร่อย จะอาศัยกำลังคนบ้างก็ ในบางจุด อาศัยตรงบรรจุ ซิมรส ตรวจสอบเพียงไม่กี่จุดเท่านั้น มันทำงานอย่างอัตโนมัติ

ยิ่งทำงานนานวันเข้า โลกก็เหมือนจะกว้างใหญ่มหาศาลเกินกว่าแสงเดือนจะคาดค่านิ่งได้เสียแล้ว

บางครั้ง แสงเดือนก็เกิดความกลัวขึ้นมาจับจิต และคิดว่า ลักวันหนึ่งเครื่องจักรจะครองโลกอย่างแน่นอน คนเราทำงานอย่างมากที่สุดก็เพียงวันละแปดเก้าชั่วโมงเท่านั้น แต่ เครื่องจักรมันยิ่งกว่ายักษ์ ตัวมันใหญ่คับโรงงาน ทำงานได้เกือบยี่สิบสี่ชั่วโมง

เช้าวันหนึ่ง โรงงานดับเครื่องสนิท คุณไพศาลให้คนมาแจ้งว่า

“หยุดทำงานสามวัน โรงงานจะตั้งเครื่องใหม่ จะเพิ่มถังน้ำมันให้เพียงพอในโรงงาน เราจะเพิ่มกำลังผลิตอีกเท่าตัว ลูกค่าเราเพิ่มจำนวนจนเราผลิตไม่ทันแล้ว”

แสงเดือนนี้กร่องไซโยในใจ แล้วก็ชวนเพื่อน ๆ ในโรงงานออกไปเที่ยวชมหน้าตึกที่ต่างจังหวัด

มันคือช่วงวิเศษที่สุดในชีวิต ได ล่องแก่งพายเรืออย่าง ได้สัมผัสสายลมหวีดหวิว กลิ่นหอมดอกไม้... กลิ่นดินอันบริสุทธิ์ ได้ยินเสียงนก ร้องเพลง นานแล้วนะ...นานแล้วที่แสงเดือนไม่ได้สัมผัสสายลมและแสงแดด ไม่ได้สัมผัสกลิ่น

ไอদিনหอมให้รู้สึก...ชีวิตส่วนใหญ่ของแสงเดือน อยู่แต่ในโรงงาน การพักผ่อน การทำเงินเพื่อส่งไปให้ที่บ้านและเก็บไว้เลี้ยงตนเองในอนาคต ทำงานในโรงงานนั้นไม่แน่นอน หากโรงงานปิดตัวเอเมื่อไร แสงเดือนจะหันไปพึ่งพิงใครเล่า

เงินเท่านั้นคือพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดอีกแล้ว ที่ จะยิ่งใหญ่เท่ากับพระเจ้าเงินตรา แสงเดือนรู้สึกเช่นนั้น

ขอบคุณนะที่โรงงานหยุดเดินเครื่อง แล้วให้คนงานได้มีโอกาสสัมผัสกับธรรมชาติป...าเขาลำเนาไพร เหมือนเป็fin ยาบ่ารุงชีวิตอย่างไรอย่างนี้ และแล้ววันโรงงานเปิดทำงานก็มาถึงความสดใสแห่งดวงใจเหมือนเปิดฉากชั่วคราว

แสงเดือนก้าวเข้าไปในโรงงานด้วยความรู้สึกเบาโหวง คล้ายชีวิตได้อัดฉีดแรงพลังแห่งความบางเบา ธรรมชาติเอื้อความมีชีวิตให้กับมนุษย์ ได้อย่างไม่มีวันสิ้นสุด

โรงงานตั้งถังน้ำมันเตาใบเชิงสูงเสียดฟ้า— เพิ่มขึ้นอีกสองถัง เดิมมีอยู่สามถัง นัยว่าเพื่อเป็fin ้อแห่งพลังงานให้เครื่องจักรเดินเครื่องได้อย่างเต็มที่

เสียงเครื่องยนต์ครางกระหึ่มยิ่งขึ้น

เหมือนแผ่นดินจะสะเทือน แสงเดือนรับรู้ว่ามีเครื่องจักรเพิ่มขึ้นในโรงงานอย่างแน่นอน เธอมีเพื่อนเพิ่มขึ้น เจ ้าของโรงงานเปิดรับคนงานเพิ่มมากขึ้น

คืนกลับจากเขากะตึก เธอรับรู้ถึงแรงสั่นสะเทือนของแผ่นดินใต้โรงงานแรงยิ่งขึ้น เครื่องจักรแต่ละเครื่อง มันใหญ่โตยิ่งกว่ายักษ์ ปีกหลั่นที่แสงเดือนเคยนึกจินตนาการสมัยเด็ก ๆ แผ่นดินสะเทือนเหมือนเครื่องจักรกำลังคำราม

มันจะครองโลก...มันจะขยำโลก

โลกใบเล็ก ๆ ชีวิตของผู้คนในโรงงานจะต้องตกอยู่ภายใต้อุ้งมือมันอย่างแน่นอน

แสงเดือนรู้สึกเช่นนั้น เธอเริ่มจะหวาดสะทก

และเริ่มจะรับรู้ ในโรงงานน 'จะใหญ่โตเกินไป เสียแล้ว ใหญ่โตจนมันค้ำรามล้น แผ่นดินถึงกับ สะเทือนเลื่อนลั่น

เธอเหมือนจะยิ่งเปิ่นนเฟื่องที่เล็กกระจ้อยร่อย มากยิ่งขึ้น เกือบจะกลืนหายไปกับความว่างเปล่า ภายในโรงงานแล้ว

คุณค่าของเงินที่ได้รับ เหมือนจะเริ่มด้อย คุณค่า

มันไม่มีความหมาย ไม่ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่า สายน้ำและแสงแดดหรอก...ยังอยู่ในโรงงาน มัน ยิ่งจะน่ากลัว...พຽ່ງนี้...ไม่แน่นอน...แสงเดือนน่าจะ ออกไปจากโรงงานแห่งนี้เสียที เธอคิดเช่นนั้น ก่อนจะหลับผล็อยลงไปที่สุดใน

มันคือค่าคืนที่แสงเดือนฝันอย่างลับสน หวาดผวา เต็มไปด้วยความน่ากลัว เธอฝันถึง ยักษ์ ยักษ์ที่ทำด้วยเหล็ก มันกำลังจะขย่มกิน เธอในความมืดมิด

พลัน...เธอสะดุ้งตื่นขึ้นเมื่อค่อนข้าง ตื่นขึ้นมา พร้อมกับเสียงหวอเตือนภัยในโรงงานแผดเสียง ดังมา

หัวใจเธอเต้นระทึก ขณะเพื่อนข้าง ๆ หองพัก ตะโกนบอกเข้ามา

“เครื่องจักรเดินเครื่องผิดปกติ...เจ้าของ โรงงานสั่งให้คนงานออกมาจากโรงงานโดยด่วน...”

ไม่ทันพูดจบ เสียงระเบิดดังยิ่งกว่าฟ้า—พຽ່งหลายสิบเท่าก็กังวานจนหูลั่นอื้อ

แสงเดือนรู้สึกถึงแรงกระแทกผ่านเข้ามา กระทบร่างอย่างแรง

อาการเจ็บราวเหมือนเล่นเฉียบไปทั่วเรือนร่าง อัดแรง ๆ บริเวณหน้าอก

โพรงประสาทลั่นเปรี๊ยะแล้วดับผล็อย

เครื่องจักรในโรงงานยังคงค้ำรามมาตาม สายลม

“รู้สึกตัวแล้วไซ้ใหม่ แสงเดือน” เสียงเอ่ย ทักดังมาแว่ว ๆ เธอรู้สึกถึงเลือดที่แล่นรื้อผ่าน ออกไปบริเวณปลายแขน ไบหน้า ที่ดวงตา เริ่ม จะมองเห็นได้อย่างกลางเลือน กระพริบชัดเจนในที่สุด

เธอเห็นไบหน้าแม่ แล้วก็พี่พัน พี่ชายแท้ ๆ ลอยอยู่ตรงหน้า

“แม่ไซ้ใหม่...พี่พัน พี่มาได้อย่างไร” เธอ เอ่ยถามออกไปเสียงแผ่วเครือ

“อย่าเพิ่งขยับตัว...แสงเดือนเพิ่งจะฟื้น กำลังบาดเจ็บไซ้ใหม่” เสียงพี่พันกระซิบบอก

สายตาหญิงสาวบอกอาการงังง “เดือน เปิ่นนอะไร” เธอเอ่ยถา

“โรงงานระเบิด ถังน้ำมันระเบิด...ดินะ ที่ นอนพักอยู่บ้าน ไกลออกมา...จึงรอดชีวิต”

แสงเดือนใจหายวูบ...เธอนึกถึงความฝัน ยักษ์เหล็กกำลังจะกลืนกินเธอและเพื่อน ๆ แล้ว

เธอกำลังวังทมันอย่างสุดชีวิต.

๒

อาวุธกองทัพธรรม

คือ

ให้ และ สงบ

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ทจก.จ.บริการพุทธะ

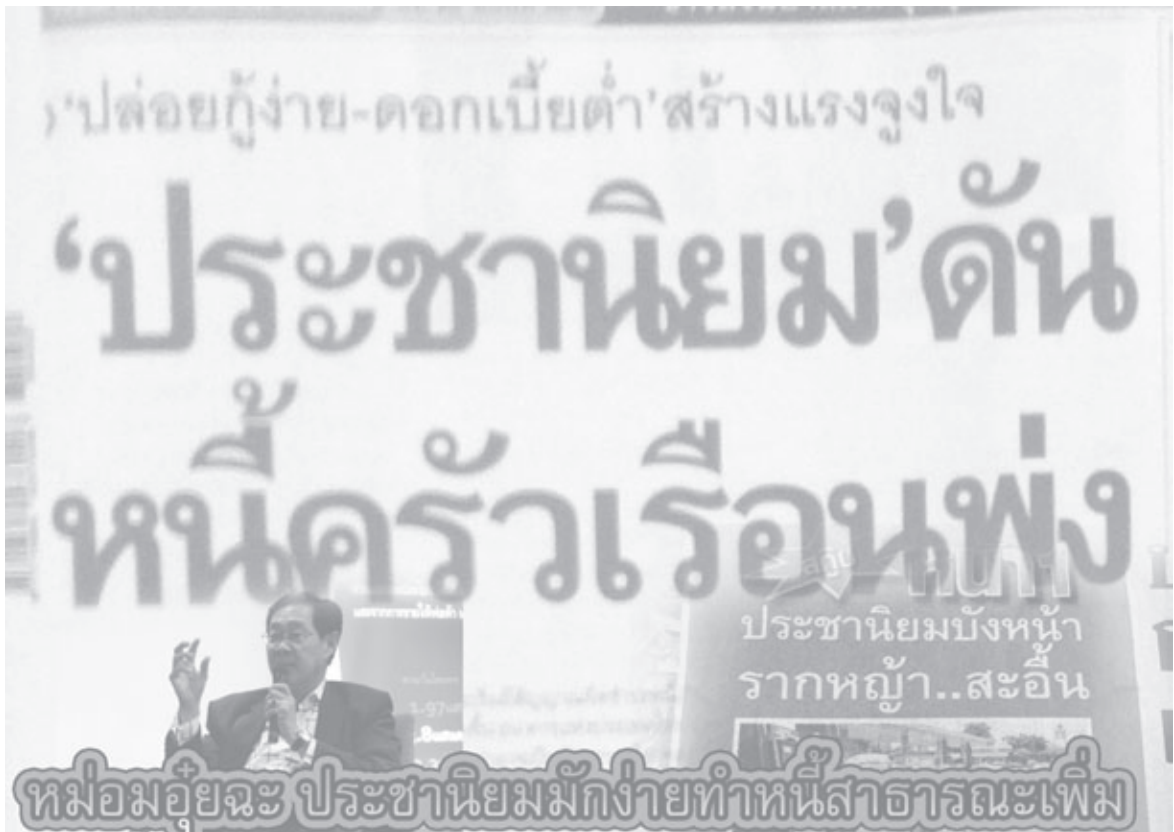
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง

และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

บทความพิเศษ

● พิมลวัฒน์ ชูโต

ไทยเคยเผชิญกับวิกฤติทางเศรษฐกิจ ปี พ.ศ. ๒๕๔๐
เนื่องจากเปิดเสรีทางการเงิน
(เชื่อฝรั่งว่าจะทำให้เป็นศูนย์กลางทางการเงินของภูมิภาค
และการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย
เมื่อเวลาผ่านไปทุกอย่างก็ถูกลืมเลือน
และประเทศไทยกำลังเดินเข้าสู่เส้นทางเดิม
ซึ่งเคยนำไปสู่หายนะอีกครั้ง???)

ประชานิยมเพื่อทุนนิยม?? (Populism for Capitalism??)

คนส่วนใหญ่ในโลกตระหนักดีถึงปรากฏการณ์ “โลกร้อน” และรัฐบาลของประเทศทั้งหลายไม่ว่าจะเป็ินสหัฐฯ ประเทศในยุโรป รวมทั้งประเทศจีนต่างกำหนดนโยบายและทุ่มงบประมาณ

ประมาณเพื่อลดการใช้พลังงานจากฟอสซิล หรือน้ำมันลง โดยเฉพาะรัฐบาลเยอรมันและนอร์เวย์ถึงกับตั้งเป้า—ว่าจะใช้พลังงานจากฟอสซิลภายในปี ๒๕๔๓ เลยทีเดียว อีกตัวอย่างหนึ่ง เมื่อเร็ว ๆ นี้

ได้แก่ฝรั่งเศสซึ่งรัฐบาลประกาศว่า ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๖ เฟินตันไป อาคารที่ไม่ใช้ที่อยู่อาศัยต้องปิดไฟ—ภายใต้อาคารหลังจากหนึ่งชั่วโมงที่พนักงานคนสุดท้ายออกไปแล้ว ส่วนไฟแสงสว่างภายนอกและไฟตามหน้าต่างร้านค้าต้องปิดหลัง ๐๑.๐๐ น (ยกเว้นกรณีเทศกาล) กฎระเบียบใหม่นี้จะทำให้ฝรั่งเศสประหยัดการใช้พลังงานไฟฟ้ได้เท่ากับการไฟฟ้—ของบ้านเรือน ๗๕๐,๐๐๐ หลังตลอดปี ในเรื่องนี้ รัฐมนตรีกระทรวงสิ่งแวดล้อมกล่าวว่า “การนัาร่องของฝรั่งเศสอาจทำให้ประเทศอื่น ๆ ในสหภาพยุโรปนำไปปฏิบัติตาม”

สำหรับประเทศไทยซึ่งฝรั่งเรียกว่า “ทันสมัยแต่ไม่พัฒนา” แถมจัดอันดับให้มีความเสี่ยงสูงที่จะเฟินประเทศ “ล้มเหลว” (failed state) เช่นเดียวกับประเทศในอัฟริกา รัฐบาลนายทุนซึ่งเขายึดอำนาจรัฐกลับทำตรงกันข้ามกับสังคมโลกชนิดหน้ามือเฟินหลังมือ ส่วนหนึ่งของการบูรณนโยบายประชานิยมให้ครอบครัวคนทุกระดับของสังคม เพื่อซื้อ “ใจ” ของประชาชน คือโครงการ “รถคันแรก” ซึ่งใช้การลดภาษีกระตุ้นการซื้อรถยนต์ ซึ่งก็ได้ผลเพราะมียอดจองถึงประมาณ ๑.๓ ล้านคัน ต่อไปนี้คือตัวเลขต่าง ๆ ที่โครงการนี้ก่อให้เกิดขึ้น :

๑. โครงการนี้น่าจะกล่าวได้ว่าเฟินการล้าง “ความต้องการเทียม” (fake demand) เพราะคนจำนวนมากตัดสินใจซื้อ เพราะมีการลดภาษีเฟินแรงใจ และนัาเชื่อว่ารถยนต์จำนวนมากจะถูกยึด เนื่องจากผู้ซื้อไม่สามารถผ่อนชำระได้ตามกำหนด (เช่นเดียวกับโครงการบ้านหลังแรก)

๒. หากรถยนต์ทั้ง ๑.๓ ล้านคันมีราคาเฉลี่ยคันละ ๖๐๐,๐๐๐ บาท ประชาชนผู้ซื้อจะร่วมกันจ่ายเงินให้บริษัทผู้ผลิตรวมทั้งสิ้นประมาณ ๗๘๐,๐๐๐ ล้านบาท โครงการนี้น่าจะเรียกอีกอย่างได้ว่า โครงการประชานิยมเพื่อทุนนิยม (populism for capitalism) โดยใช้การลดภาษีเฟินเหยื่อล่อให้ประชาชนเฟินหนี้ แถม “ลือกสเฟิ

สงเงินก้อนใหญ่ให้นายทุนผู้ผลิตรถยนต์โดยตรง

๓. ผู้ร่วมรายการโทรทัศน์แห่งหนึ่ง ให้ตัวเลขเมื่อเร็ว ๆ นี้ว่า กรุงเทพฯมีจำนวนรถยนต์ที่จดทะเบียนทั้งหมด ๗.๕ ล้านคัน และมีความยาวของถนนพอให้รถยนต์วิ่งได้เพียง ๑.๕ ล้านคัน ข้อมูลดังกล่าวทำให้สามารถคำนวณตัวเลขได้ดังนี้ :

รถยนต์ ๗.๕ ล้านคัน x ๓ เมตร	= ๒๒,๕๐๐,๐๐๐ เมตร
ฉะนั้นความยาวของรถยนต์ทั้งหมด	= ๒๒,๕๐๐ กม.**
ความยาวของถนน (๑ ใน ๕)	= ๔,๕๐๐ กม.
ความยาวของรถยนต์อีก ๑.๓ ล้านคัน	= ๓,๙๐๐ กม.

สรุปได้ว่าหากร้อยละ ๕๐ ของรถยนต์ ๑.๓ ล้านคัน ตามโครงการรถยนต์คันแรก จดทะเบียนในกรุงเทพฯ รถยนต์ ๗.๕ ล้านคันบวกร้อยละ ๕๐ ของ ๑.๓ ล้านคัน จะมีความยาว ๒๔,๔๕๐ กม. (๒๒,๕๐๐+๑,๙๕๐) หรือเพิ่มเฟิน ๕.๔ เท่าของความยาวของถนนในกทม.ทั้งหมด ซึ่งหมายถึงปัญหาการจราจรที่เพิ่มขึ้นและการเผาผลาญพลังงานจากฟอสซิล ซึ่งเฟินนัวการสำคัญของ “โลกร้อน” มากขึ้นอย่างมากศาลด้วย

๔.จากหนังสือ “รอยเท้าทางนิเวศน์ของทุกสิ่ง” (The Carbon Footprint of Verything, 2011) ของบิล ไบรลัน การผลิตรถยนต์ขนาดกลางหนึ่งคันจะส่งคาร์บอนได้ออกไซด์ ๑๗ ตันขึ้นสู่บรรยากาศ ฉะนั้นการผลิตรถยนต์จำนวน ๑.๓ ล้านคันจะส่งคาร์บอนออกไซด์ขึ้นสู่บรรยากาศกว่า ๒๒ ล้านตัน (๑.๓ ล้านคัน x ๑๗ ตัน) ทั้งนี้ยังไม่รวมคาร์บอนได้ออกไซด์อีกมากที่จะเกิดขึ้นเมื่รถยนต์จำนวนนั้นวิ่งบนท้องถนน

สหรัฐฯเผชิญวิกฤติทางเศรษฐกิจเมื่อกลางปี พ.ศ.๒๕๕๑ เนื่องจากประชาชนถูกกระตุ้นให้เกิด “ความต้องการเทียม” (fake demand) ใช้จ่าย

**ผู้เขียนเคยอ่านหนังสือเมื่อ ๔-๕ ปีที่แล้ว จำได้ว่าหากนำรถยนต์ในกทม.มาต่อกันจะยาวประมาณ ๓๕,๐๐๐ กม. ในขณะที่มีถนนยาวประมาณ ๗,๐๐๐ กม. หรือรถยนต์มีความยาวกว่าถนน ๕ เท่า

อย่างฟุ่มเฟือยเกินตัวและไม่มีเงินออม โดยธนาคารกลางกดอัตราดอกเบี้ยธนาคารให้ต่ำมาก ในขณะที่บริษัทการเงินและธนาคารต่างปล่อยบัตรเครดิตและให้เงินกู้เงินง่าย ๆ โดยไม่สนใจความสามารถในการชำระคืน รัฐบาลอเมริกันเองก็กู้เงินจากต่างประเทศไปใช้วันละ ๒-๓ พันล้านดอลลาร์ แถมมีการฉ้อฉลอย่างหนักในภาคการเงิน จนสถาบันการเงินและอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ต่างล้มกันระเนระนาด รัฐบาลต้องเอาเงินภาษีไปอุดหนุนกิจการของ “นายทุนโจร” ในขณะที่ชาวอเมริกันจำนวนมากถูกยึดบ้านและต้องไปอาศัยอยู่ในรถบ้านและเต็นท์ ปรากฏการณ์ ทำนองเดียวกันก็เกิดขึ้นในยุโรป ประเทศกรีซ สเปน และอิตาลี ซึ่งประชาชนใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย และรัฐบาลใช้นโยบายประชานิยม ต่างก็จมดิ่งสู่ “หลุมดำ” ทางเศรษฐกิจ จนผ่านไป ๕ ปีแล้วก็ยังไม่ฟื้น สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาในสหรัฐและหลายประเทศในยุโรปก็คือการเกิดการขยายตัวของช่องว่างด้านรายได้

ระหว่างคนรวยกับคนชั้นกลางและคนจนมากยิ่งขึ้น แกมคนรวยยิ่งรวยขึ้น เพราะความสามารถเข้าซื้อทรัพย์สินต่าง ๆ ที่ขายทอดตลาดได้ในราคาถูกอีกด้วย และนั่นทำให้เกิดการเดินขบวนขนาดใหญ่ในสหรัฐ สเปน อังกฤษ และอีกหลายประเทศ ในสหรัฐฯ ขบวนการ “ยึดวอลล์สตรีต” (Occupy Wall Street) เดินขบวนใน ๑๔๐ เมือง ส่วนในอังกฤษและสเปนมีผู้เข้าร่วมเดินขบวน ๒ ล้านคน และ ๕ แสนคนตามลำดับ

ประเทศไทยเคยเผชิญกับวิกฤติทางเศรษฐกิจ ในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ เนื่องจากเปิดเสรีทางการเงิน (เชื่อฝรั่งว่าจะทำให้เป็นศูนย์กลางทางการเงินของภูมิภาค) และการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย (ซื้อรถยนต์เปปซิเงิน ๑.๕ ล้านล้านบาท หรือร้อยละ ๕๐ ของที่ประเทศในอาเซียนทั้งหมดซื้อ ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๓๕-๒๕๔๐) แต่เมื่อเวลาผ่านไปทุกอย่างก็ถลันเลื่อน และประเทศไทยกำลังเดินเข้าสู่เส้นทางเดิม ซึ่งเคยนำไปสู่หายนะอีกครั้ง??? ๓

๑๓-๑๕ เมษายน ๒๕๕๖

ชวนเที่ยวปีใหม่ไทย

ตลาดน้ำ ตลาดอารียะ

ที่บ้านราช เมืองเรือ

พิสูจน์หัวใจการ “(ลด)ให้” ถึง ๆ

ที่นี่เท่านั้น

เต็มใจขาดทุน

บ่องตง... เรื่องจริงนะ

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๗๒<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ผู้จบกิจ“อภิสังขาร”ชั้นต้องทำ“บุญ”
เมื่อทำจบแล้วก็ไม่ต้องทำอีก คือ จบกิจของ“บุญญาภิสังขาร”
ก็เหลือแต่อภิสังขารที่เป็น“อบุญญา”
นั่นคือ ไม่ต้องทำการชำระจิต
ไม่ต้องทำการชำระกิเลสอีก
แต่ในชีวิตที่มีอยู่จะ“ทำ”อะไรอยู่
ก็“อยู่”ชนิดที่“ทำ”กุศลให้ถึงพร้อม
เป็น“การกระทำ”ก็คือ“กรรม”นั่นเอง
ที่ไม่เป็นบาปไม่เป็นบุญ
เป็นผู้มี“กรรมที่ไม่เป็นบาป ไม่เป็นบุญ”แล้ว

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน**
อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
ดังนั้น แต่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยัง
จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของ
ผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และ
จะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ“ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญญาข้อที่ ๙. มีว่า **ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก** **ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง** **เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก** **ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้**

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ** **“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ **ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข** **เป็นอันขาด**

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร” **อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”** ของสังคม(ขั้นที่ ๑ **คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ** **นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี** **คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา **“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”**จากงานการเมืองอยู่ **จึง** **ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ** **เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,** **โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด** **ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง** **และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น**

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน **การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ** **ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี** **เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น** **นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง** **น้อยลงๆด้วย เท่านั้นๆ หรือคือผู้เป็น** **นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน** (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารณียธรรม)นี้แล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”** และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช ๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชากันที่เดี๋ยว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น**“ที่พึ่ง”**สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยังเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไ้ในประชา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง**“สิ่งที่เป็นจริง** **อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”** ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย**“วรรณะ ๙”** เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘ **“การไม่สะสม”** ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจจาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”** อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”** ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจจาทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่ จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้นๆ **“มิจจาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐”** นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผล” ที่เป็น “โลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรรอกผู้นั้นก็คือ “มิจฉาทิฏฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ไห่ยัง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ก็จะมีรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคัมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็นทางการ “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติก็ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฏฐิสสูตร - ลักกายทิฏฐิสสูตร - อัตตนาทิฏฐิสสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัส” เป็นปัจจัย และต้องมี “องค์รวม” ของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนถึงรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบัน นั่นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปทำให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อรรถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกข์ขาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตามัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมาสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง “อริชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อริชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่ขั้นต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฏฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฏฐิ” (มิจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ฉะนั้นคือ กระบวนการของ “การทำใจในใจ” ให้เจริญ กล่าวคือ ผู้ปฏิบัติจะมี “อริปัญญาสิกขา” เจริญเป็น “วิชชา” ไปตามลำดับ สามารถหยั่งรู้เข้าไปใน “สังกัปปะ ๗” อันได้แก่ ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส

อภินิโรปนา-วจีสังขาร

“วจีสังขาร”ตัวนี้คือ “สังขาร”ชั้นปรมาตถธรรม ที่ผู้ปฏิบัติจะรู้จักผู้แจ้งรู้จริงจิต-เจตสิกต่างๆอย่างเป็นของจริง ด้วย“ญาณ” หรือด้วย“วิชชา”ของตน[ความรู้ขั้นวิสามันญระดับคุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)ของพุทธ] เช่น “วิญญาน” หรือ “เวทนา” แม้แต่“ตณหา-อุปาทาน” ถึงขั้น“นิโรธ” เป็นต้น

ซึ่งผู้ศึกษาศาสนาพุทธ เมื่อมีสัมมาทิฏฐิจริง อวิชชาที่เป็นปัจจัยให้เกิด“สังขาร”นั้น และในตอนนั้นมีสัมมาทิฏฐิแล้ว พอลงมือปฏิบัติด้วยสัมมาวายามะ-สัมมาสติ โดยมี“สัมมาทิฏฐิ”เป็นประธานคุมการปฏิบัติ จึง“ทำใจในใจ”(มนสิการโธติ)ให้เกิด“สังขาร”(ปรุงแต่ง)ขึ้นเป็น“สัมมาปฏิบัติ” จนกระทั่งสามารถปรุงแต่ง“ใจ” ซึ่งก็คือ การทำใจในใจ(มนสิการ)ให้สำเร็จ“แยกตาย,ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส)เป็น วจีสังขารตามองค์ธรรม ๗ ของ“สังกัปปะ”ใน“มหาจัตตารี สกสูตร”(พตปญ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๖๓) มีผลถึงขั้น“บุญ”(บุญญ =การชำระกิเลส)ได้จริง จึงชื่อว่า อภิสังขาร แปลว่า การสังขารที่เป็นบุญ นั่นคือ การปรุงแต่งใจในใจให้ชำระกิเลสลงได้

อภิสังขาร คือ การปรุงแต่งมีผลเป็นอุตตริมนุสสธรรม ไปตามลำดับ ถ้ายังไม่ถึงที่สุด เรียกว่า ปุญญาภิสังขาร ถ้าถึงขั้นที่สุดก็เรียกว่า อปุญญาภิสังขาร ถ้ายังไม่ถึงขั้นอเนชชา (อเนชชา=สภาวะที่มั่นคง,ไม่หวั่นไหว)ก็ต้องทำอีกทำซ้ำทำให้คุ้น (อาเสวนา)อย่างที่ทำได้ผลมาแล้วนั้นแหละ(ภาวนา) ทำให้มาก(พหุสัทธัมม) เป็นการเพียรรักษาผล(อนุรักษนาปธาน) จนกระทั่ง“รักษาผล”ถ้วนเต็มสัมบูรณ์

อภิสังขารนี้มีคุณสมบัติค่า“สัมประสิทธิ์ทางใจ”ถึงขั้นมีค่าคงที่ส่วนหนึ่งของคุณสมบัติเชิงควมแน่น(อัปปนา) และมีตัวแปรจัดแจงแต่งปรุงให้ก้าวหน้าเจริญขึ้นๆ(วิตักกะ)

“อภิสังขาร”ตัวนี้ คือ “วจีสังขาร” ตัวที่เกิดหลังจากการปฏิบัติเป็น“สัมมาสังกัปปะ ตัวที่ ๗”ที่ก้าวหน้าสู่กุศลยิ่งๆขึ้นของพระโยคาวจร

ดังนั้น ปุญญาภิสังขาร จึงหมายถึงการสังขารของเสขบุคคลขึ้นไป เป็นผู้สัมปญญาชั้นปรมาตถธรรม เริ่มมี“วิชชา”เข้าถึง“อริยสัจ ๔” หยั่งรู้ใจตนได้ รู้“ทุกข”รู้“สมุทัย” เป็นผู้กำลังทำ“นิโรธ”ให้แจ้งต่อไป นั่นคือ การสร้าง“บุญ”หรือกำลังตั้งใจ“ทำบุญ” และทำใจในใจ(มนสิการโธติ)ของตน

ให้เป็น“สัมมา”ไปตามลำดับ

“สังขาร”เข้าขั้น“อภิสังขาร”อย่างสัมมาทิฏฐิ คือ การรู้จักจัดแจงในใจ ซึ่งก็“มนสิการ”(การทำใจในใจ)นั่นเอง ผู้มี“อภิสังขาร”นี้ เป็นผู้“ทำใจในใจ”ตนเองให้“สัมมา”เป็นแล้ว

“อภิ”นี้ มีความหมายลึกซึ้ง เท่าที่ประมวลได้ ก็คือ เผชิญหน้าไปยังที่,มีอำนาจเหนือ,ทับ,ข้างบน,เพิ่มให้มากขึ้น,มากมาย,ใหญ่หลวง,เข้าครอบครอง,เป็นเจ้าของ,เป็นใหญ่,อุปถัมภ์,งอกขึ้น

“สังขาร” มีคำแปลอยู่มาก เช่นว่า การจัดแจง, การตระเตรียม, การรวมการกระทำ, การรวมเหตุ, ตักยภาพที่ประกอบกันขึ้น, สิ่งที่เกิดร่วมกันทางใจ, การประกอบขึ้น, ธาตุที่เป็นองค์ประกอบทางใจกับทางกายด้วย

สรุปก็คือ การรวมของสภาวะหรือสมบัติที่สำคัญ เพื่อกระบวนการหรือผลบางอย่าง

“สังขาร”ที่ว่านี่จึงเป็นการสงเคราะห์ทางใจเป็นล่ำเป็นสัน เรียกว่า สังขารนั้น ก็โน้มไปในทางความหมายว่า เป็นที่รวมการกระทำ, เป็นการใช้ภูมิปัญญาที่มีความประสงค์ ซึ่งเรียกว่า “อภิสังขาร”

“ปุญญาภิสังขาร”เป็น“สังขาร”ขั้น“อภิ” คือ สังขาร อย่างเป็น “บุญ”

“บุญ”มาจากภาษาบาลีคือ“ปุญญ” รากแห่งความหมายเดิมจริงๆนั้น คือ บารุจิตสันดานให้หมดจด เป็นภาวะของ“ปรมาตถธรรม”โดยแท้ แต่กลายเป็นความหมายทางโลกก็ไปเสียเกือบไม่เหลือเชื้อเค้าของ“ความจริงที่เป็นสัจจะ”กันเสียแล้ว จนกระทั่งคำว่า“อปุญญ”ก็แปลกันว่า “ไม่ใช่บุญ” เมื่อ“ไม่ใช่บุญ”ก็ต้องเป็น“บาป”หนะซี! ก็เลยไปแปล“อปุญญ”กันว่า“บาป”

“อปุญญ”ก็เลยหมายถึง“บาป”กันไปเลย

ทาน-ศีล-ภาวนาจึงล้วนได้“บุญ”ที่เป็น“โลกียธรรม”กันไปหมดแล้ว แม้แต่“ภาวนา”ซึ่งเป็น“การเกิดผลของการปฏิบัติธรรม”ที่มุ่งหมายนิพพานแท้ๆ“การเกิดผล”ของการปฏิบัติธรรมก็ได้ผลเป็นโลกียธรรมกันเสียทั้งนั้น

ดังนั้น “ทาน”จึงไม่ต้องพูดถึงก็ได้ เพราะทุกวันนี้ “ทาน”กันแล้ว ไม่มี“ผล”ได้“บุญ” คือ ไม่ได้ชำระจิต หรือไม่ได้ชำระกิเลสให้หมดจดกันนั่นเอง เพราะทานเป็น

มีฉันทวิภูฏิกันไปทั้งนั้น จึงชื่อว่า “นัตถิ ทินนัง” คือ “ทานที่ให้แล้วไม่มีผลลดทกิเลสโลก”กันทั้งนั้น มีแต่ “ตั้งจิตตั้งใจ” (อธิชชาน) ซึ่งก็คือ “การทำใจในใจ” นั่นเอง จึง “ทาน” ให้เกิดมรรคผลโลกุตระธรรมไม่ได้กันแล้ว เพราะ “ทำใจในใจ” (มนสิการ) ให้เป็น “โลกุตระธรรม” กันไม่เป็น ไม่ถูกต้อง มีแต่ “อยากได้” จึงมีแต่ “ทำใจอยากได้” ทำกันจริงๆนะ

ทั้งๆที่ “ทาน” คือ การลดความอยากได้, เอาออกจากตน, สละออกไป, ละความโลภ แต่ก็ “ทำใจในใจโลก” “ทำใจในใจอยากได้” “ทำใจในใจอธิชชานขอเอา ตั้งใจเอา” สอนกันให้ “ตั้งจิตขอบุญ” (อธิชชาน)

แต่คำว่า “บุญ” ที่เขาขอ นั้น หมายถึง “โลภธรรม” บางคนกล่าวว่า “ขอให้มันเป็นปัจจัยพาไปสู่นิพพาน” ด้วยนะ “คำพูด” นั้นจะเอานิพพาน แต่ “การทำใจในใจ” (มนสิการ) จริงๆนั้น กลับทำใจอยากได้-ทำใจอยากเอาบุญ-โลกจะเอาแทนที่จะ “ทำใจสละ-ทำใจไม่ให้โลก” เพราะเข้าใจความหมายของ “บุญ” ผิดถนัด (มีฉันทวิภูฏิกอยู่) ยังไม่เข้าใจว่า “ทำบุญ” นั้น **ไม่ใช่ “ทำเอา”** แต่เป็นการ “ทำออก” เป็นการ “ชำระใจโลก”

จึงเข้าใจกันไม่ได้ว่า พระอรหันต์นั้น “อยู่พ้นทั้งบุญทั้งบาป” คืออย่างไร? ผู้บรรลุจริงก็จะรู้ความจริงนี้ดี ซึ่งก็คือ พระอรหันต์นั้นทั้ง “บุญ” ก็ไม่ต้องทำ และทั้ง “อบุญญ” ก็ไม่ต้องทำ เพราะไม่ต้องชำระกิเลสแล้ว ทั้ง ๒ อย่าง บุญ (การปฏิบัติชำระจิตหรือชำระกิเลส) ก็ไม่ต้องทำแล้ว **บาปทำนก็หมดแล้ว ทำนไม่มีแล้ว-ไม่เหลืออีกแล้ว** จึงชื่อว่า “อยู่พ้นทั้งบุญทั้งบาป” แม้จะทำความดีอีก ทำการงานใดในชีวิตที่มีอยู่ ก็ล้วนถึงพร้อมไปด้วย “กุศล” พร้อมไปด้วยคุณงามความดี (กุศล) **ไม่ทำบาปทั้งปวงแล้ว** จึงอยู่เหนือบุญเหนือบาป หรือ “อยู่พ้นทั้งบุญทั้งบาป” ด้วยประการฉะนี้

เห็นได้ใหม่ว่า อรหันต์คือ “คนไม่มีบุญแล้ว-ไม่ทำบุญแล้ว” หรือ “คนหมดบุญแล้ว” คือ **คนที่ไม่ต้องชำระกิเลสของตนอีกแล้ว** นั่นเอง เป็นคน “อยู่พ้นบุญ” แต่ไม่ใช่เป็นคนผู้ “อยู่อย่างหมดคุณงามความดี” หรือไม่ใช่ “คนหมดกุศล” ยังเป็น **ผู้ไม่ทำบาปทั้งปวง ทำแต่กุศลให้ถึงพร้อม** เพราะได้ชำระจิตให้่องใสสำเร็จบริบูรณ์แล้ว

ผู้จบกิจ “อภิสังขาร” ขึ้นต้องทำ “บุญ” เมื่อทำจบแล้วก็ไม่ต้องทำอีก คือ จบกิจของ “บุญญาภิสังขาร” ก็เหลือแต่

อภิสังขารที่เป็น “อบุญญ” นั่นคือ **ไม่ต้องทำการชำระจิต ไม่ต้องทำการชำระกิเลสอีก** แต่ในชีวิตที่มีอยู่จะ “ทำ” อะไรอยู่ก็ “อยู่” ชนิดที่ “ทำ” กุศลให้ถึงพร้อม เป็น “การกระทำ” ก็คือ “กรรม” นั่นเอง **ที่ไม่เป็นบาปไม่เป็นบุญ เป็นผู้มี “กรรมที่ไม่เป็นบาป ไม่เป็นบุญ”** แล้ว

จะนี่เอง คือ “อภิสังขาร” ที่เรียกว่า **อบุญญาภิสังขาร อบุญญาภิสังขาร** จึงไม่ใช่สังขารที่ปรุงแต่งไปทางต่ำ เช่น ปรุงแต่งเป็น “บาป” เป็นต้น

ดังนั้น คำว่า “อบุญญาภิสังขาร” นี้ จะแปลแค่ระนาบง่ายๆ ตื้นๆ กลับหัวกลับหางมิติเดียวเท่านั้น ว่า เป็น **ปฏิบัติบัพธ์ต่อบุญ คือ บาบ ไม่ถูกต้องแน่ “อภิสังขาร” ขึ้น “อบุญญ”** ก็ต้องหมายถึง การปรุงแต่งที่เป็นกุศลเท่านั้น ซึ่งเป็นการทำ “กุศล” ของอาริยบุคคลหรือโลกุตระบุคคล **ไม่ใช่ “กุศล”** แคลโลกียบุคคล ที่ยังเป็นวิบากบาปวิบากบุญกันอยู่

เพราะฉะนั้น “สังขาร” ที่มีความหมายถึง **สถานะทางใจที่มุ่งประสงค์ที่จะชักนำการเกิดใหม่โดยเฉพาะ** ได้แก่ การเกิดทางใจ คือ โอบปาดิกกำเนิด (โอบปาดิกโยนิ) อันเป็นการเกิดของ “สัตว์” (ทางใจ) จึงไม่มีแล้วในใจผู้เป็น “สัตว์” ทางใจนะ **ไม่ใช่เรื่องของสัตว์ที่มีรูปร่าง** จึงคือผู้พ้นการเกิดความเป็น “สัตว์” แล้ว (พ้นสัตว์ตาวาส ๔) เพราะ “พ้นสังโยชน์” ก็คือ “พ้นการถูกผูกความเป็นสัตว์ไว้” แล้ว ผู้ทำ “อภิสังขาร” ถึงขั้น “อบุญญาภิสังขาร” ได้ จึงเป็น **ผู้จะเจริญไปสู่ “อบุญญาภิสังขาร” และ “อนนฺยชาติสังขาร” “สังขาร”** ที่มีความหมายถึง **ก่อให้เกิดการเริ่มแรกแห่งปฏิสนธิวิญญาณ** หากมีภูมิตั้งขึ้น “อภิสังขาร” จึงเป็นการสร้างวิญญาณให้เกิดใหม่ไปในทางเจริญเท่านั้น

อภิศीलสิกขา ก็เจริญ อภิจิตตสิกขา ก็เจริญ อภิปัญญาสิกขา ก็เจริญขึ้นไปโดยชอบ (สัมมา) ที่เป็นจริงตามลำดับ

อวิชชาที่ลดลงๆ วิชชา (ความรู้อยู่แบบพุทธ) เจริญๆ ขึ้นเป็นไปตามลำดับคือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “สังขาร” ได้ถึงขั้น **วจีสังขาร** ที่ยังอยู่ภายในใจ ยังไม่ได้ออกมาเป็นวจีกรรมข้างนอก โดยเฉพาะสามารถรู้แจ้งเห็นจริงในขณะที่กำลังมี **โยนิโสมนสิการ** (การทำใจในใจอย่างถ่องแท้) อยู่ใน “สัมมาสังกัปปะ ๗” ตามสัมมาทิฏฐิที่ ทำ “สมาธิ” แบบพุทธ

เพราะอภิปัญญาสิกขาจะเริ่มพยายาม (สัมมาวายามะ)

พัฒนาผู้รู้จักผู้แจ้งรู้จริงใจที่เริ่ม“ดำริ”อันคือ“ตักกะ”แล้วมี
“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”พยายามแยกแยะจนจับตัว“มิจจาสังกัปปะ”ซึ่งได้แก่ กามหรือพยาบาท เป็นต้น จับได้แล้วก็
“กำจัด”อกุศลเจตสิกนี้ด้วย“ปหาน ๕”ให้บริบูรณ์ตามลำดับ
นั่นคือ ผู้ปฏิบัติพยายามมี**การทำใจในใจให้แยกคาย**
(โยนิโสมนสิการ)หรือ**ให้ลงไปสิ่งที่เกิด**(โยนิโส)

แล้วอะไรละ“เกิด”ใน“ที่เกิด”นั้น ก็“กิเลส”นั่นเอง
“เกิด”นี้แหละ“ตัวตน”(อัตตาที่เป็นตัวการจะต้องกำจัด
(ปหาน) เพราะมันเป็น“ตัวเหตุแห่งทุกข์”(ทุกขสมุทัย)ให้ได้
ด้วย“ปหาน ๕” เมื่อได้ผลไปตามลำดับ ก็คือ การเจริญ
ก้าวหน้าโลกุตระธรรมไปตามลำดับ คำว่า“ได้ผล”นี้แหละ
คือ“ปโหติ”ที่ท่านแปลว่า“พอเหมาะได้” “ปโหติ”ตาม
ศัพท์แปลว่า“ดำเนิน,เกิดขึ้น,เพียงพอหรือสามารถ”ด้วย
ดังนั้น ท่านสรุปไว้ว่า **เมื่อมีสัมมาทิฏฐิ สัมมา
สังกัปปะจึงพอเหมาะได้(ปโหติ)** ก็หมายความว่า เมื่อมี
สัมมาทิฏฐิ จึงปฏิบัติ“สังกัปปะ”ให้เกิดขึ้น(ปโหติ)เป็น
“สัมมา” หรือดำเนิน(ปโหติ)อย่างพอเหมาะ(ปโหติ)เพียงพอ
(ปโหติ)สามารถ(ปโหติ) ทำให้เจริญพัฒนาไปตามลำดับๆ
ด้วยนัยนี้เอง เมื่อมี**สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ**
จึงพอเหมาะได้

ข้ออื่นๆของ“มรรค”เจริญขึ้นเป็น“ผล”ก็นัยเยี่ยงนี้
เมื่อมี**สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา**จึงพอเหมาะได้
เมื่อมี**สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ**จึงพอเหมาะได้
ฯลฯ

จนถึง**เมื่อมีสัมมาญาณ สัมมาวิมุตติ**จึงพอเหมาะได้
ที่สุดก็คือ เมื่อกำจัด“อกุศลเจตสิก”ได้สิ้น ก็ไม่มี
“เหตุ”(สมุทัย)เข้าไปร่วมปรุงแต่งในจิตเจตสิกของเรา เพราะ
“เหตุ”คืออกุศลจิต**ไม่มี**แล้วใน“การปรุงแต่ง”(สังขาร)นี้
ดังนั้น **วิสังขาร**ของเรา ที่มี“ผลธรรม”ในการปฏิบัติ ก็
เป็น**อภิสังขาร**หรือ**วิสังขาร** หากจะออกมาเป็น**วิกรรม**ก็เป็น
“การพูดจา”อันไม่มี“เหตุ”ให้เกิด**วิกรรม**เป็น“มิจจวาจา”
แต่จะเป็น“สัมมาวาจา” เพราะ“ใจเป็นประธาน”(มโนบุพพังฯ)
นั่นก็คือ **สัมมาวาจา**จึงพอเหมาะได้
ซึ่งผู้ที่ไม่รู้การปฏิบัติที่**สัมมาปฏิบัติ** ก็จะทำได้แค่
“การควบคุมวาจา”ตามปกติปุถุชนเท่านั้น ศาสนาไหนก็ทำ

อยู่แล้ว หรือคนที่ไต่เขาก็ทำเป็นธรรมดา ซึ่งยัง**ไม่ใช่**
“**การทำใจในใจ**”(มนสิการ) ดังที่สาธยายมา จึงไม่มีธรรมะ
ที่มีผล(นัตถิ) แม้มี ก็ไม่เห็นไม่เที่ยงแท้เด็ดขาด ก็ได้ แต่ได้
ระยะหนึ่ง จะแปรปรวนไปได้ตามกิเลสที่ยังไม่ได้กำจัด เพราะ
ไม่สัมมาทิฏฐิ จึงไม่หมดไป ไม่ลดไม่ละไปชนิดที่**ถูกตัว**
ถูกตนของ“ตัวตนกิเลส”แท้ๆถึงขั้น**ปรมาตถธรรมแบบพุทธ**
ดังนั้น ผู้ที่อธิบายกันว่า “ศีล”สามารถควบคุมได้แค่
กายกับวาจาเท่านั้น ส่วน“ใจ”ให้ไปนั่งหลับตาทำสมาธิ
เท่านั้น จึงเป็นการปฏิบัติที่**แยก“ไตรสิกขา”ออกเป็น ๓ ส่วน**
ต่างปฏิบัติกันคนละอย่างคนละส่วน ไม่เป็นหนึ่งเดียวกัน
ก็สามารถ“ควบคุมวาจา”ให้เป็น“วาจาสุจริต”ได้ สามัญ
คนทั่วไปก็มีมารยาทสังคม ทำกันเป็นปกติอยู่แล้ว หรือโดย
สัญชาตญาณสามัญ ก็ควบคุมระมัดระวังกันอยู่แล้ว ตามแต่
จะทำได้ จะได้มากหรือได้น้อยเท่าใดๆของตนๆแต่ละบุคคล
และแม้ควบคุมได้ก็ไม่เที่ยงแท้ยั่งยืน เพราะไม่มีหลักประกัน
หรือแม้จะทำ“สมาธิ”แบบหลับตาสะกดจิตกัน แล้ว
เชื่อว่า **สมาธิ**มีพลังควบคุมกายและวาจาได้ “ใจ”อาจจะ
พลังออกมาบังคับควบคุม**กายวาจา**ได้ ก็เหมือนคนทั่วไป
ทำได้นั่นเอง ตามสัญชาตญาณ ตามมารยาทสังคมที่ตน
ต้องระวัง ถ้านั่งสมาธิเก่งก็อาจจะทำได้ดีกว่าคนไม่ได้นั่ง
สมาธิ ก็อาจจะเป็นอย่างนั้น ซึ่งแม้จะได้เท่าใดก็ได้เท่านั้นๆ
แต่กระนั้นก็ไม่เที่ยงแท้ไม่ถาวรไม่ยั่งยืนได้จริงเท่ากับ
“**สัมมาทิฏฐิ**”ที่มี**วิธีปฏิบัติ**เข้าถึงการ**สัมผัสตัวตน**ของกิเลส
แล้ว**กำจัดกิเลสอย่างถูกตัวตน** **ตัวตน**ต่างๆ จน**ตัวตนดับ**
และ**สัมผัสความดับตัวตน**ชนิดที่รู้จักผู้แจ้งรู้จริง“**อัตตา ๓**”
(ตัวตน ๓)แท้ๆ ด้วยการ**สัมผัส“กาย”ของรูปนาม**ทั้งหมด
ดังที่พระพุทธวจนะที่ว่าไว้ ใน**ทักขิเนยยบุคคล ๗**
ต่อให้มี**อัสวะ**บางอย่าง**ลื่น**ไปได้ เช่น“**กายสักขีบุคคล**”
พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดว่า **ยังไม่ถึงขั้น“อรหันต์”** เพราะมี
ผลแค่“**อัสวะ**บางอย่างเท่านั้น**ลื่น**ไป” **ยังไม่ถึงขั้น“อัสวะ**
ของผู้นั้นลื่นหมดแล้ว” เพียงแค่เป็น“**บุคคลบางคนในโลกนี้**
ได้ถูกต้องวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่
ทั้งอัสวะบางอย่าง**ของผู้นั้นก็หมดลื่นแล้ว** **เพราะเห็น**
ด้วยปัญญา **นี้เรียกว่า บุคคลผู้เป็นกายสักขี”** เท่านั้น
ก็เห็นชัดอยู่แล้วว่า“**กายสักขีบุคคล**”นี้มีโอกาสได้

“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” อยู่บ้าง จึงเรียกว่า “กายลักขี”

ถ้าผู้ปฏิบัติใด ต่อให้ปฏิบัติหนักแทบตายนานแค่ไหน หากไม่ถูกต้องหรือไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย แล้วเห็นด้วยปัญญาบ้าง ซึ่งจะเป็นปัญญาชนิด “สัมมัมปัญญา” ที่เดียว ก็แน่นอน ผู้นี้ ไม่สามารถ“ดับอาสวะ”ใดๆได้เลย

ท่านเจ้าคุณพรหมคุณภาภรณ์ให้ความหมาย “กายลักขี” ว่า “ผู้เป็นพยานด้วยนามกาย”, “ผู้ประจักษ์กับตัว”, พระอรชยบุคคลตั้งแต่โสดาบันขึ้นไปจนถึงผู้ตั้งอยู่ในอรรหัตตมรรค ที่เป็นผู้มีสมาธิหรือแรงกล้า ได้สัมผัสวิโมกข์ ๘ (เมื่อบรรลอรหัตตผลกลายเป็นอุกโตภาควิมุตติ)

นั่นคือ คำแปลของท่านเจ้าคุณพรหมคุณภาภรณ์ ยังยืนยันว่าต้องได้สัมผัสวิโมกข์ ๘ จึงจะบรรลอรหัตตผล

ที่จริงต้องมีคำว่า “สัมผัสด้วยองค์ประชุมทั้งภายนอกภายในพร้อมทั้งหมด(กายเนย นุสสิตวา วิหระติ)เห็นอยู่หลังๆ” ด้วย ดังนั้น “กายลักขีบุคคล”ผู้ใด ถ้ายังไม่ได้ “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย และเห็นด้วยปัญญาที่สัมมาพร้อม”

ก็ทำให้ “อาสวะ” ลีนไปไม่ได้

พระพุทธเจ้าจึงทรงยืนยันว่า สายศรัทธาที่ปฏิบัติมา ถึงขั้น “กายลักขี” ปานนี้ ถ้าไม่ “ถูกต้องหรือสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย แล้วเห็นด้วยปัญญา” ก็ไม่สามารถทำให้ “อาสวะ ลีนไปได้” เลย เพราะ “ถูกต้องหรือสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย แล้วเห็นด้วยปัญญา” นั่นแหละ จึงมีผล “อาสวะบางอย่างของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว” แต่ระดับต้นขั้น “ศรัทธาวิมุตติ และศรัทธานุสสารี” จึงไม่ต้องพูดเลย

ส่วน “สายปัญญา” นั้น ย่อม “สัมมาทิฏฐิ” มาแล้วแต่ตั้งแต่ “ธัมมานุสสารี” ก็ต้องมีอารยผลมาตามลำดับ (เพราะถ้าขนาดสายปัญญาแค่นี้ยัง “สัมมาทิฏฐิ” ไปตามลำดับไม่ได้ แล้วจะเป็นทฤษฎีสัมบูรณ์ได้อย่างไร) ยิ่งถึงขั้น “ทิฏฐิปัตตะ” ก็เห็นชัดอยู่แล้วว่า ท่านเรียกว่า “ทิฏฐิปัตตะ” ซึ่งหมายถึงผู้ที่ “บรรลแล้ว, ถึงแล้ว” (ปัตตะ) จะบรรลก็ต่อได้ด้วย “ความเห็น (ทิฏฐิ) ที่เป็นสัมมา” แน่นนอน จึงจะบรรลสัมมาผล ไข่ม้อย?

สายปัญญา จึงปฏิบัติโดยมี “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย เห็นด้วยปัญญา” มาตั้งแต่ธัมมานุสสารี เมื่อถึงขั้น “ปัญญาวิมุตติ” พระพุทธองค์ก็ตรัสให้เห็นชัดว่า ไม่ต้องกล่าวหรือกว่า สายนี้จะต้อง “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

พยายามทำความเข้าใจอย่างสำคัญตรงนี้ให้ดีๆ ที่ พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้ที่ ได้ “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” นะ จึงจะสามารถทำ “อาสวะบางอย่าง” ลีนหมดไปได้บ้าง (อัญญ วิโมกเข กายเนย นุสสิตวา วิหระติ ปัญญา ยัสส ทิสวา เอกัจเจ อาสวา ปริกขีณา โทหนติ) แล้วจึงจะถึงขั้นทำ “อาสวะของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา”

คำว่า “เอกัจจ” ซึ่งหมายถึง บางอย่าง ยืนยันอยู่ชัดๆ หากไม่สามารถ “ถูกต้องหรือสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย เพราะเห็นด้วยปัญญา” แล้ว จะมีวิธีอะไรที่จะ “ดับลีนอาสวะลงได้” บ้างล่ะ?

ถึงขั้น “ดับอาสวะ” นะ หมายถึงล้างเชื้อขุ่นปลายสุดของกิเลสกันทีเดียว เพราะ “อาสวะ” คือ กิเลสที่นอนเนื่องอยู่ในสันดานดังของหมักดองนี้ เป็นกิเลสหรือ “อนุสัย” ซึ่งเป็น “อนุสัย” นั่นก็คือ กิเลสอย่างละเอียดที่นอนเนื่องอยู่ในสันดานถึงกันเบิ่งของจิต นี้ เป็น “สังโยชน์” ขึ้นปลายสุดท้าย

ดังนั้น ผู้ที่สามารถทำ “อาสวะของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา” จึงจะชื่อว่า “อุกโตภาควิมุตติ” ซึ่งเป็นคุณสมบัติของผู้มี “เจโตวิมุตติ และปัญญาวิมุตติ อันหาอาสวะมิได้”

ตามคำตรัสที่ว่า ถูกต้องหรือสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอริยาบถอยู่ ทั้งอาสวะของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา (อัญญ วิโมกเข กายเนย นุสสิตวา วิหระติ ปัญญา ยัสส ทิสวา อาสวา ปริกขีณา โทหนติ) เพราะการบรรลอรหัตตมรรค “อรหัตตผล” ที่ “สัมมาทิฏฐิ” แบบพุทธนั้น “ตัวจิต” (เจโต) ก็ต้องวิมุตติ และ “ตัวรู้” (ปัญญา) ก็ต้องรู้ตนเองของตนเองว่าเรามีวิมุตติแล้ว จึงจะชื่อว่า “อรหันต์” ผู้บรรลถึงที่สุดใน “อรหะ” (ตามพยัญชนะคือภาวะหมดสิ้นความลับในเรื่องของกิเลสตามอรรถก็คือความไกลจากกิเลส)

ซึ่ง “บุคคลผู้เป็นปัญญาวิมุตติ” ก็คือ คนที่ “อาสวะของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา” เป็นผู้มี “เจโตวิมุตติ และปัญญาวิมุตติ อันหาอาสวะมิได้” พระพุทธเจ้าตรัสสำนวนอย่างนี้ไว้ มีมากมายนับไม่ถ้วน ซึ่งหมายถึงผู้ “ดับอาสวะลีนได้แล้ว” ก็ต้องสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกายแน่นอน เพราะการปฏิบัติที่สมบูรณ์ด้วย “สัมมาปฏิบัติ” ที่ตรงตามคำตรัสของพระพุทธเจ้า จะต้อง สมบูรณ์ด้วย “ปฏิบัติ

สมุปปาบท ที่ครบบริบูรณ์ทั้ง“รูป”และ“นาม” ทั้งภายนอกและภายใน เช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ผู้จะพ้น“อวิชชา”หรือทำให้“อวิชชา”ซึ่งเป็นเหตุต้นตอใน**ปฏิจจนสมุปปาบท**ถึงขั้น**“ดับสนิท”**ได้นั้น ท่านตรัสไว้ชัดเจนว่า ต้องเป็นผู้รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงใน**“อายตนะ ๖ -สัมผัส ๖ -เวทนา ๖-ตัณหา ๖ -วิญญาณ ๖”** จึงจะสามารถตรัสรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น**“สังขาร ๓(กายสังขาร,วจีสังขาร,จิตสังขาร) -นาม ๕(เวทนา, สัมผัส,เจตนา,ผัสสะ,มโนการ) -รูป ๒ (มหาภูตรูป,อุปาหยรูป) -ชาติ ๕”**(ชาติ,สัมภูตชาติ,โอภกัณติ,นิพพัตติ,อภินิพพัตติ)ได้ตามพระวचนะที่ตรัสใน**“วิภังคสูตร”**นี้แหละ(ในสูตรอื่นๆมีอีกมาก) ซึ่งใน**“อัญญตติยสูตร”**(ข้อ ๗๑ เป็นต้นไป)พระองค์ก็ทรงเน้นให้เห็นชัดว่า **หากไม่มี“ผัสสะ(สัมผัส)เป็นปัจจัย ก็จะไม่“เห็นทุกข์เกิดขึ้น”ให้เห็นเป็นของแท้** ประเด็นนี้ พระพุทธเจ้าทรงเน้นสำคัญด้วยนะว่า ถ้าเข้าใจไม่ถ่องแท้ ตรงนี้ คนมักจะกล่าวต่อพระพุทธเจ้าคือ **“กล่าว”ผิดเพี้ยนไปจากคำตรัสของพระองค์** จึงผิดไปจาก**“ความตรัสรู้”**ของท่านผู้มี**“ผัสสะ”**(สัมผัส)จึงจะรู้ว่า ตนเองมี**“ความยึดถือ”**(อุปาทาน)อยู่แท้ๆ เพราะภาวะหรืออาการของ**“อารมณ์สุขหรือทุกข์หรือไม่สุขไม่ทุกข์”** อันเกิดจาก**“สัมผัส ๕”** คือ ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย ชื่อว่า**“โอฬาริกอตฺตา”**(อตฺตาหยาบ)ยังมีอยู่ใน**“ทุกขนิโรธสูตร”**(ข้อ ๑๖๑ เป็นต้นไป) พระวचนะก็ทรงยืนยันชัดว่า **การประขุมแห่งธรรม ๓ เป็น“ผัสสะ”** จึงจะสามารถศึกษาทั้ง**รูปธรรม(อุปาหยรูป)**และ**นามธรรม**ที่เป็น**“วิญญาณ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ”**บริบูรณ์ใน**“โลกนิโรธสูตร”**ต่อไปอีก(ข้อ ๑๖๔)จะรู้จัก**“โลก”** จะเห็น**“ความเกิดแห่งโลก”** ก็เพราะอาศัย**ตาและรูป** จึงเกิด**“วิญญาณทางตา”**(จักขุวิญญาณ) ความประขุมแห่งธรรม ๓ ประการเป็น**ผัสสะ** เป็นต้น จึงจะได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ(โลก)-ชาติ-ชวาและมรณะ... ซึ่งเกิดขึ้น-ตั้งอยู่ ยัง**“ไม่ดับ”** ชนิดที่สัมผัส**เห็น**อยู่ต่างๆ หลัดๆ **ไม่ใช่จินตตามยปัญญาเท่านั้น** แล้วจึงสามารถ**“ดับ”**ภาวะที่**ควรดับต่างๆ**เหล่านั้นได้ อย่างเป็นจริง **“เห็น”**ของจริง มีสภาวะจริง**สัมผัส**อยู่ไหนไหน เป็น**“ภาวนามยปัญญา”** คือ ปัญญาขั้นมี**“ผลเกิด”**ให้รู้เห็นนี่คือ **โลกหยาบ ขั้นต้น** ที่จะต้องมี**“ผลดับเหตุ”**ได้

ดังนั้นใน**“ใจ”**เองนั้น ถ้า**ไม่มี“ผัสสะ”** **ไม่ต้องอาศัย“สัมผัส”ภายนอก** **“โอฬาริกอตฺตา”**ย่อมไม่เกิด คือ**ไม่เกิดอตฺตาหยาบ** ซึ่งเป็น**“อตฺตา”ขั้นต้น**ที่จะต้องเรียนรู้ได้ก่อน ลำดับแรก ก็ไม่ได้เรียนให้งามทั้งขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย จึงจะลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล สว่างดงามตามพระอนุสาสน์

ที่ นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชั้น ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ **กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”**ได้แก่ **ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถามเต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กาลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะเห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”**เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ**“พีชะ”** เกี่ยวกับ**“จิต”** และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”** เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด**“ความเป็น”**(ภาว)ของแต่ละนิยามกัน แคะไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียด ลึกซึ้งอย่างล้ำค่าทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบา**“ปรีนิพพาน”**ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี”**ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เรื่องที่มีมนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่**“อำนาจของขาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ **ผู้มีบารมีแห่ง“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้**ไม่มี“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือ**ไม่มี“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็**ไม่มี“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาตาน-ผีร้ายหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้ที่นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่

นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า**“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาตาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนั้นทีเดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนั้นเอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ”[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้อธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น“ชาติริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** **สั่งสมเป็น“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือ**สมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ **โปรดอ่านต่อได้เลย**]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕ (จรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียวว่า **“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอบ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม**ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้นไป และ**ศีลสูง**ยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมี**ศีล**อย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมี**ศีล**กันทั้งกลุ่มชุมชน มี**ศีล**กันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน**“ชาวโศก”**ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมี**ศีล ๕** เป็นอย่างต่ำ มี**ศีล ๘** **ศีล ๑๐** สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมี**ศีลสูง**ยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มี**สัมมาอาชีวะ** ไม่มีการ**ค้าขายผิดจากคำสอน** (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธไม่**ค้าขายมัจฉาชีวะ** เป็นต้น การ**ค้าขายมัจฉาชีวะ ๕** ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

อาตมามั่นใจในสังขารที่อาตมาแจ้งชัดในความจริงและพูดความจริงสู่กันฟังเท่านั้น ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องของ**“วิบากกรรม”**แท้ๆ คือ**อินโดย** ไม่ใช่เรื่องที่จะรู้ จะเข้าใจได้ง่ายๆเพียงแค่“ขบคิด”ให้หัวแตก หรือแค่จำแจกเหตุผลตรรกะขนาดไหน ก็ไม่มีสิทธิ์จะรู้ถึงความแท้จริงนี้ได้ พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า อดักกาวรา เพราะไม่ใช่วิสัยของคนสามัญจะขบคิดแล้วสามารถรู้ ต้องบัณฑิตจริงที่มีภูมิถึงขั้น

จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้

ต้องมีภูมิธรรมที่รู้แจ้งใน**“ธรรมนิยาม ๕”**ที่สูงถึงขั้นหรือเกินกว่าตามความเป็นบัณฑิตจริงขั้นที่จะพึงรู้จักรู้แจ้งใน**“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”** แต่สังขารไม่มีใครเป็นเจ้าของ ไม่มีใครไปกำหนดได้ ไม่มีใครไปบังคับได้ สังขารเป็นสังขารด้วยตัวเอง ที่ชื่อสัตย์สุจริต เป็นไปตามสังขารเองอย่างไม่มีบกพร่อง ผิดพลาดและไม่ใช่อะไรของใคร ไม่เข้าข้างใคร ผิดคือผิด ถูกคือถูก ไม่มียกเว้นคนใด ศาสนาใด ใครจะรู้สังขารนั้นหรือไม่ จะเป็นศาสนาที่ยิ่งใหญ่ปานใด ก็ไม่สามารถกำหนดความจริงให้ผิดไปจากความจริงได้ ผิดตามสังขาร ก็คือผิด ถูกตามสังขารก็คือถูก เพียงแต่ศาสนาพระองค์ใดจะรู้แจ้งถึงขั้นใดของสังขารเท่านั้น ก็เป็นไปตามภูมิแห่งศาสนานั้นๆ

ดังนั้น แม้ใครจะ**ไม่ได้**สมทาน**“ศีล ๕”** **ไม่ได้**ถือ**“ศีล ๕”** แต่**ถ้ายัง**ทำกรรมที่ผิดกรรมอันเป็นอกุศล ดังเช่น**ละเมิดตาม“ศีล ๕”**เป็นต้นนี้ พระพุทธเจ้าเป็นพระศาสดาที่มีภูมิธรรมเห็นแจ้งว่า ผู้ยังละเมิด**“ศีล ๕”**นี้อยู่เป็นบาปขั้นต้นขั้นต้นของความเป็นมนุษย์แล้ว ก็เป็นภูมิธรรมของพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นี้ **ใครศรัทธาเชื่อถือ จะปฏิบัติตาม พิสูจน์ได้เอง ก็จะรู้ด้วยตนเอง ว่าจริงเท็จหรือไม่แท้ไหน**

เป็นต้นว่า สัตว์โลกต้องมี**“วิบากบาปวิบากบุญ”**ทุกคน **ไม่เว้นผู้ใด** แม้แต่คนนอกศาสนา ก็**สามารถรู้**ได้ด้วยตนเมื่อมีภูมิถึงขั้นนั้นจริง โดยไม่ต้องฟังใคร**เชื่อตามผู้ใด** เพียงแต่ผู้นั้นเข้าไปถึงสังขารนั้นเท่านั้น ผู้มี**“กรรม”**ที่ผิด**“ศีล ๕”**นี้เป็นต้น ก็มี**“วิบากบาป”**นี้สะสมใส่ตนไปอยู่ตลอด ไม่มีขาดตกบกพร่อง ไม่มีละเว้นทุกมนุษย์ผู้ใดทั้งสิ้นที่มี**“จิตนิยาม”** แต่มันเป็น**อินโดย**เกินไปที่จะสาธยาย

มีหลักฐานยืนยันถึงเรื่อง**“กรรม”**ที่เป็นเรื่องชี้ให้เห็นได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๔๒ พระพุทธเจ้าทรงเล่าถึงอดีตชาติของพระองค์ ที่ได้ทำ**“กรรม”**อันเป็น**“บาป”**แล้ว**“วิบากบาป”**ก็ตามมาเล่นงานในชาติต่อๆมา มีเยอะเยอะ

เช่น ตัวอย่างที่เกี่ยวกับการ**ฆ่าสัตว์** พระพุทธเจ้าตรัสเล่าถึงชีวิตในอดีตที่ท่านได้**ทำกรรมบาป**มากมายหลายเรื่อง

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

- มหาโจร จัปลัน คนทั้งชาติ
- รอยเรี่ยราด สมบัติ พัสถาน
- แจกจ่ายเงิน กลบขั้ว กลั้วประจาน
- นายใหญ่พาล ขานป็อง พ็องพวกกัน.

โจรแห่งชาติ

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าได้

ตรัสแสดงธรรมแก่เหล่าภิกษุ ทรงเปรียบ เทียบมหาโจรกับภิกษุชั่วเอาไว้ ดังนี้

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มหาโจรประกอบด้วยองค์ ๕ ประการนี้แล้ว ย่อมตัดช่อง ย่องเบา ตีชิงในทางเปลี่ยว ทำการปล้น ทำลายบ้านเรือน

องค์ ๕ ประการนี้เป็ผินไฉน

๑. อาศัยทำเลที่ลำบากไม่ราบเรียบ คือ มหาโจรในโลกนี้ เป็ผินผู้อาศัยทำเลที่ลำบาก ไม่ราบเรียบของภูเขา หรือของแม่น้ำ ทำ การปล้น

๒. อาศัยทำเลที่รกชัฏ(รกทึบ) คือ มหาโจรในโลกนี้ เป็ผินผู้อาศัยทำเลที่หญ่ รกทึบ ต้นไม้รกทึบ ป่าใหญ่หรือดงริมฝั่ง ที่รกทึบ ทำการปล้น

๓. อาศัยคนมีอำนาจ คือ มหาโจรใน โลกนี้ ย่อมอาศัยพระราชา(ผู้นำบริหาร ประเทศ แต่ ในยุคปัจจุบันหมายถึงประธานาธิบดีหรือนายกรัฐมนตรี) อาศั ยมหาอำมาตย์(รัฐมนตรี) ด้วยความคิดอย่าง นี้ว่า ถ้าใครจะกล่าวหาอะไรเรา พระราชา หรือมหาอำมาตย์เหล่านี้จะช่วยว่าความ ปกป—องเรา ค้ำขมีใครกล่าวหาอะไรเรา พระราชาหรือมหาอำมาตย์เหล่านั้น ก็ช่วย กันว่าความปกป—องเขา

๔. อาศัยแจกจ่ายทรัพย์สินสมบัติ คือ มหาโจรในโลกนี้ เป็ผินคนมั่งคั่ง มีทรัพย์สินมา มีสมบัติมาก เขามีความคิดอย่างนี้ว่า ถ้า ใครจะกล่าวหาอะไรเรา เราจะแจกจ่าย ทรัพย์สินสมบัติกลบเกลื่อนเรื่องนี้ ครั้นมีใคร กล่าวหาอะไรเขา เขาก็ แจกจ่ายทรัพย์สิน บัติกลบเกลื่อนเรื่องนั้นเสีย

๕. อาศัยการเที่ยวไปคนเดียว คือ มหาโจรในโลกนี้ เป็ผินผู้ทำการปล้นเพียง คนเดียว ข่อนั้นเพราะเขาปรารถนาว่า เรื่องลับของเราอย่าได้แพร่กระจายออกไป

ภายนอกเลย

ดังนี้ เช่นเดียวกับภิกษุชั่วประกอบด้วย ธรรม ๕ ประการนี้แล้ว ย่อมกระทำตนให้ ถูกจำกัด ถูกทำลาย มีโทษ(ความผิด) วิญญู- ชน(คนรู้ผิดชอบชั่วดี)ตีเตียนและประสพ (เกิดผล)บาปเป็ผินอันมา

ธรรม ๕ ประการนี้เป็ผินไฉน

๑. อาศัยกรรมที่ลำบากไม่ราบเรียบ คือ ภิกษุชั่วในธรรมวินัยนี้ เป็ผินผู้ประกอ ด้วยการกระทำทางกาย การกระทำทางวาจา การกระทำทางใจ ที่ทุจริตไม่ซื่อตรง

๒. อาศัยทิวฐิที่รกชัฏ คือ ภิกษุชั่วใน ธรรมวินัยนี้ เป็ผินผู้มีมิจฉาทิวฐิ(ความเห็นผิด) ประกอบด้วยอันตคาทิกทิวฐิ(ความเห็นผิดที่ ยึดอย่างสุดโต่ง)เอาไว้

๓. อาศัยคนมีอำนาจ คือ ภิกษุชั่วใน ธรรมวินัยนี้ เป็ผินผู้อาศัยพระราชา อาศั ยมหาอำมาตย์ ด้วยความคิดอย่างนี้ว่า ถ้า ใครจะกล่าวหาอะไรเรา พระราชาหรือ มหาอำมาตย์เหล่านี้ จะช ่วยว่าความ ปกป—องเรา ค้ำขมีใครกล่าวหาอะไรเรา พระราชาหรือมหาอำมาตย์เหล่านั้น ก็ช่วย กันว่าความปกป—องเธอ

๔. อาศัยแจกจ่ายทรัพย์สินสมบัติ คือ ภิกษุชั่วในธรรมวินัยนี้ เป็ผินผู้ได้ฉิวร บิณฑบาต เสนาสนะ(ที่พัก) คี ลานปัจจัย เภลัชชบริขาร(ยาและเครื่องใช้จำเป็นสำหรับ ภิกษุเจ้าบ...วย) เธอมีความคิดอย่างนี้ว่า ถ้า ใครจะกล่าวหาอะไรเรา เราจะแจกจ่ายลาภ ที่ได้มากลบเกลื่อนเรื่องนี้ ครั้นมีใครกล่าว หาอะไรเธอ เธอก็แจกจ่ายลาภที่ได้มากลบ เกลื่อนเรื่องนั้นเสีย

๕. อาศัยเที่ยวไปรูปเดียว คือ ภิกษุชั่วใน ธรรมวินัยนี้ เป็ผินผู้ชอบบทธายแดนรูปเดียว เธอเข้าไปสู่ตระกูล(บ้านญาติโยม)ในชนบทนั้น ย่อมได้ลามมาเป็ผินของตนรูปเดียวเท่านั้น (พระไตรปิฎกเล่ม ๒ “โจรสสูตร” ข้อ ๑๐๓)

●●
มหาโจร
ในโลกนี้
เป็นคนมั่งคั่ง
มีทรัพย์สินมาก
มีสมบัติมาก
เขามีความคิด
อย่างนี้ว่า
ถ้าใครจะ
กล่าวหา
อะไรเรา
เราจะ
แจกจ่าย
ทรัพย์สินสมบัติ
กลบเกลื่อน
เรื่องนี้
●●

ต่อจากฉบับที่ ๒๓๒

นักเรียนจะได้เรียนรู้เรื่องราวชีวิตในหมู่บ้าน หรือชุมชนของตน
ได้เห็นแบบอย่างชีวิตจริงของผู้คนที่นักเรียนสัมผัสตัวตนได้
ที่เข้าถึงความดีตามวิถีเศรษฐกิจพอเพียงหลาย ๆ ตัวอย่าง
อันจะส่งผลให้เกิดแรงบันดาลใจเหนียวแน่น (Induce)
เพื่อทำให้นักเรียนเกิดจิตเมตตามุ่งดีมุ่งเจริญ
ต่อชีวิตของตนเองและคนในครอบครัว

นักเรียนสัมผัสมาลิกขาราชธานี
ฝึกทำนาที่ชุมชนราชธานีอโศก

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

แต่ถึงจะสามารถดึงเนื้อหาส่วนที่ซ่อนแฝงอยู่
ออกมาได้มากมายแค่ไหน และสื่อแสดงให้เห็นถึง
ความเชื่อมโยงในความเป็นเหตุเป็นผลที่ดูน่า
เชื่อถือของความรู้เหล่านี้ได้มากเพียงใดก็ตาม ก็ยังมี
ขอบเขตจำกัดของพลังเหนียวแน่นที่จะสามารถช่วย
ให้ผู้คนได้เข้าถึง “ความจริงในความรู้” ดังกล่าว

กระบวนการเรียนรู้อีกหนทางหนึ่งที่จะช่วย
เสริมพลังเหนียวแน่นของการเรียนรู้ด้วยวิถีทาง
แบบนิรนัย (Deduction) “คือการเรียนรู้จากแบบ
อย่างอ้างอิงที่มีนัยสำคัญ (Reference Others)
ของความสำเร็จหลาย ๆ ตัวอย่าง เพื่อสร้างแรง
สนามของพลังเหนียวแน่นให้เข้าถึง “ความจริงใน

ความรู้” ด้วยวิธีทางแบบอุปนัย (Induction) ควบคู่ไปด้วย

เหมือนกรณีที่เราหยิบส้มผลที่ ๑ ในเข่ง มาชิมแล้วพบว่าส้มหวาน พอหยิบผลที่ ๒ มาชิม ก็พบว่าส้มหวานอีก ย้ำส้มตัวอย่างหยิบผลที่ ๓, ๔, ๕ มาชิมก็พบว่าส้มทุกผลล้วนแต่หวาน ทั้งสิ้น เราก็จะเกิดความเชื่อมั่นด้วยการ **อนุมาน** (Inference) แบบอุปนัยว่า ส้มเข่งนั้นทั้งเข่งหวานหมด เป็ินต์

เมื่อเกิดความเชื่อมั่นใน**ความรู้**ที่คิดได้อย่าง **เที่ยงตรงในเหตุในผล** โดยเชื่อว่าถ้ากระทำ “เหตุ” นั้น ๆ แล้ว จะก่อให้เกิด**“ผลที่ดี”** (ทั้งจากการใช้เหตุผลทางตรรกะคาดคะเน และจากการเห็นแบบอย่างความสำเร็จหลาย ๆ ตัวอย่าง) เราก็จะเกิดความมั่นใจอยากทดลองประพฤติปฏิบัติตามสมมติฐานนั้น ๆ ต่อไปอย่างเต็มกำลัง ในที่สุดเมื่อสะสมมวลกำลังของปัญญาจนถึง **จุดมวลวิกฤติแห่งความเปลี่ยนแปลง** (Critical Mass Point) ก็จะมีการ**หยั่งรู้ด้วยปัญญา** ภายใน **จนสิ้นความกังขา** เพราะการได้สัมผัสโดยตรงกับความจริงนั้น ๆ (ที่ไม่ใช่แค่การนึกคิดคาดคะเนเอาเอง)

ขั้นตอนการสร้างกระบวนการเรียนรู้แบบมี **เข็มมุ่งสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง** ในขั้นแรกของการเสริมสร้างให้เกิด**จิตเมตตา**มุ่ง**ดีมุ่งเจริญ**ต่อกายต่อใจต่อกัน (โดยเกิดจิตเมตตา**มุ่งดีมุ่งเจริญ**ต่อทั้งผู้อื่นและต่อตัวเองด้วย) นี้ นอกเหนือจากอาศัยการบรรยายเพื่อชักจูงให้เห็นด้วยเหตุด้วยผลต่าง ๆ นานาแล้ว **องค์ประกอบที่สำคัญ**ยิ่งอีกประการหนึ่งสำหรับการสร้างกระบวนการเรียนรู้ของ SEAL จึงอยู่ที่การได้เห็น**แบบอย่างความสำเร็จ**ของตัวอย่างชีวิตหลาย ๆ ชีวิตที่สอดคล้องกับวิถีเศรษฐกิจพอเพียงดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน**เรื่องลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงของชีวิต** ที่ควรยึดถือเป็น

มาตรฐานการเรียนรู้ทั่วไปของ SEAL อันคือ **การลดเล็กลงมายมุขสิ่งเสพติดที่เป็ินหนทา**แห่งความเลื่อม และนำไปสู่วิถีชีวิตที่ **“ไม่มีประสิทธิผล ไม่มีประโยชน์ และทำให้เกิดภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์”**

ฉะนั้น **วิทยากร**ที่จะเชิญมาเป็นผู้จัดการให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ หรือเป็ินผู้บรรยายหรือเป็ินผู้ช่วยในกระบวนการเรียนรู้ของ SEAL ทุกคน จึงควรคัดเลือกบุคคลที่สามารถจะเป็ินแบบอย่างแห่งการเข้าถึงวิถีเศรษฐกิจพอเพียงตามเกณฑ์มาตรฐานของ SEAL ด้วยการไม่ติดอบายมุขสิ่งเสพติดต่าง ๆ เพื่อมีส่วนร่วมช่วยสร้าง **สนามพลังเหนี่ยวนำ** (Induction Field) ให้กับผู้เรียน ผู้เข้ารับการศึกษา ผู้ร่วมประชุมสัมมนา หรือผู้ร่วมในกระบวนการเรียนรู้ของ SEAL ให้ **เข้าใจและเข้าถึง**วิถีแห่งเศรษฐกิจพอเพียง หรือการมีวิถีชีวิตที่พอเพียงได้อย่างมีพลังมากขึ้น

เพราะแม้ตัววิทยากรสามารถพูดบรรยาย (โดยชักแม่น้ำทั้งห้า) ให้เห็นด้วยเหตุด้วยผลถึงข้อดีของวิถีเศรษฐกิจพอเพียงได้แก่กวางแคไหนดก็ตาม แต่ถ้าเกิดผู้ฟังมารับรู้ว่าตัววิทยากรเองยังเป็ินคนนี้เหล่าเมายา เจ่าชู้ และติดค่านิยมในการบริโภคสิ่งฟู่—งเฟ—อฟู...มเพื่อยต่าง ๆ **ดั่งนี้** **แรงเหนี่ยวนำ**ให้เกิดความ**เชื่อถือ**และ**เชื่อมั่น**ในสิ่งที่วิทยากรบรรยายมาทั้งหมดก็จะหดหายไปทันที เพราะผู้ฟังย่อมเกิดความรู้สึกนึกคิดขึ้นมาได้ว่า ถ้าหากวิถีเศรษฐกิจพอเพียง หรือวิถีชีวิตที่พอเพียงเป็ินสิ่งที่ดีและเป็ินไปได้จริงแล้ว **ผม**ตัวผู้บรรยายเองจึงยังทำไม่ได้ แล้วจะให้เรา**เชื่อถือ**ในวิถีทางดังกล่าวได้อย่างไร เป็ินต์

ในทางกลับกัน ถึงแม้วิทยากรจะพูดบรรยายให้เห็นด้วยเหตุด้วยผลในเชิงวิชาการไม่แก่ังอะไร แต่ใช้การ**เล่าเรื่อง** (Story Telling) จากประสบการณ์ในชีวิตจริงของตัวเองให้ฟัง โดยเป็ินเรื่องราวของแบบอย่างชีวิตจริงที่ **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์** **ตลอดจนทำให้ทั้งตัวเองและ**

ครอบครัวมีความสุข” จากการดำเนินตามวิถีเศรษฐกิจพอเพียงดังกล่าว ก็จะสามารถก่อให้เกิด **สนามพลังเหนียวแน่น** ให้ผู้ฟังมีจิตเมตตามุ่งมั่น **เจริญต่อ**แนวทางการดำเนินชีวิตที่ “ดี” นั้น จน **จับประเด็นปัญหาได้** แล้วมีจิตเมตตาต่อตัวเอง ที่อยากจะกลับไปพัฒนาชีวิตของตนเองและครอบครัวให้พ้นจากภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ เช่นนั้น ๆ บาง

วิทยาการกระบวนการ SEAL จึงควรมีคุณลักษณะที่เป็น **“ปฏิบัติกร”** คือมีการพยายามประพฤติปฏิบัติเพื่อพัฒนาตัวเองสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงด้วย จึงจะสอดคล้องกับเงื่อนไขขั้นตอนการสร้าง **สนามพลังความเมตตา มุ่งติ่มงเจริญ** ต่อกายต่อใจต่อกัน (Spirit หรือ “S”) เพื่อสร้าง **แรงเหนียวแน่น**ให้ผู้รับการฝึกอบรม หรือร่วมเรียนรู้ตามกระบวนการ SEAL ในลักษณะต่าง ๆ สามารถเข้าถึงแนวทางแห่งวิถีเศรษฐกิจพอเพียงได้อย่างมีพลังยิ่งขึ้น จนเกิดความเชื่อมั่นที่ทำให้อยากปฏิบัติตาม

ในกรณีของการฝึกอบรม ถ้าหากมีอาสาสมัครรุ่นพี่ที่ผ่านการพัฒนาสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงมาช่วยงานด้านต่าง ๆ ก็จะมีส่วน **เสริมสร้างสนามของพลังเหนียวแน่น** เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรม เกิดจิตเมตตามุ่งมั่นเจริญต่อกายต่อใจต่อกันได้มากยิ่งขึ้น อีกจากการได้เห็นรุ่นพี่ ๆ เสียสละเวลามาร่วมช่วยการฝึกอบรมรุ่นน้องดังกล่าว อันจะส่งผลให้กระบวนการฝึกอบรมของ SEAL เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเข้มข้นมากขึ้น

การทำแพนเค้ก

ถ้าใช้กระบวนการ SEAL กับการพัฒนาให้ เป็นช่วยการเรียนรู้ในชั้นเรียนของสถานศึกษา ขั้นตอนการสร้างสนามพลังเพื่อเป็น **แรงเหนียวแน่น** ให้ผู้เรียนเกิดจิตเมตตามุ่งมั่นเจริญต่อกายต่อใจต่อกันนี้ อาจกระทำได้ด้วยการออกแบบเป็นช่วยการเรียนรู้ โดยให้ นักเรียนแบ่งกลุ่มกัน **สืบค้นคนดี** ซึ่งเป็คนบุคคลในหมู่บ้านหรือชุมชนนั้น ๆ ที่

น่าจะยึดถือเป็นแบบอย่างแห่งการเข้าถึงความดีตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงได้ โดยมีวิถีชีวิตซึ่ง **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้ (ชีวิตของตนเองและครอบครัว) มีความสุข”**

หลังจากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำรายงานส่ง พร้อมกับผลิตกันออกมารายงานหน้าชั้นเรียน เพื่อเล่าเรื่องราวการวิจัยสืบค้น **คนดี**ของกลุ่มตนให้เพื่อนนักเรียนอื่น ๆ ในชั้นฟัง ขณะเดียวกัน เมื่อฟังรายงานครบทุกกลุ่มแล้ว ก็ให้นักเรียนทั้งหมดลงมติว่า **คนดี**กรณีไหนมีวิถีชีวิตตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงที่น่าสนใจที่สุด แล้วให้ทางโรงเรียนเชิญบุคคลดังกล่าวมาเล่าเรื่องราวชีวิตของตัวเองให้นักเรียนในสถานศึกษานั้น ๆ ได้ฟัง เพื่อเป็นแบบอย่างข้อคิดในการดำเนินชีวิตสำหรับนักเรียนต่อไป

หน่วยการเรียนรู้นี้จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ **เกณฑ์วินิจฉัยความดี**ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง อันคือวิถีชีวิตที่ **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้ (ทั้งตนเองและผู้อื่น) มีความสุข”** รู้จักการวิจัยภาคสนามเพื่อค้นหาตัวอย่างของ **คนดี**ตามเกณฑ์วินิจฉัยดังกล่าว ซึ่งทำให้ได้เรียนรู้ว่าหมู่บ้านหรือชุมชนของตนเองมีแบบอย่างชีวิตดี ๆ ที่น่าภาคภูมิใจซ่อนอยู่ ณ ตำแหน่งแห่งที่ตรงไหนบ้าง อันเป็เหมือนการหา **แผนที่ความดี**ของชุมชนหรือหมู่บ้านนั้น ๆ รวมทั้งนักเรียนจะได้เรียนรู้เรื่องราวชีวิตในหมู่บ้าน หรือชุมชนของตนมากมายหลากหลายแง่มุมจากการวิจัยภาคสนาม ตลอดจนได้ เห็นแบบอย่างชีวิตจริงของผู้คนที่นักเรียนสัมผัสตัวตนได้ ที่เข้าถึงความดีตามวิถีเศรษฐกิจพอเพียงหลาย ๆ ตัวอย่าง อันจะส่งผลให้เกิดเป็น **พลังเหนียวแน่น (Induce)** เพื่อทำให้นักเรียนเกิดจิตเมตตามุ่งมั่นเจริญต่อชีวิตของตนเองและคนในครอบครัว โดย **จับประเด็นปัญหา และวิเคราะห์สาเหตุแห่งปัญหา** ที่ต้องแก้ไขได้ เพื่อให้เหมือนแบบอย่างชีวิตที่ดี เช่นนั้น ๆ บาง ๆ ฯลฯ **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์

Thossaphol NORATUS

ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

เพื่อความเท่าเทียมกัน

President of the Information and Communication Technology for All Club

thossaphol@ictforall.org

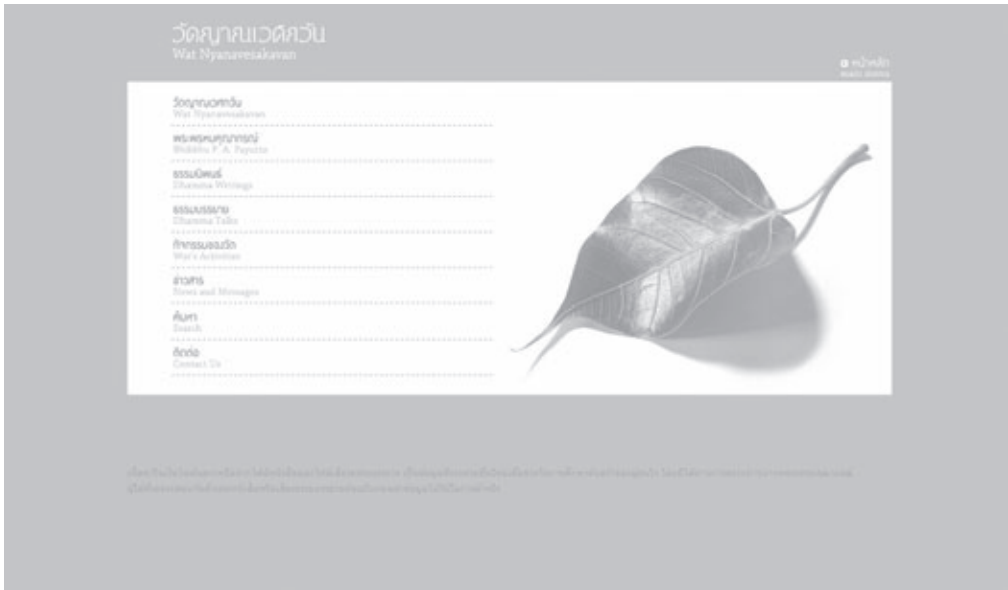
แนวโน้มของกระแสโลกาภิวัตน์
เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ต
ได้ทำให้วิถีชีวิตของประชาชนเปลี่ยนแปลงไป
โดยอยู่กับโลกออนไลน์มากขึ้น ส่งผลให้แนวโน้มการเข้าถึง
และเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้เปลี่ยนจากรูปแบบดั้งเดิม
ไปอยู่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์
บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมากขึ้น

แนวทางการเข้าถึงและเผยแผ่ พระพุทธศาสนาด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ Using IT for Access to the Buddha's Teachings and Dissemination of Buddhism

ต่อจากฉบับที่ ๒๗๒

๓. การพัฒนาเว็บไซต์ของวัด สำนักสงฆ์ หรือองค์กรทางด้านพระพุทธศาสนา เพื่อเผยแผ่ข้อมูล ประวัติความเป็นมา ข้อมูลข่าวสาร หนังสือธรรมะ ธรรมนิพนธ์ ธรรมบรรยาย ต่าง ๆ ซึ่งการพัฒนาเว็บไซต์ นั้น จำเป็นต้องมีค่าใช้จ่ายในการจดทะเบียนชื่อเว็บไซต์ (Domain Name) และเช่าพื้นที่สำหรับเก็บ ข้อมูลเว็บไซต์ (Web Hosting) ซึ่งมีค่าใช้จ่ายโดยรวมประมาณ ๑,๕๐๐ บาท/ปี ทั้งนี้ อาจแตกต่างจาก นี้เล็กน้อยขึ้นกับผู้ให้บริการแต่ละราย ตัวอย่างการพัฒนาเว็บไซต์ ปรากฏดังภาพที่ ๖

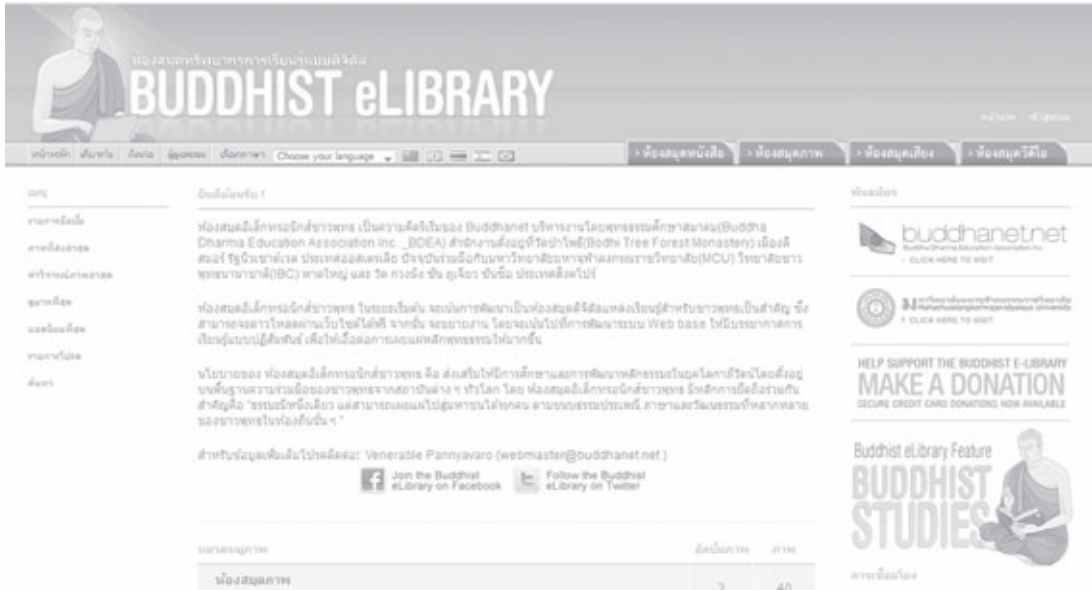
ภาพที่ ๖ ตัวอย่างเว็บไซต์วัดญาณเวศกวัน (www.watnyanaves.net)

ซึ่งนำเสนอธรรมนิพนธ์และธรรมบรรยายของพระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) อันเป็นคุณูปการต่อพระพุทธศาสนา

๔. การพัฒนาห้องสมุดพระพุทธศาสนาออนไลน์ บทเรียนธรรมะออนไลน์ในลักษณะของ e-Learning การพัฒนาแอปพลิเคชันธรรมะสำหรับแท็บเล็ต หรือสมาร์โฟน ซึ่งจะเอื้ออำนวยให้ผู้ใช้งานสามารถเข้าถึงธรรมะได้ง่ายขึ้น ซึ่งการพัฒนาในขั้นนี้ จำเป็น้องมีการเรียนรู้เกี่ยวกับเทคนิคการออกแบบ การพัฒนาบทเรียน การเขียนโปรแกรม รวมถึงการมีผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาด้วย ตัวอย่างการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น มีดังนี้

๔.๑) พัฒนาห้องสมุดพระพุทธศาสนาโลก (มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๕๐) มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (มจร.) ได้ลงนามความร่วมมือห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ หรือ “World Buddhist E-library” กับสมาคมพุทธธรรมศึกษา (ออสเตรเลีย) การพัฒนาห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ของโลกนั้น จะมีการพัฒนาเว็บไซต์ใหม่ คือ **www.buddhist-elibrary.org** เป็นแห่งรวบรวมข้อมูลวิชาการทางพระพุทธศาสนาทุกชาติ ทุกภาษา โดยให้ผู้สนใจทั่วโลกได้เข้ามาใช้ฐานข้อมูลร่วมกัน รวมถึงการนำข้อมูลจัดเก็บร่วมกัน ให้เป็นศูนย์กลางพระพุทธศาสนาอย่างสมบูรณ์แบ และเป็เปิดโอกาสให้องค์กรหรือสมาคมทางพระพุทธศาสนาเข้าเป็ินสมาชิก รวมทั้งนำข้อมูลมาไว้ด้วย โดยมหาวิทยาลัยจะสนับสนุนงบประมาณส่วนหนึ่งเพื่อเป็ินค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน

พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต ศ.ดร.) อธิการบดี มจร. กล่าวว่า เว็บไซต์ Buddhist E-Library จะเป็ินศูนย์กลางด้านพระพุทธศาสนา และหลายภาษา โดยเฉพาะบทความด้านพระพุทธศาสนาที่เป็นภาษาอังกฤษ รวมถึงจะมีการแปลเนื้อหาที่อยู่ในเว็บไซต์เป็ินภาษา่าง ๆ เรื่องเดียวกันจะทำให้เผยแผ่สู่ทุกชาติทุกภาษา เหมือนกับสารานุกรมด้านพระพุทธศาสนา โดยผู้พัฒนายังคงเป็ินเจ้าของลิขสิทธิ์ แต่ทุกองค์กรมีสิทธิ์ในการเข้าไปศึกษาข้อมูล ท้ก Link Buddhist E-Library และเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย **www.mcu.ac.th** ไว้หน้าเว็บไซต์ Buddhnet ด้วย ทั้งนี้ มหาวิทยาลัยจะต้องพัฒนาเนื้อหาที่เป็ินภาษาอังกฤษให้มากขึ้น รวมทั้งพัฒนาบุคลากรของมหาวิทยาลัยเพื่อเป็ินคู่ต้นแบบมาทำการฝึกอบรมให้สามารถพัฒนาเนื้อหาเข้าสู่เว็บไซต์ ซึ่งจะทำให้เว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยไปสู่เวทีโลกต่อไป

ภาพที่ ๓ ตัวอย่างเว็บไซต์ห้องสมุดพระพุทธศาสนาโลก (www.buddhist-elibrary.org)

๔.๒) BuddhaNet เป็นการดำเนินงานส่วนหนึ่งของสมาคมพุทธธรรมศึกษา (Buddha Dharma Education Association Inc: BDEA) ซึ่งได้รับการก่อตั้งครั้งแรก เมื่อ ค.ศ. ๑๙๙๒ โดยในขณะนั้นใช้ชื่อว่า “Vipassana Meditation Centre” ที่เมืองซิดนีย์ โดยพระปัญญาวโร (Australian meditation monk Ven. Pannyavaro.) BuddhaNet จะให้บริการสารสนเทศและการศึกษาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาเต็มรูปแบบผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยมีผู้เข้าใช้บริการเว็บไซต์ www.buddhanet.net ซึ่งเป็นศูนย์การเรียนรู้พระพุทธศาสนาที่สำคัญของโลก ไม่ต่ำกว่า ๕๐๐,๐๐๐ ครั้งต่อวัน BuddhaNet บริหารงานโดยพระปัญญาวโร และอาสาสมัคร (Buddha Dharma Education Association Inc, ๒๐๑๒)

ภาพที่ ๔ ตัวอย่างเว็บไซต์ www.buddhanet.net ซึ่งเป็นศูนย์การเรียนรู้พระพุทธศาสนาที่สำคัญของโลก

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวิทย์ ชูโต

~ ต่อจากฉบับที่ ๒๗ ๒

สหรัฐฯ มีทหารจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ คน ประจำอยู่ในฐานต่าง ๆ
กว่า ๗๐๐ แห่ง ใน ๑๓๐ ประเทศ เพื่อคุ้มครองให้บริษัทข้ามชาติ
ของสหรัฐฯ สามารถหาผลประโยชน์และกำไร
ส่งกลับเข้าสู่ “หลุมดำ” ได้อย่างสะดวกและปลอดภัย
และนั่นเป็นเหตุให้สหรัฐฯ มี “ศัตรูที่อ่อนแอกว่า” อยู่ทั่วโลก

สหรัฐฯอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/195360-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

สหรัฐฯ เป็นประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่
เป็นอันดับหนึ่งของโลก มีจำนวนประชากรถึง ๓๐
ล้านคน ซึ่งมากเป็นอันดับ ๓ ของโลก และเป็
ประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเป็นอันดั
หนึ่งของโลกด้วย ในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช
ผู้ที่อยู่ในฐานะอย่างสหรัฐฯ จะตั้งโรงงานแจกข้าว
ปลาอาหารและสิ่งของเครื่องใช้ให้คนยากจน
แต่ในทางตรงกันข้าม สหรัฐฯกลับมีทหารจำนวน
๕๐๐,๐๐๐ คน ประจำอยู่ ในฐานต่างๆ กว่า ๗๐๐

แห่ง ใน ๑๓๐ ประเทศ เพื่อคอยคุ้มครองให้บริษัท
ข้ามชาติของสหรัฐฯ สามารถหาผลประโยชน์และ
กำไรส่งกลับเข้าสู่ “หลุมดำ” ได้อย่างสะดวกและ
ปลอดภัย และนั่นเป็นเหตุให้สหรัฐฯ มี “ศัตรูที่
อ่อนแอกว่า” อยู่ทั่วโลก โดยเฉพาะกลุ่มต่อต้าน
ชาวมุสลิม และนั่นก็เป็นที่สาเหตุให้สหรัฐฯ ต้อง
สะสมอาวุธทำลายล้างสูง (weapon of mass
destruction) ไว้มากมาย และมีงบประมาณทาง
ทหาร (๒๐๐๖) สูงที่สุดในโลกดังนี้ :

ทางประเทศ	ค่าใช้จ่ายรวม (พันล้านดอลลาร์)	ค่าใช้จ่ายต่อ ประชากร ๑ คน (ดอลลาร์)	เปอร์เซ็นต์ของ บทการทั่วโลก
๑. สหรัฐฯ	๔๑๗	๑,๔๑๙	๔๗ %
๒. ญี่ปุ่น	๔๗	๓๖๗	๕ %
๓. สหราชอาณาจักร	๓๗	๖๒๗	๔ %
๔. ฝรั่งเศส	๓๕	๕๘๓	๔ %
๕. จีน	๓๓	๒๕	๔ %
๖. เยอรมัน	๒๔	๓๒๙	๓ %
๗. อิตาลี	๒๑	๓๖๒	๒ %
๘. อิหร่าน	๑๙	๒๗๙	๒ %
๙. ซาอุดี	๑๙	๗๘๙	๒ %
๑๐. เกาหลีใต้	๑๔	๒๙๒	๒ %

ในปี ๒๐๐๖ สิบประเทศดังกล่าวข้างต้นมีค่าใช้จ่ายด้านการทหารรวมกันถึง ๖๖๙,๐๐๐ ล้านดอลลาร์หรือร้อยละ ๗.๖ ของค่าใช้จ่ายของทุกประเทศทั่วโลกรวมกัน สำหรับสหรัฐฯ ในขณะที่งบประมาณทางทหารมีสัดส่วนถึงร้อยละ ๑๙ ของงบประมาณทั้งหมดของประเทศ (๒.๓ ล้านล้านดอลลาร์) งบประมาณเพื่อการศึกษาและงบประมาณเพื่อรักษาสังแวดล้อมมีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๒.๔ และ ๐.๓ ตามลำดับเท่านั้น นอกจากนี้งบประมาณทางด้านสุขภาพและหน่วยงานสำคัญ เช่น องค์การอาหารและยา (เอฟดีเอ) และองค์การพิทักษ์สิ่งแวดล้อม (อีพีเอ) ยังถูกตัดจางานมีลักษณะที่พิกลพิการด้วย ในปัจจุบันงบประมาณทางทหารของสหรัฐฯ ข้างต้นถูกใช้ในเรื่องต่างๆ คือ:-

- ~ ยึดครองอิรัก
- ~ รักษาสถานการณืในอัฟกานิสถาน
- ~ ละสมอาวุธ
- ~ พัฒนาระบบป้องกันขีปนาวุธ
- ~ พัฒนาระบบสมรรถนะสูงต่างๆ
- ~ พัฒนาระบบอาวุธในอวกาศ
- ~ กิจกรรมลับของเพนตากอนซึ่งอ้างว่าเพื่อความ

ความมั่นคง

สหรัฐฯ ต้องการครอบครองความเป็นไท' ในอวกาศ และใช้เงินอย่างน้อย ๒๒,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สำหรับการพัฒนาระบบอาวุธในอวกาศซึ่งสามารถโจมตีเป้าหมายใดๆ ทั่วโลกได้ภายใน ๙๐ นาทีรวมทั้งระบบ—อันตามเทียมของตนโจมตีดาวเทียมของประเทศอื่นและระบบสอดแนมประสิทธิภาพสูงด้วยนอกจากมีงบประมาณด้านการทหารสูงที่สุดแล้วในปีเดียวกันสหรัฐฯ ยังเป็ประเทศที่ขายอาวุธให้ประเทศกำลังพัฒนาไปเช่น ฆ่ากันมากที่สุดด้วยดังนี้

๑. สหรัฐฯ	๑๔,๕๐๐ ล้านดอลลาร์
๒. รัสเซีย	๔,๓๐๐ ล้านดอลลาร์
๓. เยอรมัน	๑,๔๐๐ ล้านดอลลาร์
๔. ฝรั่งเศส	๑,๐๐๐ ล้านดอลลาร์
๕. อิตาลี	๕๐๐ ล้านดอลลาร์

อุตสาหกรรมผลิตอาวุธเพื่อการจำหน่ายเป็อุตสาหกรรมที่สร้างกำไรได้อย่างงดงาม ในแต่ละปีอุตสาหกรรมนี้มีรายได้สูงเป็พันล้านดอลลาร์ ฉะนั้นจึงมีการแย่งตะแคงรั้วให้ประเทศต่างๆ เกิดขัดแย้งและชนฆ่ากันตลอดเวลา

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

งานพุทธาภิเษกสุดยอดปาฐกถาจารย์ ครั้งที่ ๓๗ ซึ่งได้จัดขึ้นที่พุทธสถานศาลือโคก ต.โคกเตื่อ อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์ ในระหว่างวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ - ๒ มีนาคม ๒๕๕๖ ได้ผ่านพ้นไปอย่างน่าประทับใจกับภาพเหล่าพุทธศาสนิกชนที่ได้มาร่วมกันฝึกฝน พากเพียรธรรม เพื่อให้เข้าถึงปาฐกถาจารย์ของพุทธในตนให้ได้ ดังเป—าหมายของงานพุทธาภิเษกฯ ที่ได้หยั่งรากลง ณ พุทธสถานศาลือโคกแห่งนี้เป็ครั้งแรก เมื่อวันพุธที่ ๖ เมษายน ไปจนถึงวันที่ ๑๓ เมษายน พ.ศ.๒๕๕๖ เพราะเป็งานนี้จำเป็และเริงร่าที่สุดที่ชาวอโศก จะต้องขอทำงานด้วยความบริสุทธิ์ใจจริงๆ คือ ทำความถูกต้องให้กลับคืนมาสู่คำว่า “พุทธาภิเษก” ให้ได้ คือการทำให้ “คน” เป็ “พุทธ” หรือทำให้คนเป็นอริยะในแบบพุทธ อย่างต่ำก็เป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี สูงสุดเป็นพระอรหันต์ ดังเช่นที่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรง “พุทธาภิเษก” คนอื่น ๆ ต่อมา จนเป็นอริยสาวสืบต่อศาสนาให้ยังยืนต่อไป

ส่วนสุดยอดปาฐกถาจารย์ของพุทธก็เน้นอนุสาสนี-ปาฐกถาจารย์คือ เน้น “คำสอน” จนมีปาฐกถาจารย์

เพราะประพุดตามคำสอนได้ ลดได้ เลิกได้ ทำได้ สำเร็จเด็ดเดี่ยว ชะนะความเห็นแก่ตัว

วันแรกของงาน หลวงปู่...สมณะโพธิรักษ์จะนำปฏิญาณตน ตั้งใจถืออุโบสถศีล ๘ ตลอดระยะเวลาทั้ง ๗ วันของงาน เพื่อให้ศีลเป็นเกราะคุ้มกันจิตวิญญาณในการพากเพียรปฏิบัติธรรมให้เกิดผลจริง ตามหลักธรรมคำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ภายในงานเราจะได้เห็นภาพนักปฏิบัติธรรมชาวอโศกต่างเร่งชวนช่วยพัฒนาดนเพื่อทำปาฐกถาจารย์อย่างสัมมาทิวฐิให้แก่ตนเอง หนึ่งในปาฐกถาจารย์ของการปฏิบัติที่เคร่งครัดนั้นก็คือเรื่องของ “อาหาร” ที่หลวงปู่...สมณะโพธิรักษ์ได้เน้นย้ำและนำมาบรรยายประกอบธรรมะอยู่เสมอ ๆ เพราะในอาหารมีกิเลสแฝงอยู่มากมาย ทั้งรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส การเสพร่อยในรสชาติจึงเป็นการำรูงบำเรอความสุขออย่างสำคัญ ส่งผลให้จิตวิญญาณเคยชินกับการทำตามใจตัวเองอย่างยิ่ง เมื่อเราต้องกินอาหารทุกวัน นักปฏิบัติธรรมจึงได้ฝึกฝนใจตัวเองทุกวัน นั่นคือเราได้สร้างปาฐกถาจารย์ โดยการอดทนต่อความอยากของกิเลสให้ตัวเองเพิ่มขึ้น ๆ ทุกวัน

ด้านนักบวช องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงให้หลักปฏิบัติอริยมรรคมีองค์ ๘ ที่กำจัดทุกข์ในชีวิตประจำวันได้อย่างดีเยี่ยม ไม่มีทางผิดพลาด เรียกว่า **“อแปณกปฏิบัติ”** แปลว่า ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด ดังนั้นหากผู้ปฏิบัติใด ได้ ปฏิบัติในกรอบ **“การสำรวมอินทรีย์..โภชนเนมัตตัญญตา..ชาคริยานุโยคะ”** ก็เป็นผู้ไม่ปฏิบัติผิดจากหลักของศาสนาพุทธ ไม่ออกนอกทางพุทธ ย่อมหวังได้มรรคได้ผลของศาสนาพุทธที่เป็ **“อาริยะ”** เป็ **“โลกุตระ”**

โภชนเนมัตตัญญตา ก็คือรู้จักปฏิบัติธรรมในการกินการใช้ ต้องประมาณให้ดีแก่ตน อย่าให้มันสร้างกิเลสให้แก่ตน ต้องลดกิเลสในการกินการใช้ให้ได้ และจะต้องสัมพันธ์ไปกับ **“การสำรวมอินทรีย์”** อันจะพาไปสู่การกำจัดกิเลส จนสิ้นตัวตนถึงขั้น **“หมดอาสวะ”**

ส่วนชาคริยานุโยคะ เป็นี้องความตื่นจากโลกีย์ หลุดพ้นจากโลกีย์ รู้เท่าทันโลกีย์ที่เราหลงไหล เราตกเป็ นทาสในูก ๆ เรื่อง ถ้าผู้ใดสามารถรับรู้ความเป็นทาสตั้งแต่หยาบจนถึงละเอียด เราก็ตื่นขึ้นมาหลุดพ้นออกมาเป็ นพุทธ

ในเรื่องอาหารต้องเกี่ยวข้องกับมนุษย์ทุกคน ต้องกระทบสัมผัสด้วยตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจของเราประจำ เพราะฉะนั้นโภชนเนมัตตัญญตา จึงเป็ นี้องสำคัญ และเป็ นกรรณฐานของชาวอโศคือ การกินอยู่หลับนอน ถ้าใครปฏิบัติธรรมมีความระมัดระวังในเรื่องการบริโภคจะเป็ นกาบริโภคอาหารหรือของใช้ต่าง ๆ ที่เป็ นเค็องอุปโภคก็ตาม เราจะสามารถที่จะเรียนรู้การปฏิบัติธรรมภาคปฏิบัติ คือ ลดละความติดยึดในการบริโภคได้ อันเป็ นปัทริยของพุทธที่เป็ นอุสาสนีปาฏิหาริย์ที่พระพุทเจ้าทรงสอนโดยแท้

“งานพุทธาภิเษก สุดยอดปาฏิหาริย์” ที่จัดต่อเนื่องมายาวนานถึง ครั้งที่ ๓๗ แล้วนั้น ก็ยังคงเป็ นเค็องยืนยันถึงความสำคัญในการสร้างคนให้เป็ **“พุทธ”** ตามแนวทางขององค์พระ

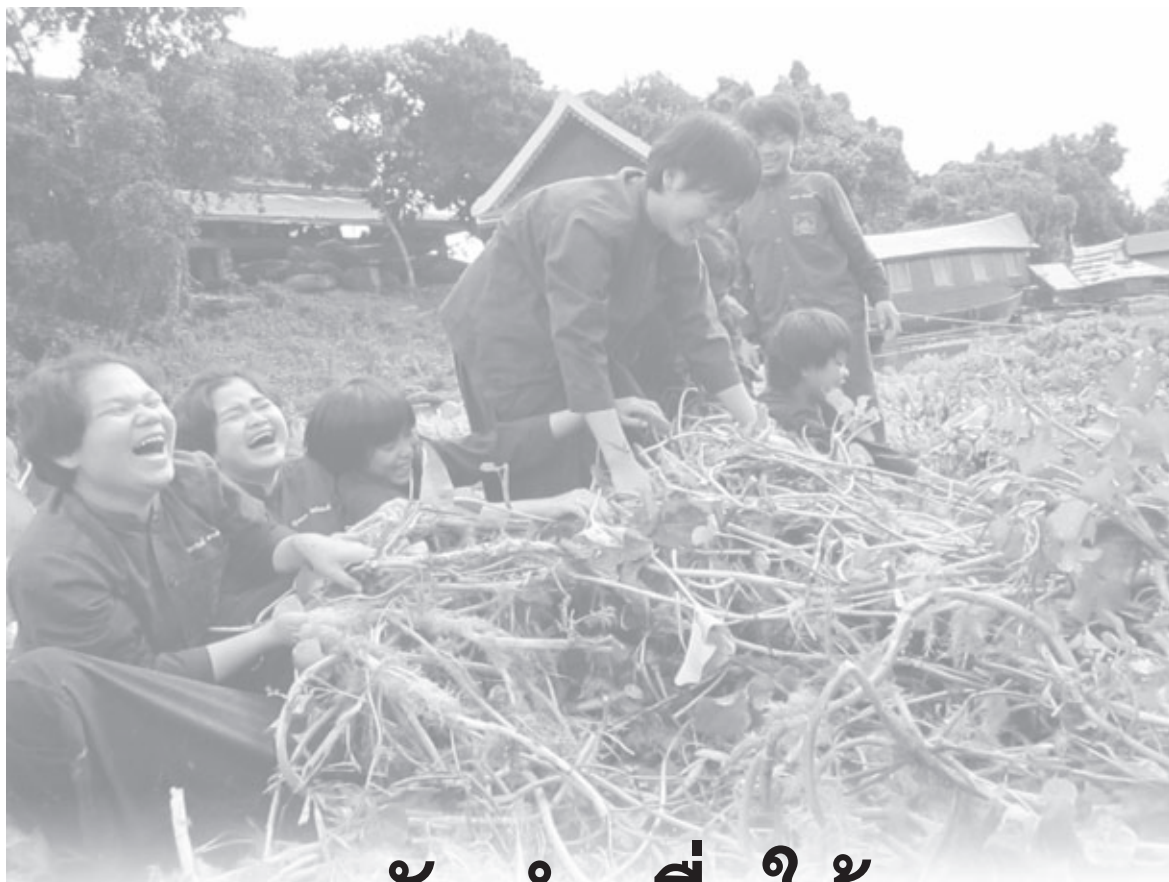
สัมมาสัมพุทธเจ้าถึง ๓๗ ปี ซึ่งงานพุทธาภิเษกเป็ นอีกหนึ่งพิธีกรรมที่พยายามสร้างสรรค์ให้เกิดสิ่งที่ดี ๆ หรือมีพุทธะทางจิตวิญญาณ จนเกิดความพร้อมทางรูปธรรม วัตถุประสงค์ และพัฒนาเป็ ความเจริญที่เห็นได้คือ อบรมฝึกฝนคนให้มีทั้งปริยัติและปฏิบัติ โดยมีคำสอน คำอธิบาย มีวิธีการสื่อในรูปแบบต่าง ๆ เป็ นปัยติ เพื่อให้ได้ชัดเกล้าบาเพ็ญตน ซึ่งเป็ นการปฏิบัติอันจะช่วยให้รู้สัจจะและเกิดการดำเนินชีวิต หรือการกินอยู่หลับนอนอย่างสัมมาทิฐิตามกรรณฐานของแต่ละคน โดยใช้สถานที่ที่มีความพร้อมและเหมาะสม หรือสัปปายะ ๔ เป็ นัวช่วยฝึกฝนให้ตั้งตนอยู่บนความลำบาก กุศลธรรมย่อมเจริญยิ่ง

เมื่อเหล่าบรรดาพุทธศาสนิกชนมีความตั้งใจถืออุโบสถศีล ๘ ตลอดระยะเวลาทั้ง ๗ วันของงานพุทธาภิเษก ความสุดยอดปาฏิหาริย์จึงบังเกิดขึ้น เพราะศีล คือข้อปฏิบัติในไตรสิกขาเพื่อชัดเกล้าตนให้เป็ นคนดี คนดีเมื่อชัดเกล้าให้ลดละกิเลส ความโลภโกรธหลงลงได้ มีความเข้าใจในชีวิตว่าชีวิตควรจะอยู่อย่างมีสัมมาอาชีพ ขยันหมั่นเพียรเอื้อเพื่อ เกื้อกูล แจกจ่าย ไม่โลภ ไม่เอาเปรียบแต่ขยันให้ สร้างสรรเสียสละ รวมถึงการชำระจิตวิญญาณให้สะอาดบริสุทธิ์ ปราศจากความเศร้าหมองของกิเลส ตัณหา อุปาทานต่าง ๆ นั้น มีแต่การศึกษาประพฤติปฏิบัติตามคำสอนที่ถูกตรงหรือสัมมาทิฐิเท่านั้นจึงจะทำได้อย่างแท้จริง

๓๗ ปีของการจัดงาน **“พุทธาภิเษก สุดยอดปาฏิหาริย์”** ได้ก่อเกิดหมู่คนดีที่เข้าถึงความเป็ พุทธแท้จนสามารถมีตาทิพย์เห็นถึงความมีปาฏิหาริย์ในจิตวิญญาณที่เปลี่ยนแปลงไปสู่ดีจนเป็ นผู้เข้าสู่กระแส เป็ นสมณะ ๔ คือพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี และพระอรหันต์ในที่สุด จึงมีแต่การเรียนรู้ที่ซ้าซาก จำเจ กระทำซ้ำ ๆ ให้มาก ๆ เป็ นพุสิกัมมังตามคำสอนของพระพุทเจ้าเท่านั้น ที่จะนำพาเราให้ล่วงพ้นจากกิเลสทั้งปวง

๒

เยาวชนที่รู้ตนเองว่าเป็คนซึ่เก็ยจในกรทำง
แต่ซคตได้ฟังธรรมของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์
ที่ท่นได้อธิบายขยายควม เน่นนำวิธีปฏิบัติ
จึงตั้งใจพัฒนาตนเป็คนขยันเอภกร
เส็ยสละสร้างสรรคิ เป็คนคุณค่าแก่ชีวิ

ขยันทำเพื่อให้

วัย รุ่น เป็คนวัยที่กำลังจะลันสุดควมเป็คนเด
และย่างเข้าสู่ควมเป็คนผู้ใหญ่ ช่วงวัยนี้
จะมีการเจริญเติบโตทางร่างกายอย่างรวดเร็ว
อีกทั้งด้านอารมณ์ก็ยั้งขึ้น ๆ ลง ๆ เนื่องจากอยู่
ในช่วงปรับตัว ถ้ามีผู้ใหญ่ช่วยแนะนำทางที่ถูกต้อง
วัยรุ่นก็จะเติบโตเป็คนผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ สามารถ
รับผิดชอบต่อตนเอง ต่อครอบครัว และสังคมได้
เช่น นิสัยพฤติกรรมด้านควมขยันกับควม

ซึ่เก็ยจอันเปรียบดั่งควมสว่างกับควมมืด ที่จะ
ต้องปลุกฝึงด่านสว่างให้แก่วัยรุ่น เพือเขาจะได้
พัฒนาตนให้เป็คนคนขยันจนติดเป็นิสัย คน
ขยันขันแข็งก็จะต้องมีควมอดทนพากเพียรไป
พร้อมกัน

ดั่งเช่นวัยรุ่นที่มีสำนึกดี ออกไป ับจ้าง
ทำงานก่อสร้าง หิวถึงปูนลู้งกับงานหนักตลอดวัน
มีควมขยันมุ่งมั่นเอาจริงกับการงาน เพือหา

รายได้เสริมในยามว่างหลังจากการทำนาแล้วเสร็จ แม่อาจจะต้องฝืนใจในระยะแรกต้องทนหนักหน่วงแต่ก็ควบคุมตนเองให้ทำงานนั้นต่อเนื่อง

แต่วัยรุ่นอื่นมากมายมักจะปล่อยชีวิตไปเรื่อย ๆ ชอบจับกลุ่มเล่นสบาย ๆ ตามสวนสาธารณะ หรืออยู่ในบ้านก็มักจะเพิ่คนนอนตื่นสาย ฝืนใจทำอะไรก็ตามที่ตัวเองไม่ชอบก็มักจะเข้าครอบงำจิตใจ ส่งผลให้เกิดความรู้สึกว่าเหนื่อย ร้อน หนัก แล้วทนไม่ได้เกิดแทรกขึ้นมาในใจ มักเลิกการทำงานต่าง ๆ กลางคัน กลายเป็นคนไม่สู้งาน

วัยรุ่นที่มีพ่อแม่ฉลาดและขยัน มีจิตวิทยาคอยอบรมสั่งสอน จนทำให้ลูก ๆ มีความสุขในการช่วยงาน ตัดนิสัยขยันโดยไม่รู้ตัว พ่อแม่จึงคือด่านแรกที่ต้องเพิ่ฝืนผู้ฝักฝนลูกให้เติบโตเป็นคนชั้นได้อย่างแท้จริง

แต่วัยรุ่นจำนวนไม่น้อยที่ถูกเลี้ยงดูแบบไขว่ในหิน เพราะพ่อแม่มีฐานะร่ำรวยมีคนรับใช้มีเพื่อนช่วยทำงานแทนให้ทุกอย่าง จนขาดทักษะในการทำงาน จึงไม่ได้ฝึกฝนความขยันเลย หรือยิ่งหลงไปคบพวกเพื่อนเกเรเอาแต่เที่ยวเล่นไปวัน ๆ ก็

จะยิ่งเพิ่มความขี้เกียจในการทำงานมากขึ้นหลายปีก่อน พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ได้แสดงธรรมแบ่งประเภทบุญกรรมของคน ๔ จำพวกไว้ว่า

๑. คนผู้เกิดมามีรูปสวย ร่ำรวย
๒. คนผู้เกิดมามีรูปสวย ยากจน
๓. คนผู้เกิดมามีรูปขี้เหร่ แต่ร่ำรวย
๔. คนผู้เกิดมามีรูปขี้เหร่ แต่ยากจน

หนึ่ง เพราะว่าเป็นชาติก่อนเขาเป็นคนที่มีอารมณ์ดี มีใบหน้าเบิกบานอยู่เสมอ พร้อมมีการให้ทานทำบุญไม่ขาดกรรมพันธุ์ทั้งกายกรรม วชิกรรมที่ดีพร้อม

●●
ยิ่งขยันทำงานฟรีไม่ต้องการผลกำไรที่เป็นวัตถุเงินทองตอบแทนเพียงหวังให้ตนเองที่เคยมีความเป็นอยู่แบบปุถุชนมาก่อนได้เลื่อนฐานะขึ้นเป็นอารีชนบุคคลนั้นก็นับว่าเป็นทรัพย์ากรที่มีค่ายิ่งของสังคม

ผลบุญในการทำทานจึงส่งผลมาในชาตินี้ให้เกิดมาเป็นคนรูปสวยและร่ำรวย

สอง เพราะว่าเป็นชาติก่อนเขาเป็นคนที่มีอารมณ์ดี มีใบหน้าเบิกบานอยู่เสมอ แต่กลับเป็นคนคนตระที่ ไม่ยอมทำทานอะไรเลย กรรมพันธุ์ทั้งกายกรรม วชิกรรมก็มาเพิ่ในวันดี แต่ขาดการให้ทานทำบุญหนุนนำ จึงส่งผลมาในชาตินี้ได้เกิดมาเป็นคนที่มีรูปสวย แต่ยากจน ชัดสน ไร้ผู้ช่วยเหลือ

สาม เพราะว่าเป็นชาติก่อน เขาเป็นคนปากร้าย มีใบหน้าบึ้งตึงอยู่เพิ่ชนิดเดียว ชอบทำบุญ มีการให้ทานอยู่ไม่ขาดกรรมพันธุ์ไม่สวยทั้งกายกรรม วชิกรรมจึงส่งผลให้เกิดมาเป็นคนนี้เห่ แต่ผลบุญจากการให้ทานอยู่เสมอ จึงมีความร่ำรวย

และสี่ เพราะว่าเป็นชาติก่อนเขาเป็นคนปากร้าย มีใบหน้าบึ้งตึงอยู่เพิ่ชนิดเดียว แต่ยังเป็นคนตระที่ ไม่คิดอยากจะทำทานอะไรเลย กรรมพันธุ์ที่ไม่ดีไม่งามทั้งสองส่วนจึงได้ส่งผลให้เกิดมาในชาตินี้เพิ่คนนี้มี ความขี้เห่และยากจน

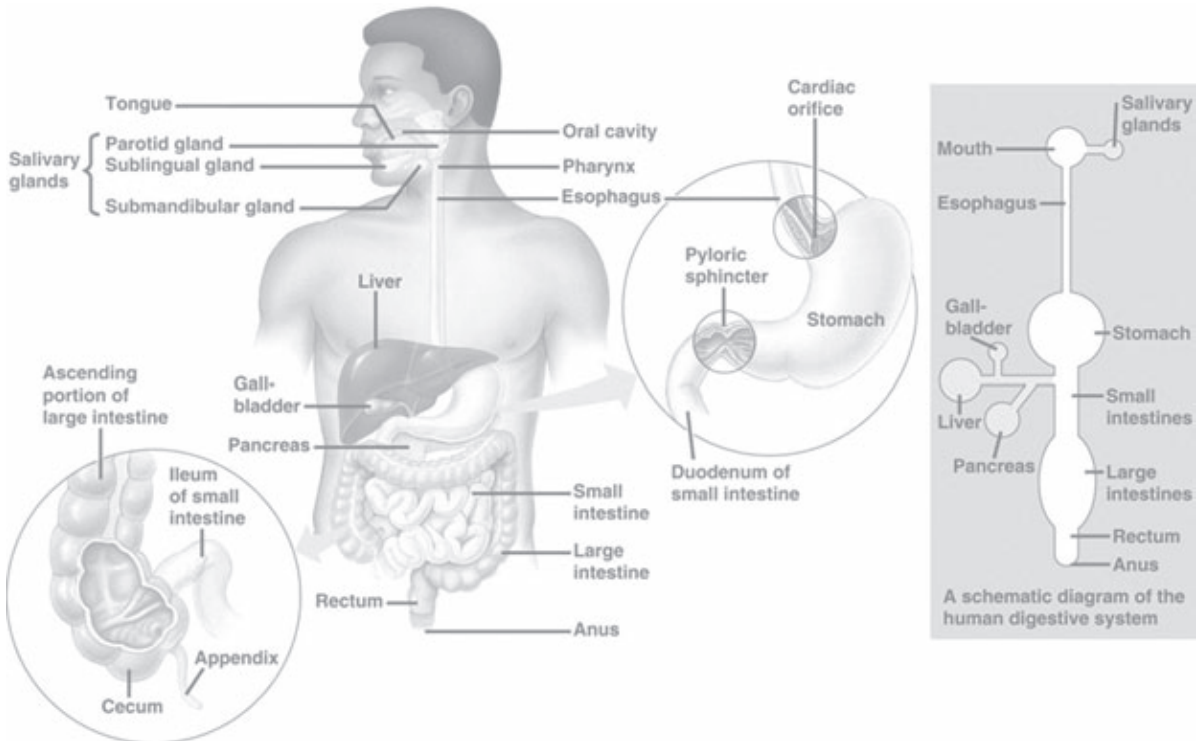
มีเยาวชนที่รู้ตนเองว่าเป็นคนนี้เกียจในการทำงาน แต่โชคได้ฟังธรรมของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ที่ท่านได้อธิบายขยายความ แนะนำวิธีปฏิบัติ เยาวชนที่มีบุญนั้นจึงตั้งใจพัฒนาตนเพิ่คนชั้นเอาภาระในหน้าที่การงานเสียสละสร้างสรรค์เพิ่คุณค่าแก่ชีวิต

และยิ่งขยันทำงานฟรี ไม่ต้องการผลกำไรที่เพิ่เงินทองตอบแทนเพียงหวังให้ตนเองที่เคยมีความเป็นอยู่แบบปุถุชนมาก่อน ได้เลื่อนฐานะขึ้นเป็นอารีชนบุคคลนั้นก็นับว่า เป็นทรัพย์ากรที่มีค่ายิ่งของสังคมทีเดียว

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๔๐)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ

(Detoxification program)

๔. ระบบฮอร์โมนหรือระบบต่อมไร้ท่อ

นอกเหนือจากระบบหมุนเวียนเลือดและน้ำเหลืองที่มีประจุไฟฟ้าสูงแล้ว ร่างกายของเรายังมีของเหลวอย่างอื่น ๆ อยู่ในร่างกายด้วย **ของเหลว** เหล่านี้ได้รับ**ประจุพลังงานจากฟลาเวโอยด์** อยู่ตลอดเวลาเช่นกัน รวมทั้งยังได้**พลังงานจากเมอริเดียน** ต่างๆ ด้วย

ของ ‘เหลว’ ที่มีประจุสูงเหล่านี้ **สามารถทำงานได้ ๒ ทาง** คือ

๑. ส่งผลต่อการทำงานของอวัยวะต่างๆ คือ ‘ฮอร์โมน’

๒. หรือเพื่อทำให้อาหารแตกตัว คือ เอนไซม์ (Enzyme) เป็ นน้ำย่อย

“น้ำย่อยที่มีประจุไฟฟ้า—ซึ่งย่อยสลายสารอาหารต่างๆ ทั้งโปรตีน ไขมัน คาร์โบไฮเดรต โครงสร้างทั่วไปของระบบต่อมไร้ท่อ พลังที่พุ่งลงสู่เบื้องล่างของฟ้า จะเข้าสู่ร่างกายโดยผ่านทาง ‘ขวัญ’ จักระ ๗ ที่อยู่ตรงกระหม่อมขณะที่มันผ่านลงสู่เบื้องล่างนั้น มันก็ให้พลังและกระตุ้น ‘สมองส่วนกลาง’ และนอกจากนี้ยังรับผิดชอบต่อการก่อตัวของ ‘ลันไก’ ในทารกที่อยู่ในครรภ์

ในอีกทางหนึ่ง พลังขยายของดินเดินทางผ่านร่างกายขึ้นไปทางเบื้องบน และการกระทำของมัน ก็เป็ในตัวการที่ทำให้เกิดการก่อตัวของลันขึ้นในบริเวณศีรษะ

‘ส่วนหัว’ และ ‘ลำตัว’ มีความสัมพันธ์ในเชิงส่งเสริม และเป็นบีบึกบีบกัน สิ่งที่เกิดขึ้นในรูปแบบที่กระชับในหัว ก็เกิดขึ้นที่ลำตัวด้วยเหมือนกัน หากในรูปแบบที่ขยายกว้างออกไปมากกว่า

“ระบบต่อมไร้ท่อ”

‘ต่อมพิทูอิทารี’ ตั้งอยู่ใน **หัวส่วนกลาง** ซึ่งมีลักษณะ **กระชับแน่น**

มีระบบต่อมไร้ท่อต่างๆแยกกระจายออกไปมากมายในตัว ซึ่งมีลักษณะ **ขยายกว้าง**

‘ต่อมไร้ท่อ’ ในแบบต่างๆ มีดังต่อไปนี้

๑. ต่อมพิทูอิทารี

‘เป็นต่อม’ ใต้สมอง ตั้งอยู่ที่ **ฐานของสมอง** ประกอบด้วย ‘กลีบ’

- **กลีบหน้า** หลังฮอริโมนที่เป็

ก. ฮอริโมนควบคุมการเจริญเติบโต โดยเฉพาะ **กระดูก** และ **กล้ามเนื้อ**

ข. ฮอริโมนควบคุมการพัฒนาและทำงานของต่อมไทรอยด์ให้สร้างไทร็อกซินเพิ่มขึ้น

ค. ฮอริโมนควบคุมอวัยวะเพศเพื่อการ

สร้างเซลล์สืบพันธุ์

ง. ฮอริโมนควบคุมการดูดน้ำกลับของท่อไต เพื่อรักษาระดับน้ำในร่างกาย

จ. ฮอริโมนควบคุมการกระตุ้นให้เซลล์เม็ดสี สร้างเม็ดสีเพิ่มมากขึ้น

- **กลีบหลัง** หลังฮอริโมนที่เป็ **หยาง**

ก. ฮอริโมนที่ทำให้เส้นโลหิตบีบตัวและอัมปัสลาวะ

ข. ฮอริโมนที่ทำให้มดลูกบีบตัว

๒. ต่อมไทรอยด์

ต่อมเหล่านี้ตั้งอยู่ในบริเวณ **จักระที่อยู่ตรงคอหอย** ‘ต่อมพาราไทรอยด์’ ซึ่งมีความเป็หยางมากกว่า (ปกติแล้วมี ๔ ต่อม) ตั้งอยู่ข้างใน ‘ต่อมไทรอยด์’ ซึ่งใหญ่กว่าและมีลักษณะแผ่ขยายมากกว่า **ต่อมไทรอยด์** และ **พาราไทรอยด์** มีความสัมพันธ์ในเชิงส่งเสริม และเป็นบีบึกบีบต่อกัน

ต่อมไทรอยด์ หลังฮอริโมนที่สำคัญ คือ

ก. ช่วยควบคุมการเผาผลาญอาหารเพื่อมาสร้างเนื้อหนังของร่างกาย หรืออัตราการใช้ออกซิเจนในเซลล์

ข. ช่วยในการเปลี่ยนแปลงรูปร่างเมื่อเป็ผู้ใหญ่

ค. ช่วยในการเจริญเติบโตของกระดูกสมอง และระบบประสาท

๓. ต่อมพาราไทรอยด์

หลัง **พาราฮอริโมน** ซึ่งควบคุม **เมตาโบลิซึมของแร่ธาตุ** อย่างเช่น **แคลเซียม** และ **ฟอสฟอรัส** **โดย ‘วิตามินดี’ จะรวมกับ ‘ฮอริโมน’ ในการสลายแคลเซียมออกจากกระดูก** เพื่อรักษาระดับปกติของแคลเซียมใน ‘พลาสมา’

๔. ต่อมอดรีนัล ต่อมหมวกไต

เป็ฟิโนก่อนสี่เหลืองตั้งอยู่บนยอดขอ 'ไต' ทั้งสอง ประกอบตวยเนื้อเยื่อ ๒ ชั้น คือควบคุม ACTH จากต่อมใต้สมองตอนหน้า แบ่ง **ฮอริโมนออกเป็ฟิโน ๓ กลุ่ม** ที่สำคัญคือ

ก. ฮอริโมนทำหน้าที่ควบคุม**เมตาบอลิซึมของคาร์โบไฮเดรต** โดยเปลี่ยน '**ไกลโคเจนในตับและกล้ามเนื้อให้เป็ฟิโนกลูโคส**' ในวงการแพทย์ใช้เป็ฟิโน**ยาลดการอักเสบและรักษาโรคมะเร็ง** ถ้ามีฮอริโมนนี้มากเกินไป จะทำให้อ่อนแอ หน้ากลมคล้ายดวงจันทร์ ท้องลาย น้ำตาลในเลือดสูง

ข. ฮอริโมนที่ควบคุม**สมดุลของน้ำและเกลือแร่** ฮอริโมนสำคัญกลุ่มนี้คือ Aldosterone ช่วยในการทำงานของ 'ไต' ในการดูดกลับ โซเดียม (Na) และคลอไรด์ (Cl) ภายในท่อไต ถ้าขาดฮอริโมนตัวนี้จะทำให้ร่างกายสูญเสียน้ำและโซเดียมไปพร้อมกับปัสสาวะ ส่งผลให้เลือดในร่างกายลดลง จนอาจทำให้ผู้ป...วยตายเพราะความดันเลือดต่ำ

ค. ฮอริโมนเพศช่วยควบคุมลักษณะทางเพศที่สมบูรณ์ทั้งชายและหญิง

ง. '**อะดรีนัลเมดัลลา**' เป็ฟิโนชั้นในของ **ต่อมหมวกไต** อยู่ภายใต้การควบคุมของ sympathetic ถูกกระตุ้นในขณะที่ตกใจ เครียด กลัว โกรธ

เนื้อเยื่อชั้นนี้ จะทำหน้าที่สร้างฮอริโมน ๒ ชนิด คือ

ก. ฮอริโมนกระตุ้นให้หัวใจบีบตัวแรง เล่นเลือดขยายตัว เปลี่ยน**ไกลโคเจนในตับให้เป็ฟิโนกลูโคสในเลือด**

ข. ฮอริโมนกระตุ้นในการเล่นเลือดให้เกิดการบีบตัว ผลออกมาคล้าย '**อะดรี-**

นาลิน' แต่มีฤทธิ์น้อยกว่า

๕. ตับอ่อน

ตับอ่อนมีหน้าที่ควบคุมอยู่สองอย่าง คือ

ก. หลังทั้งน้ำย่อยและฮอริโมน ฮอริโมนอินซูลิน ช่วยลดน้ำตาลในเลือด

ข. หลังฮอริโมนที่ทำงานตรงข้ามกับอินซูลิน คือ ทำให้ระดับน้ำตาลในเลือดสูงขึ้น

๖. ตูโอดินัม

ผิวของตูโอดินัมสามารถหลังฮอริโมนหลายชนิด ซึ่งส่งผลต่อการทำงานของ **ตับอ่อน ตับ ถุงน้ำดี และกระเพาะอาหาร**

-ฮอริโมนที่ทำให้มีการหลังของเหลวใน '**ตับอ่อน**' และเพิ่มการไหลเวียนของ **น้ำดีในตับ**

-ฮอริโมนที่ทำให้เกิดการกระตุ้นของเหลวที่ '**ตับอ่อน**' เช่นกัน

-ฮอริโมนที่เป็ฟิโนสาเหตุให้ 'ถุงน้ำดี' บีบตัว แล้วปล่อยเอา**น้ำดี**ออกมา

-ฮอริโมนที่จำกัดกิจกรรมของ 'กระเพาะอาหาร' รวมทั้ง **การหลังของกรดที่กระเพาะอาหาร**

ตูโอดินัมเป็ฟิโนส่วนที่กระตุ้นของ **ระบบย่อยอาหาร** และ **ฮอริโมน** ที่อวัยวะหลังออกมาโดยทั่วไปแล้วก็เป็ฟิโน**หยาง** แม้ว่าจะมีระดับความเป็ฟิโนหยาง่างๆ กันไป นอกจากนี้ยังมีความสัมพันธ์ในเชิงที่เป็ฟิโนบีบึกชีต่อส่วนที่ขยายกว้างของร่างกาย เช่น **ผนังกระเพาะอาหาร ลำไส้เล็ก** ที่มีขนาดยาวกว่า และกว้างกว่า ดังนั้นสารที่หลังของมันจึงมีความเป็ฟิโน**หยินมาก** กว่า

วัตถุประสงค์ของนิติกรรม

“วัตถุประสงค์แห่งนิติกรรม” หมายถึง ความประสงค์หรือความมุ่งหมายในการทำนิติกรรมของคู่กรณีในนิติกรรมนั้น หรืออาจหมายถึงประโยชน์สุดท้ายที่คู่กรณีแห่งนิติกรรมหวังจะได้ออกจากการทำนิติกรรมนั้น

โดยปกติแล้ว นิติกรรมทำขึ้นด้วยเสรีภาพของปัจเจกชน โดยมีเป้าหมายที่จะได้รับประโยชน์บางอย่าง เมื่อปัจเจกชนมีเสรีภาพที่จะทำนิติกรรมอะไรก็ได้ แต่ที่สำคัญอยู่ตรงที่ว่าจะต้องเป็นเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์อันชอบด้วยกฎหมาย หรือกฎหมายยอมรับรับรองให้

วัตถุประสงค์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือที่กฎหมายไม่ยอมรับรับรองให้ ได้แก่ กรณีที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕๐ ว่า “การใดมีวัตถุประสงค์เพื่ินกาต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายเพื่ินการพนันวิสัย หรือเพื่ินการวัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การนั้นเพื่ินหมะ” กล่าวคือ

วัตถุประสงค์ที่ต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย หมายถึง การทำนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์ที่กฎหมายบัญญัติห้ามไว้โดยชัดแจ้ง ซึ่งกฎหมายที่บัญญัติห้ามนี้อาจเพื่ิน “กฎหมายแพ่ง” หรือ “กฎหมายอาญา” หรือเพื่ินกฎหมายอื่นใดก็ได้ ที่สำคัญกฎหมายนั้นต้องมิบทบัญญัติห้ามมิให้กระทำบางอย่างไว้โดยชัดเจน และที่สำคัญกฎหมายดังกล่าวต้องมีอยู่ในขณะที่ทำนิติกรรม และกฎหมายที่ห้ามนี้ยังเพื่ินกฎหมายี่เกี่ยวกับ

ความสงบเรียบร้อยเสมอ

วัตถุประสงค์ของนิติกรรม คือ ประโยชน์อันเพื่ินผลสุดท้ายที่ผู้แสดงเจตนาทำนิติกรรมประสงค์จะให้เกิดขึ้น หรือเพื่ินผลที่เกิดขึ้นมาจากนิติกรรมที่ตนแสดงเจตนา เช่น ทำสัญญาซื้อบ้าน ฝ... อยู่ซื้อจะได้รับประโยชน์ที่จะได้บ้านเพื่ินกรรมสิทธิ์ ส่วนผู้ขายจะได้ประโยชน์ที่จะได้เงินจากการขายบ้าน วัตถุประสงค์ในการทำนิติกรรมนั้นจึงเพื่ินความมุ่งหมายในการทำนิติกรรมของแต่ละฝ...าย

แต่วัตถุประสงค์ในการทำนิติกรรมแตกต่างจากมูลเหตุช้กจูงใจให้ทำนิติกรรม มูลเหตุช้กจูงใจให้ทำนิติกรรมเพื่ินอย่างหนึ่ง วัตถุประสงค์ของการทำนิติกรรมอาจเพื่ินีกอย่างหนึ่ง ในเรื่องซื้อขายบ้าน ถ้าจะถมาถึงมูลเหตุช้กจูงใจ ผู้ซื้ออาจต้องการซื้อบ้านหลังนั้นมาเพื่อเพื่ิน่านอยู่อาศัย หรือเพื่ิน่านชายทะเลสำหรับพักผ่อน หรือเอา มาทำเพื่ินร้านค้า ฝ...ายผู้ขายอาจจะมีความจำเพื่ินเอาเงินมาใช้จ่ายในครอบครัว หรือต้องการเงินเพื่อจะไปเที่ยว เหล่านี้เพื่ินมูลเหตุช้กจูงใจให้คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายทำนิติกรรมกัน มูลเหตุช้กจูงใจให้คู่สัญญาแสดงเจตนาทำนิติกรรม ไม่มีผลกระทบต่อถึงความสมบูรณ์ของนิติกรรม จะทำนิติกรรมเพราะเหตุอะไรไม่ใช่สาระสำคัญที่จะทำให้นิติกรรมที่ทำสมบูรณ์หรือไม่ นิติกรรมจะสมบูรณ์หรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าวัตถุประสงค์ของ

นิติกรรมนั้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

สำหรับนิติกรรมฝ...ายีฮทซึ่งเกิดจากการแสดงเจตนาของผู้แสดงเจตนาทำนิติกรรมเพียงฝ...ายีฮท เช่น การทำพินัยกรรม วัตถุประสงค์ของนิติกรรมฝ...ายีฮทจะชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ผู้ที่แสดงเจตนาคนเดียวทราบก็เพียงพอแล้ว ถ้าทราบว่าวัตถุประสงค์ที่ทำนิติกรรมนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย พินัยกรรมนั้นก็เพี้ยนผิด แต่ถ้าเพินิติกรรมสองฝ...ายีฮทหลายฝ...ายีฮทยังมีคู่สัญญาหลายฝ...ายีฮทปัญหาว่าเพียงแต่คู่สัญญาฝ...ายีฮทนั้นรู้ว่าสิ่งที่ตนทำไปนั้นมิวัตถุประสงค์ไม่ชอบด้วยกฎหมายจะทำให้นิติกรรมนั้นเพี้ยนผิดหรือไม่

จะเห็นได้ว่าเรื่องนิติกรรมสองฝ...ายีฮทวัตถุประสงค์ของนิติกรรมนั้นชัดเจนว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกฝ...ายีฮทหนึ่งจะอ้างว่ามีคู่สัญญาไม่ได้ เช่น ทำสัญญาซื้อขายเฮโรอิน ฝ...ายีฮทคนขายบอกว่าเข้าใจว่าชอบด้วยกฎหมาย ไม่เพี้ยนผิดจะอ้างไม่ได้ เพราะการซื้อขายเฮโรอินนั้นเพินิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์เพี้ยนการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายที่ทั้งสองฝ...ายีฮทควรจะต้องรู้เช่นนั้น

แต่ถ้าหากเพี้ยนการกระทำซึ่งตามปกติแล้วเพี้ยนการกระทำที่มีวัตถุประสงค์เพี้ยนการชอบด้วยกฎหมาย แต่มีเหตุชกแจงใจบางอย่างทำให้ผู้ทำนิติกรรมทำนิติกรรมนั้น และมูลเหตุชกแจงใจนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย จะทำให้นิติกรรมนั้นกลับกลายเป็นนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพี้ยนผิดหรือไม่ เช่น ทำสัญญากู้ยืมโดยผู้กู้เอาเงินไปซื้อเฮโรอินมาขาย ผู้ให้กู้ก็รู้ว่าผู้กู้จะเอาเงินไปซื้อเฮโรอินมาขาย มูลเหตุชกแจงใจของผู้กู้ก็คือเอาเงินที่กู้ได้ไปซื้อเฮโรอิน ผู้ให้กู้ก็ให้ไปเพื่อจะให้เขาเอาเงินนั้นไปซื้อเฮโรอินไปขายต่อกรณีเช่นนี้มูลเหตุชกแจงใจนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย และทั้งคู่รู้ถึงมูลเหตุชกแจงใจดังกล่าว มูลเหตุชกแจงใจในการทำนิติกรรมจึงกลับกลายเป็นวัตถุประสงค์ของสัญญาเงินรายนี้ว่า เพี้ยนสัญญากู้ยืมเงินเพื่อจะให้นำเงินที่กู้ได้ไปซื้อเฮโรอินจึงกลายเป็นสัญญากู้ยืมเงินที่มีวัตถุประสงค์ต้อง

ห้ามชัดแจ้งด้วยกฎหมาย เพี้ยนผิด แต่ถ้าหากผู้กู้ตั้งใจว่าจะไปซื้อเฮโรอินไปขาย ผู้ให้กู้ไม่รู้ว่าผู้กู้เอาเงินไปทำอะไร กรณีเช่นนี้แม้ผู้กู้มีมูลเหตุชกแจงใจมากเพื่อจะนำเงินที่กู้ไปซื้อเฮโรอินมาขายซึ่งเพี้ยนเรื่องที่กฎหมายห้ามก็ไม่ทำให้สัญญากู้ยืมรายนี้เพี้ยนผิด ในฐานะที่มีวัตถุประสงค์เพี้ยนการต้องห้ามชัดแจ้งด้วยกฎหมาย เพราะผู้ให้กู้ไม่ได้ร่วมรู้ด้วยในมูลเหตุชกแจงใจนั้น เมื่อไม่ร่วมรับรู้ด้วยก็ไม่ทำให้มูลเหตุชกแจงใจกลับกลายเป็นวัตถุประสงค์ของนิติกรรมการให้กู้ยืมเงิน

ดังนั้น มูลเหตุชกแจงใจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายจะถือว่าเพี้ยนวัตถุประสงค์ของนิติกรรมที่ทำให้นิติกรรมเพี้ยนผิดได้ ในกรณีของนิติกรรมสองฝ...ายีฮทหรือหลายฝ...ายีฮทที่มีคู่กรณีทุกฝ...ายีฮทได้ล่วงรู้ถึงมูลเหตุชกแจงใจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้นด้วย

นิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์เพี้ยนการันวิสัยเพินิติกรรมที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพี้ยนผิดอย่างหนึ่งตามมาตรา ๑๕๐ แยกออกได้เพิ ๒ ประเภท คือ

(๑) เป็นการันวิสัยเพราะเป็นไปไม่ได้อย่างแน่แท้ที่จะปฏิบัติตามที่ตกลงทำนิติกรรมนั้น เช่น ทำสัญญาจ้างให้ชะลอดอยอินทนนท์จากภาคเหนือมาตั้งไว้ที่กรุงเทพมหานคร จะเห็นได้ว่านิติกรรมนี้มีวัตถุประสงค์เพี้ยนการันวิสัยและเพี้ยนผิดเพราะเหตุว่าไม่มีทางที่จะเป็นไปได้อย่างแน่แท้

(๒) เป็นนิติกรรมที่ตามปกติผู้ทำนิติกรรมสามารถปฏิบัติได้ตามที่ตกลงกัน แต่มีเหตุพิเศษที่ทำให้ไม่สามารถทำหรือเป็นไปตามที่ตกลงกัน เช่น ซื้อขายบ้าน มาแข่งหรือตุ้กตลาแย-ครวม สัญญาซื้อขายทรัพย์สินนี้มีวัตถุประสงค์ชอบด้วยกฎหมาย สามารถที่จะปฏิบัติตามสัญญาได้ แต่ถ้าปรากฏว่าเราไปซื้อบ้านหลังหนึ่งซึ่งอยู่เชียงใหม่ คนขายอยู่กรุงเทพมหานคร ในขณะที่ทำสัญญาซื้อขายกันที่กรุงเทพมหานคร บ้านหลังนั้นถูกไฟไหม้หมดแล้ว กรณีนี้จะเห็นได้ว่าสัญญาซื้อขายบ้านหลังนั้นปกติจะสมบูรณ์ แต่ในกรณีที่ทำสัญญาซื้อขายบ้านหลังนั้นในขณะที่

บ้านนั้นไม่มีอยู่แล้ว วัตถุประสงค์ของสัญญาจึงเพิ่พ้นพันธวิสัย เพราะไม่สามารถจะปฏิบัติกันได้ตามที่ตกลงกันเนื่องจากบ้านถูกไฟไหม้ไปก่อน

นิติกรรมที่เพิ่พ้นเพราะเหตุที่มีวัตถุประสงค์เพิ่พ้นการพันธวิสัยนี้ เหตุที่ทำให้นิติกรรมเพิ่พ้นจะต้องมีอยู่ก่อนหรือในขณะที่ทำนิติกรรม ถ้าหากทำนิติกรรมไปแล้ว ต่อมาเกิดเหตุที่ทำให้นิติกรรมนั้นเพิ่พ้นการพันธวิสัยในภายหลัง กรณีนี้ไม่ถือว่าเพิ่พ้นเองนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์เพิ่พ้นการพันธวิสัยซึ่งจะทำให้นิติกรรมนั้นตกเพิ่พ้น แต่เพิ่พ้นเรื่องของการชำระหนี้ตกเพิ่พ้นพันธวิสัย ต้องไปบังคับกันตามมาตรา ๒๑๗ ถึง ๒๑๙ ประกอบมาตรา ๓๗๐ ถึง ๓๗๒

วัตถุประสงค์ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน

ในเรื่องของความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนนั้น ไม่มีกฎหมายให้คำวิเคราะห์ศัพท์ไว้ แต่เข้าใจกันว่าความสงบเรียบร้อยของประชาชนนั้น หมายถึงกรณีที่เกี่ยวข้องผลประโยชน์ทั่วไปของประเทศชาติหรือของประชาชนเพิ่ส่วนรวม ฉะนั้นการกระทำที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงหรือเศรษฐกิจของประเทศ ความสงบในสังคมหรือความมั่นคงของสถาบันครอบครัว ถือว่าเพิ่พ้นเองที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน นิติกรรมที่ทำไปถ้ามีวัตถุประสงค์เพิ่พ้นการขัดต่อสิ่งเหล่านี้ ถือว่ามีวัตถุประสงค์ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน เป็้ไม่ชอบตามที่มาตรา ๑๕๐ บัญญัติไว้

หลักเกณฑ์ในการพิจารณาเรื่องความสงบเรียบร้อย ได้แก่

- (ก) ความสงบเรียบร้อยทางการเมือง การปกครอง
- (ข) ความสงบเรียบร้อยทางครอบครัว
- (ค) ความสงบเรียบร้อยทางวิชาชีพสำหรับวิชาชีพบางประเภท
- (ง) ความสงบเรียบร้อยทางเศรษฐกิจ

วัตถุประสงค์ขัดต่อศีลธรรมอันดีของ

ประชาชน

นิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน หมายถึง นิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์ขัดกับหลักทางจริยธรรม อันเพิ่พ้นหักที่บุคคลในสังคมที่ซื่อสัตย์ ตรงไปตรงมาและสุจริตยอมรับนับถือ แต่อาจแตกต่างกันแล้วแต่ท้องถิ่นและยุคสมัย ถ้าสังคมถือว่าอะไรเพิ่พ้นเองของศีลธรรมอันดีแล้ว สิ่งนั้นก็เพิ่พ้นศีลธรรมอันดีของประชาชน ศีลธรรมอันดีนั้นอาจจะเปลี่ยนแปลงไปตามยุคตามสมัยและตามสังคมแต่ละสังคม การกระทำอันเดียวกันในสังคมหนึ่งอาจจะถือว่าขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน แต่อีกสังคมหนึ่งอาจไม่ถือเช่นนั้น หรือการกระทำเดียวกันนั้นในยุคหนึ่งอาจจะเพิ่พ้นเองที่ไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน แต่เวลาเปลี่ยนแปลงไปในสังคมเดียวกันนั้นกลับถือว่าการกระทำนั้นขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนก็ได้ เช่น ชายในประเทศไทยซึ่งมีภริยาอยู่แล้วไปทำสัญญาจะให้เงินแก่หญิงอีกคนหนึ่งเพื่อให้หญิงคนนั้นยอมเพิ่ ภริยาอีกคนหนึ่ง กรณีนี้อาจจะถือว่านิติกรรมระหว่างชายกับหญิงอีกคนหนึ่งนั้นเพิ่พ้นนิติกรรมที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน เพราะตามกฎหมายของเรานั้นยอมให้ผู้ชายมีภริยาได้เพียงคนเดียว แต่ถ้าหากว่าข้อตกลงเช่นนี้กระทำไปในประเทศที่นับถือศาสนาอิสลามซึ่งยอมให้ชายมีภริยาได้มากกว่า ๑ คน สัญญาเช่นนี้ในสังคมนั้นอาจจะถือว่าไม่เพิ่พ้นกาขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนก็ได้

ผลของนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

นิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์ไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะมีวัตถุประสงค์ต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายก็ดี หรือมีวัตถุประสงค์เพิ่พ้นก็ดี หรือมีวัตถุประสงค์ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนก็ดี นิติกรรมนั้นตกเพิ่พ้น

๒

ปิดท้าย

พ.ศ. ๖๖ โรจน์ เรื่องฤทธิ์

ศักดิ์ศรี ... สากสี

สูงศักดิ์หากไร้ศรี
 ด้วยอำนาจการเมืองไทย
 ชูคอเซ็ดหน้าหยัน
 ชั่วดีดังปรากฏ
 เป็นชายเชื้อชาติไทย
 สุมหัวก่อลำเค็ญ
 ร.๕...ทรงเลิกทาส
 ผู้นำหนูนสัปदन
 ประชา-ธิปไตย
 ส.ส.ประชาชาติ
 หน้าที่ต่อปวงชน
 เป็นผู้-แทนราษฎร
 กำฟ้าเคยติดดิน
 ดัดจริตติดเล่ห์ลิ้น
 สุมหัวคิดการใหญ่
 ล้มล้างกติกา
 โธ่เอ๊ย! ทวยทรชาติ
 เหตุผลสารพัน

ยศยิ่งทวีทะยานใหญ่
 เกียรติยศ...ฤอัปยศ
 หยัดประจัญกรมกำหนด
 ผลก่อเกิดทันตาเห็น
 เหตุไฉนยามยุคเช็ญ
 ผลาญแผ่นดินถิ่นเกิดตน
 นำอนาไลยพิกล
 น้อมนำไทยไปเป็นทาส
 ย่อมเป็นได้เพียงประกาศ
 ย่อมเป็นทาสนักโทษจร
 ที่ขวยขวนไปอ่อนวอน
 พอได้เป็น... วัวลิมตีน
 พลันติดดินลี้มดินสิ้น
 คารมล่อหลอนประชา
 คิดแก้ไขรายมาตรา
 รัฐธรรมนูญขวากก็คิดกัน
 เข็มบังอาจแสรังเสกสรร
 ค่าเพียงทาส...อภิทรชน.

ปุ๋ยอินทรีย์

ตรา

จึงใช้ดินจึงดี
ส่งเสริมเศรษฐกิจ

จึงมีผลผลิตเพิ่ม
ชีวิตปลอดภัย

สูตรเขียว 5 กก. / 25 กก.

สูตรแดง 5 กก. / 25 กก.

ผลิตโดย โรงปุ๋ยพลังชีวิต

247 หมู่ 10 ต.บึงไผ่ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี 24190

โทร. 08-6855-3203, 08-4512-9836, 08-4301-7664

เพลงนี้เดิมคือเพลง “มัจจุราชรัก” แต่งเสร็จตั้งแต่ ๓ ก.ค.๒๕๕๖ ยังไม่ได้แพร่หลายอะไร และที่สำคัญมันก็เป็นเพลงรำพันรักๆใคร่ๆ ซึ่งเป็นเพลงโหมคราะ อาตมาเห็นว่าไร้สาระ อีกอย่างผู้คนที่แต่งเพลงร่าเริงจนล้นจนเกินกันอยู่เต็มโลกแล้ว เราจึงไม่ควรเติมร่าเริงให้กิเลสหนาเข้าไปอีก ตั้งแต่เป็นฆราวาสอาตมาก็หลงไปตามโลกเขา เมื่อเห็นว่าผิดพลาดแล้ว ก็รู้สึกละอายในผลงานที่เคยมอมเมาคนให้เพิ่มทุกข์เพิ่มความเสื่อม จึงนำมาทำใหม่ให้เป็นเพลงที่มีคุณค่ากว่า เพลง “หนามใจใครหรือ” เกิดขึ้นมาด้วยประการฉะนี้ เนื้อหาที่ตัดพ้อต่อว่า คนผู้ที่เห็นว่าเราทั้งหลายศรัทธาสุขสบายโลกๆ แล้วโย้เหินเราเป็นคนชอบกลเป็นคนผิดคนร้ายที่จะต้องต่อต้านปราบปราม เราจะเผยแพร่ขั้วขวานให้คนมาลดละหน่วงคลายโลกิทรหลงมามากน้อยสันโดษ เสียสละ เกื้อกูลผู้อื่น อย่างเราบ้าง มันทิ่มแทงใจใครหรือ? เกือบหรือ? แค้นหรือ? จึงขึงขังเรา ต่ำว่าเรา ขอดเถิด เพลาเถิด ไม่ส่งเสริมก็อย่าต่อต้านได้มั๊ย? ขออนุญาตเถิด! ขอเราทำงานนี้เถิด

“สมณะโพธิรักษ์”

๒ มี.ค. ๒๕๕๖

หนามใจใครหรือ

ข้า่น้อยนั้นชั่วจริงหรือ
โยลื้อกันไปไม่รู้ชา
หาแงแปรผันคำด่า
มาว่ากันนั้น มันควรชั่งใจ
ผิดจริงหรือที่เราลด
เราดเราอมยอมทั้งไป
ทั้งลามและยศใดๆ
ความสุขในเรลโลกก็ยกก็ตาม
โย้จึงมองเหมือนเราชอบกล
ร้ายจนต้องปราบปราม
หรือการช่วยผองชน เลิกโกรธ หลง เลวทราม
โลกก็สอนก็ห้าม เป็นหนามใจใครเล่า
ช่วยคนนั้นชั่วนักหรือ
ใครคือตัวการ คุณหรือเรา
แค้นหนักใจใจเจ้า
เพลาเถิดเพลาขอเราทำดีเถิด..

ดาวนโหลตเพลง “หนามใจใครหรือ”

จากชุด “อภัย” ขับร้องโดย ภิติยา อนันตสุข ได้ฟรีที่ www.asoke.info